

Mindeskrift over de i 1864 faldne officerer - med 106 portrætter.

Udarbejdet af Kaptajn Axel F. Hansen.

»Efter Fægtningen« - Skitse af Løjtnant C. Oscar Carlson.

København, Andreas Frederik Høst & Søns Forlag 1909.

Det skyldes Carlsbergfondets Understøttelse, at denne Bog har kunnet udgives.

Jeg føler derfor Trang til paa dette Sted at bringe Carlsbergfondets Direktion min oprigtige Tak for denne Velvilje.

København i Februar 1909. Axel F. Hansen.

OVER DE FALDNE

At dø, naar Hjertet banker ungt

Og der er Liv og Haab,

At dø, naar Sværdet falder tungt,

Og under Glædesraab:

At falde for den gode Sag,

O, skønne Lod paa Kampens Dag!

Se Danmarks Sønner gik til Dans,

Det blev et blodigt Spil!

Den sidste Kvist af Hæderskrans

Skal høre Danmark til,

Som stod forladt i Heltefærd,
Med aabent Bryst for Løgnens Sværd.

O, Held enhver, som segned glad,
Som Livet ej beholdt;
Ti snart er Æren uden Blad,
Og Venskabs Bryst er koldt,
Og Verdens Løfter vissent Løv,
Som rasler mellem Sten og Støv!

O, Held enhver, som maatte bort,
Thi Troskabs Pagt er brudt,
Og Frændskab sukker: Det er haardt,
At Uskyld er forskudt!
Saa sliber det sin Klinge hvas,
Men møder ej paa Kampens Plads.

O, Held den unge Flok, som sank
Paa sine Fædres Grund
Med Skjoldets Bue ren og blank
Og „Fremad “ paa sin Mund,
Som sank for Friheds Liv i Nord,
For tusindaarig Odelsjord!

O, Held enhver, som fandt sit Maal,
Som blegned under Daad,
Enhver, som ramt af Dødens Staal,
Os voldte Suk og Graad:
Vi mindes ham i Dannevang,
Saalænge her er Sjæl og Sang!
af H. J. Greensteen.

„Den Krans, som Fædrelandet gav Den visner ej paa faldne Heltes Grav“.

(Inskription paa Mindestenen over de faldne fra 1801).

Kaptajn Elias Carl Frederik Greve Ahlefeldt-Laurvig fødtes den 9. August 1816 i København og var Søn af Kammerherre, Oberstløjtnant Carl Christian Grev Ahlefeldt-Laurvig (1770 - 1851) og Hustru Julie Machsted (1787- 1860). Han blev Volontær den 1. April 1831, konfirmeredes Mikkelsdag 1832 og blev virkelig Kadet den 1. Maj 1836. Den 1. Maj 1839 afgik han fra Landkadetakademiet som Sekondløjtnant af Fodfolket med Anciennet af 1. Januar 1839 og ansattes ved Prins Christian Frederiks Regiment (6. Bataillon).

Hans militære Løbebane var da følgende: 17 Linie Infanteri Bataillon 1844-46, 14 Linie Infanteri Bataillon 1846-47, Premierløjtnant den 12. Juni 1847 og ansat ved 16 Linie Infanteri Bataillon 1847-49, 1. Reserve Bataillon 1849-50, Ridder af Dannehrog og Kaptajn den 6 Oktober 1850, 2. Reserve Bataillon 1850-52, 1. Linie Infanteri Bataillon 1852, 14. Linie Infanteri Bataillon 1852 - 55, 17. Linie Infanteri Bataillon 1855 - 60, 11. Infanteri Bataillon 1860-64 og endelig 9. Regiment fra 9. Marts 1864 som Bataillonskommandør for Regimentets 1. Bataillon. Han var godt kendt fra den første slesviske Krig Soldater fra den Tid mindedes længe efter, hvorledes han i Slaget ved Isted under den stærkeste Kugleregn ved Øvre Stolk indtog sin Yndlingsstilling med Benene langt fra hinanden og

Lorgnetten for Øjet, udfordrende Fjenden, men beroligende sine egne.

Ved Sankelmark deltog han som Kompagnichef ved 11. Regiment, der havde formeret sig i to store Bataillonskarreer med Front til alle Sider for, efter Datidens Kampmaade, at modtage de fremstormende østrigske Husarer. Disse virkede godt sammen med deres Artilleri, ti næppe vare Husarerne vegne til Side, før de fjendtlige Kanoner begyndte at tage 11. Regiments tætpakkede Masser til Maal. Da den første Granat gik over Hovedet paa Ahlefeldts Bataillon, dukkede Mandskabet med Overkroppen, men lian selv stod oprejst i sin sædvanlige Stilling og sagde i samme Nu: »Der kan man se, hvor I kan være høflige; naar nogen af Eder kommer ind i min Stue, er jeg ikke sikker paa, om I vil hilse, men for en ussel fjendtlig Granat.....« Her blev han afbrudt af sin Chef, Major V. Strickers rolige, dybe Stemme: »Stille Ahlefeldt«. Ved Dybbøl førte han 9. Regiments 1. Bataillon. Han fremhæves med Udmærkelse i Rapporten for sit Forhold under Kampen den 18. April. Som sædvanlig søgte han heller ikke den Dag at krybe i Skjul, men denne Gang fandt Kuglen Vej til ham. Han faldt ved Siden af en Korporal, senere Stabssergent ved 11. Bataillon, der herom meddeler: »Han blev ramt i Hjertet. Da han fik Skuddet tog han Haanden til Brystet og sagde: »Saa, nu er jeg færdig, det fik jeg lige i Hjertet«. Samtidig gjorde han et Par Skridt tilbage og faldt saa, og jeg saa ikke en Bevægelse hos ham mere. Han fik en Død, som det sømmer sig en ægte Soldat og Kriger; der kom ikke en Klage over hans Læber. De anførte Ord udtalte han saa roligt, som gjaldt det den ligegyldigste Ting i Verden og ikke Livet«.

Hans Lig førtes til København, hvor det jordedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

I 1860 blev han gift med Jacobine Dorothea Petersen.

Kaptajn Carl Frederik Vilhelm Heinrich Baland fødtes den 23. August 1822 i København og var Søn af Oberstløjtnant Albert Carl Friederich Benedictus Baland og Hustru Caroline Christine Helene van Helsdingen.

Han kom paa Landkadetakademiet den 1. Maj 1835, blev virkelig Kadet den 1. Maj 1837 og konfirmeredes Mikkelsdag samme Aar. Den 1. November 1841 udnævntes han til Sekondløjtnant i Fodfolket med Anciennetet af 1. November 1840 og forblev paa Akademiet som Repetent til han den 1. November 1842 ansattes ved 5. Linie Infanteri Bataillon.

Hans militære Løbebane var da følgende: 5. Linie Infanteri Bataillon 1842-48, Premierløjtnant den 27. Maj 1848, 1. Forstærknings Bataillon 1848-49, Ridder af Dannebrog den 9. September 1849, Skoleofficer ved Landkadetakademiet 1849- 50, Kaptajn den 6. Oktober 1850, 3. Forstærknings Bataillon 1850-52, 10. Linie Infanteri Bataillon 1852-57, 1. Jægerkorps (20. Bataillon) 1857-64 og endelig ved 22. Regiment.

Han deltog i den første slesviske Krig og var med ved Bov, Slesvig og ved Fægtningen i Sundeved. Endvidere var han som Kompagnikommandør ved 1. Forstærkningsbataillon med i Kampene ved Kolding og Gudsø og i Slaget ved Fredericia, efter hvilket han blev Ridder af Dannebrog.

I 1864 stod han fra Marts Maaned ved 22. Bataillon.

Ved Reservekompagniet af 22. Regiments 1. Bataillon var der den 18. April Kl. 06 Formiddag samlet Bataillonskommandøren Kaptajn Baland, Regimentschefen Oberst Falkenskjold, Bataillonsadjutanten Sekondløjtnant Bache, Kompagnichefen Premierløjtnant Behrens, Sekondløjtnanterne Berlien og Carlsson samt Regimentsadjutanten Premierløjtnant Svane.

Det var just ikke noget sikkert Sted, de havde valgt, thi et Morterbatteri, der om Natten havde beskydt Fjenden, havde henledt Broagerbatteriernes Opmærksomhed paa sig, og de Granater, der var tillænkte Morterbatteriet, men i Reglen gik for langt, sprang i uhyggelig Nærhed af den Jordvold, bag hvilken de seks førstnævnte Officerer laa, medens Premierløjtnant Svane havde lejret sig lige overfor dem. Den heftige Beskydning i Løbet af Natten havde holdt Besætningen paa Dybbøl i Spænding. Beskydningen var saa voldsom, at den umulig kunne vedblive ret længe; den maatte være Forløber for den saa længselsfuldt ventede Storm. Ved Daggry havde man ventet den, men Solen havde nu forlængst kastet sine varme Straaler over Egnen, og skønt Bombardementet fortsattes med forøget Styrke, strakte den tappe Besætning paa Dybbøl sig paa Jorden, slikkede Solskin og faldt i Søvn efter den udstaaede Spænding. Saaledes gik det ogsaa de nævnte Officerer. Pludselig indhylledes Officersklyngen i en Sky af Jord og Grus, som en springende Granat spredte om sig, og da Skyen forsvandt, var Løjtnant Bache alene tilbage mellem døde og saarede. Oberst Falkenskjold, der var bedøvet, kom et Øjeblik til Bevidsthed og sagde: »Se efter Baland«, hvorefter han faldt forover og først efter et Par Timers Forløb kom han atter til Bevidsthed, tidlig nok til at kommandere sit Regiment under Kampen.

Baland havde faaet en Granatstump lige under Nakken og døde paa Stedet uden at have forandret Stilling. Han sov bogstavelig ind til den evige Hvile.

Hans Lig førtes til København og begravedes den 24. April paa Garnisons Kirkegaard.

Baland var gift med Rasmine født Cronberg, Datter af Skolelærer Johan Henrik Cronberg, Ejer af Virkelyst ved Strib.

Han var en god og kærlig Ægtemand og Fader og i Tjenesten meget afholdt af dem, med hvem han kom i Berøring.

Hustruen overlevede ham, og der tillagdes hende under 4. Maj 1864 Rang med Majors Enker.

Sekondløjtnant Carl Ludvig Barner fødtes den 3. December 1839 paa Kalundborg Ladegaard, der ejedes af Faderen, Proprietær Christian Barner og Hustru født Bruus.

Han selv var Landmand ligesom Faderen. Han gik paa Sorø Akademi 1849-57 og afgik herfra efter bestaaet Præliminæreksamen. Derefter forberedte han sig i to Aar til Landkadetakademiet, men bestod ikke Adgangsprøven tilstrækkelig godt til at blive optagen som Kadet. 1860 indtraadte han som Volontær ved 18. Bataillon og herfra søgte han om at komme paa Reserveofficersaspirantskolen. Denne gennemgik han saa fra 8. Marts til 31. Oktober 1861 paa det gamle Landkadetakademi og bestod som Nr. 31 af 135 Elever.

Den 1. November 1861 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes den 18. Oktober 1862 ved 3. Infanteri Bataillon, med hvilken Afdeling han rykkede ud i 1864.

»Han dreves af en ædel og udelt Begejstring fra en lykkelig og uafhængig Stilling til at deltage i Kampen«. Han viste sig ved enhver Lejlighed som en dygtig og uforfærdet Officer. Ved Forpostfægtningen den 16. Marts sent paa Aftenen, da seks fjendtlige Kompagnier trængte frem mod Stavgaarde

og Lillemølle foran Dybbølstillingens højre Fløj og tvang de danske Forposter tilbage paa Pikettet ved Batterup, saaredes Barner alvorligt i Brystet og indlagdes paa Augustenborg Lasaret.

Hans yngre Broder, August Valdemar Barner, der havde gennemgaaet Reserveofficersaspirantskolen i København, kom i Marts over til Als til 2. Regiment fuld af Tillid til vor gode Sag og fuld af Fortrøstning til Sejrens Lykke. Hans første Besøg gjaldt Broderen, over hvem han nu vaagede, indtil denne den 26. Marts afgik ved Døden, dybt beklaget og savnet af enhver Kammerat i Regimentet.

Faderen var død kort forinden, saa der var nu kun den yngre Søn tilbage, men den 18. April faldt ogsaa han ved Dybbøl, ligesom Broderen saaret i Brystet.

Barners Lig førtes til København og jordedes den 1. April paa Garnisons Kirkegaard. Den 27. April jordedes ogsaa den yngre Broder her.

Moderen overlevede begge sine Sønner.

Major Peter Jacob Frederik Bauditz fødtes den 29. Juli 1817 paa Christianshavn og var Søn af Generalmajor Carl Gustav Henrik Bauditz (1780-1849) og Hustru Sophie Dorothea Frederikke Jahn(1786-1848), Datter af Dr. med. Jacob Didrik Jahn.

Skønt han allerede som Dreng havde en sjelden kunstnerisk Begavelse, bestemtes han for den militære Stand. Han kom paa Landkadetakademiet den 1. Januar 1830 og blev virkelig Kadet den 1. Maj 1833. Den 1. Maj 1836 udnævntes han til Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. Februar 1836 og forblev som Repetent paa Akademiet, til han den 1. Maj 1837 ansattes ved 1. Jyske Infanteriregiment, nuværende 7. Bataillon.

Hans militære Løbebane var da følgende: 1. jyske Infanteriregiment 1837-42, Premierløjtnant J. Juli 1842, 8 Linie Infanteri Bataillon 1842 - 48, Flankekorpset 1848, Ridder af Dannebrog 13. Sepbr. 1848, Kommandoen paa Als 1848 - 49, Kaptajn 26. April 1849, Flankekorpset 1849, Generalkommandoen paa Als 1849-50, 2. Armé Division 1850, Stabschef ved 1. Reserve Brigade 1850 -52, 4. Linie Infanteri Bataillon 1852-64, Kommandør for 4. Regiment i 1864, Major 29. Marts 1864.

Han deltog i Felttoget 1848 og fik for denne sin Deltagelse Ridderkorset.

Ligeledes var han med de følgende Aar, særlig udmærkede han sig ved Isted, da han var Adjutant ved Schleppegrells Division. Han skulle overbringe Generalens Ordre til 13. Bataillon om at gaa rask frem; herved naaede han Dragonafdelingen, der under Løjtnant Jens Peter Sophus Nellemann, var sendt frem mod Øvre Stolk og ledede dennes Angreb derpaa.

Herved saaredes han, men meldte sig atter til Tjeneste den 5. August og blev Souschef ved 2. Armé Division. I 1864 var han Chef for 4. Regiments 2. Bataillon og førte under Major du Plats Sygdom midlertidigt Kommandoen over Regimentet under Kampen den 17. Marts ved Ragebøl. Her blev han haardt saaret tagen til Fange og indlagt paa Johanitter Lasarettet i Flensborg, hvor han døde den 30. April. I sin Ulykke havde han den Lykke til det sidste at blive plejet af sin elskelige Hustru, en sand slesvigsk Dannekvinde.

Hans Lig overførtes til København og jordedes den 10. Maj paa Garnisons Kirkegaard.

Som ung Løjtnant arbejdede Bauditz i H. V. Bissens Værksteder og besøgte fra 1838 Kunstakademiet, hvorefter han modellerede Dyr og Skikkelser af Sagnverdenen, hvilke sidste han ogsaa skar i Træ og Elfenben, ligesom han lagde sig efter at skære Kameer i Konkylie.

I 1847 deltog han i Konkurrencen for den Neuhausenske Præmie med tre Konkyliekameer, for hvilke Præmien tilkendtes ham. Senere forhindrede hans tjenstlige Virksomhed ham fra at dyrke Kunsten.

Han interesserede sig ogsaa stærkt for Dyreopdræt og for Blomsterdyrkning, i hvilken sidste Anledning, en Pelargonie, Souvenir de Peter Bauditz, er opkaldt efter ham.

Den 19. December 1851 ægtede han Sophie Marie Christiansen, en Datter af den ivrigt dansksindede og dengang velkendte Agentinde Christiansen i Flensborg.

Hustruen og Fire Børn overlevede ham.

Sekondløjtnant Johannes Theodor Bech fødtes den 31. Juli 1837 i København og var Søn af Tobaksfabrikant Johannes Cordia Bech og Hustru Barbara Jordening.

Som Dreng frekventerede han Bohrs Skole. Han var lille af Vækst, velproportioneret, let og graciøs med en elegant Optræden og et indtagende Væsen. Hans smukke regelmæssige Træk og hans hele Personlighed var meget sympatetisk.

Han indtraadte den 1. Novbr. 1857 paa Landkadetakademiet. Vistnok kun faa have baaret Kadetuniformen med større Anstand end han. Naar hans Ydre nævnes, maa ikke glemmes den hvidgraa Lok, der som et lysende Punkt fremhævede hans yppige mørke Haarvækst. Bech var noget ældre end sine Kadetkammerater og gjorde ogsaa Indtryk af at være mere moden og udviklet. Han var almindelig afholdt som en god og elskværdig Kammerat. Han var velbegavet, af et livligt og let bevægeligt Temperament; han kunne være munter til Kaadhed, men til andre Tider henfalde i dybe Tanker. Et

lille karakteristisk Træk fra hans Kadettid skal her fremdrages. Da han haanede en af sine Kammerater, der klagede sig, fordi han havde brændt sig paa et Pibehoved, bemærkede denne, at Bech havde saamænd ogsaa nok hylet i et lignende Tilfælde. Bech tog imidlertid ganske roligt om det brændende Pibehoved og holdt det fast i en aftalt Tid, et Minut. Da han slap det, var der i Haanden et stort Brandsaar.

Den 1. Novbr. 1859 blev han Sekondløjtnant og ansattes ved 4. Linie Infanteri Bataillon for at gennemgaa en praktisk Uddannelsesskole. Den 1. Novbr. 1860 forsattes han til 11. Infanteri Bataillon i Aalborg. Her blev han snart lige afholdt af sine Kammerater, af Byens Borgere og af dens unge Damer. En Kammerat omtalte hans Elskværdighed og Ridderlighed og betegnede ham i det hele som en smuk Type paa en Officer og Gentleman, men berørte tillige hans noget ulige Sindsbeskaffenhed; til Tider kunne han paa den livligste Maade tage Del i Diskussionen og med Lune og Talent forsvare dristige og fantasirige Hypoteser; til andre Tider kunne han være sort fortvivlet og rase over Bagateller. I saa Fald fik han Lov at rase ud, og det hele endte i Regelen med en hjertelig Latter og med en komisk Fremstilling af det passerede.

En af hans Kammerater talte sidste Gang med ham den 2. Februar 1864 og fortalte om en Rekognoscering, han havde deltaget i, hvor han var blevet stanset og beskudt af en østrigsk Patrulje. Ved at høre herom styrtede Bech henimod Kammeraten og udraabte: »Du lykkelige Menneske, som har staaet for Skud, og nu befinder Dig her; jeg ville have givet alt, hvad jeg ejer, for at have været i Dit Sted«.

Dagen efter faldt Bech ved Kongshøj. Han stod ved 1. Kompagni, der under Tilbagegangen mod Kongshøj var paa venstre Fløj. I Regimentets Rapport er anført: »Venstre Fløj havde den haardeste Kamp og fægtede godt«. Regimentskommandøren fremhævede ikke Bech i Rapporten, men gentog senere: »Den lille Bech var flink«. Han var da ogsaa fremhævet i Krigsministeriets Beretning om Kampen.

I Kompagniets Rapport udtales: »Sekondløjtnant Bech forsvarede sig kækt og roligt«.

Han blev truffen i Baghovedet, og Kuglen gik ud gennem højre Øje, saa Døden straks indtraadte.

Hans Lig begravedes den 10. Februar paa Hadeby Kirkegaard.

Premierløjtnant Jens Peter Behrens fødtes den 27. Februar 1825 i København, hvor Faderen C. H. Behrens var Betjent ved Hof- og Stadsretten.

Behrens opdroges i Huset hos Kaptajn Albert Carl Frederik Benedictus Baland indtil han blev optagen paa Landkadetakademiet den 1. Novbr. 1843. Da Krigen i 1848 brød ud, forlod han den 21. April Akademiet, udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriet med Anciennetet af 1. Novbr. 1847 og ansattes ved 8. Linie Infanteri Bataillon, ved hvilken han med Hæder deltog i den første slesvigske Krig.

Den 1. Maj 1852 forsattes han til 16. Linie Infanteri Bataillon, hvor han blev til den 30. September 1863. Premierløjtnant var han bleven den 22. Juli 1849 og for sin Deltagelse i første Krig erhvervede han sig den 6. Oktober 1850 Ridderkorset.

Den 1 Oktober 1863 forsattes han til 22. Bataillon, med hvilken han rykkede ud i 1864 som Kommandør for dens 3. Kompagni.

Han laa den 18. April ved Dybbøl i Reserve med sit Kompagni. Tidlig om Morgenen var her samlet Regimentschefen med Adjutant, Bataillonschefen med Adjutant og flere andre Officerer. Et Morterbatteri i Nærheden havde trukket en heftig Beskydning paa sig fra Broagerbatterierne, og mange af Granaterne sprang tæt ved, hvor Officererne opholdt sig. Endelig traf en Granat i Klyngen og dræbte eller saarede de fleste af de forsamlede Officerer.

Efter at Bataillonsadjutanten, den eneste, der var sluppen helskindet fra Affæren, ved tilkaldt Mandskab, havde hjulpet flere af de saarede, vendte han sig mod Behrens, der endnu viste en svag Trækning om Munden, men han var utvivlsomt bevidstløs fra det Øjeblik, han blev truffen.

Han havde faaet Ryggen knust.

Behrens var meget afholdt af sit Mandskab, og der var stor Sorg i Kompagniet over hans Død. Mandskabet var utrøsteligt og græd som Børn over det smertelige Tab af »vores Kaptajn«, som det altid kaldte ham, trods det, at han kun var Premierløjtnant.

Liget førtes til København, hvor det jordedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

I 1860 ægtede Behrens Arengaard Sophie Fønns Gjørup, Datter af Proprietær Gjørup til Vindumovergaard i Jylland.

Hustruen og to Døtre overlevede ham.

Sekondløjtnant Harald Frederik Severin Benzon fødtes den 25. Marts 1836 i Hohenhorn, Lauenborg, og var Søn af Oberstløjtnant i Infanteriet Gerhard Marianus Rosenkrone von Benzon og Hustru Johanne Chrestine Hulgreen.

Hans Tipoldefader, Assessor Hans Sørensen Benzon optoges den 22. Februar 1717 i den danske Adelstand.

Benzon blev virkelig Kadet den 1. Novbr. 1850, gennemgik Landkadetakademiet, udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriet den 1. Novbr. 1854 med Anciennetet af 1. Novbr. 1853 og ansattes som Repetent ved Korpset. Den 1. Novbr. 1855 afgik han til 16. Linie Infanteri Bataillon og den 21. April 1861 forsattes han til 17. Infanteri Bataillon. Endelig blev han den 1. December 1863 forsat til 6. Regiment, ved hvilket han stod til sin Død.

Den 28. Marts 1864 forsøgte to prøjssiske Regimentter et Angreb paa Dybbølstillingsens venstre Halvdel fra Vemmingbund til Skanse Nr. 8. Ved denne Lejlighed var Benzon for første og eneste Gang i Ilden. Et Par Kompagnier

rykkede paa højre Fløj frem mod Øster Dybbøl for at jage Fjenden bort, og her havde Benzon Ordre til med en Deling af

6, Regiments 3 Kompagni at angribe Fjenden i Flanken. Efter gentagne Angreb lykkedes det os at forjage Fjenden fra Øster Dybbøl.

Benzon fik her en Mængde Saar og af den Styrke, han rykkede ud med, kom kun en Snes Mand tilbage. Han fik et Skud i venstre Side af Halsen (hans gennemhullede Halsinning opbevares endnu af Familjen), et Skud i højre Skulder, et i venstre Laar, hvor Kuglen gennemborede hans Portemonnaie (opbevares ligeledes af Familjen), der indeholdt en gennemboret Femdalersseddel og en i en ret Vinkel bøjet Sølvdaler, et Skud i venstre Side, et dybt Hugsaar i højre Underarm, idet han kom i Nærkamp med en tysk Underofficer og endelig et Skud i højre Tinding, hvilket gik tværs igennem Hovedet.

Han begravedes paa Sønderborg Kirkegaard den 2. April 1864.

I Rapporten fremhæves han med Udmærkelse for sit forhold under Kampen den 28. Marts. Samme Dag han faldt, skrev Kaptajn Vaupell et Brev til Enken, hvori han brugte de højeste Lovord om Benzons Pligt troskab og Tapperhed.

Han var i høj Grad afholdt af sine undergivne. Da han, tre Dage før sin Død, holdt sin Fødselsdag i Felten, opførte hans Soldater Natten forinden en lille Jordhøj udenfor hans Telt, og da Benzon om Morgenen stod op, fandt han i Jordhøjen en Flagstang med et stort smukt Dannebrogflag, som hans Soldater havde skillinget sammen til. Delte Flag opbevares endnu af Familjen.

Et lille rørende Træk skal fremhæves: »Samtidig med at Benzon faldt, saaredes en menig, der befandt sig i hans Nærhed, dødeligt; denne, en ung lyshaaret Snedkersvend, sagde da: »Jeg vil dø ved Siden af min Løjtnant«, og han slæbte sig møjsommeligt hen ved Siden af Benzon og døde der«.

Fjorten Dage før han faldt, skrev han til sin Hustru: »Nu er vi Premierløjtnantsfolk«, og i samme Brev traf han flere smaa Bestemmelser angaaende Anvendelsen af Lønningsforhøjelsen. Denne Forfremmelse naaede ikke at blive officiel, men Enken erholdt dog Premierløjtnants Enkepension.

Benzon ægtede den 31. Marts 1861 Julie Camilla Olsen, Datter af Palæforvalter i Roskilde Olsen. Han efterlod sig en Søn og efter hans Død fødtes i November 1864 en Datter.

Han nærede omfattende litterære Interesser. Hans Yndlingsprog var fransk, en af ham udarbejdet »Dansk, fransk Phraseologi«, er af Sønnen udgiven 1866. Han var en meget flittig Oversætter af fransk, tysk og engelsk Skønlitteratur (Paul Féval, Henri Conscience, Hackänder, Marryat og m. fl.). Engelsk lærte han sig selv.

1862 udgav han paa Fr.Woldikes Forlag en lille populær filosofisk Afhandling: »Om social Dannelse«, og Philosophien (særligt Sibbern, Søren Kirkegaard og Rasmus Nielsen) tog ham i det hele i hans sidste Leveaar i stedse stigende Grad fangen. Han var en ivrig Tilhører og, trods sin forholdsvis Ungdom, en fortrolig Omgangsven af Professor Rasmus Nielsen, der stærkt tilskyndede ham til at fortsætte Studierne rationelt, og som blandt andet havde lovet ham at skrive Fortalen til en Bog, han arbejdede paa, da Krigen brød ud. (Shakespeares: Falstaff Figur).

Kort før han drog i Felten, udtalte han til sin Hustru, at om han slap levende hjem, ville han ansøge om at blive stillet 'a la suite' for saa at forberede sig til ved Tillægseksamen at blive akademisk Borger og derefter fortsætte sine filosofiske Studier regelmæssigt.

Oberst Andreas Bernstorff fødtes den 21. Oktober 1811 paa Godset Grumhorst i Slesvig, som ejedes af Faderen, tidligere dansk Officer, Kammerherre Andreas Hartvig Barthold Friederich Bernstorff gift med Hedevig von Sperling, Datter af Geheimeraad og Amtmand i Slesvig von Sperling.

Femten Aar gammel kom Bernstorff den 3. Juni 1827 paa Artilleriinstitutet i København, og blev Stykjunger 1830; men da Institutet samme Aar hævedes, blev han den 28. Maj 1830 ansat paa Landkadetakademiet, hvorfra han afgik den 1. Maj 1831 som Sekondløjtnant af Infanteriet med Anciennet af 19. Decbr. 1830 og ansattes ved oldenborgske Infanteriregiment, nuværende 16. Bataillon. Hans militære Løbebane var da følgende: Oldenborgske Infanteriregiment 1831-42, Premierløjtnant den 11. Marts 1836, 1. Linie Infanteri Bataillon 1842-48, Kaptajn den 27. Maj 1848, Adjutant ved 2, Infanteri Brigade 1848, 2 Reserve Bataillon 1848-49, Ridder af Dannebrog den 13. September 1848, Forstander for Underofficerernes Uddannelsesskole 1849-51, Dannebrogsmænd den 6. Oktobr. 1851, 3. holstenske Kontingentbataillon 1851-52, her forblev han, da Bataillon gik over til at blive 17. Linie Infanteri Bataillon og blev her til sin Død.

Han var en høj og statelig Skikkelse, en frygtløs og streng Mand, som alle saa op til med ubetinget Tillid.

Allerede i første Krig erhvervede han sig Ry for at være en dygtig og tapper Officer, der var i høj Grad agtet og elsket af alle undergivne, der saa op til ham som et lysende Forbillede. Han har ved sine moralske Egenskaber skabt en Skole i Fodfolket, hvis Virkninger sporedes længe efter hans Død. Han deltog i Kampen den 5. Juni 1848 ved Dybbøl og 6. April 1849 ved Avnbøl. I 1850 var han Stabschef ved 4. Infanteri Brigade og udmærkede sig i Kampen ved Helligbæk, Isted og Stenten Mølle. Efter Fredsslutningen var han en kort Tid Stabschef ved 2. Reserve Brigade, hvorefter han ansattes ved 3. Bataillon af det holstenske Kontingent.

Under Dybbølstillingens Forsvar 1864 indtog han en fremragende Plads, saavel ved sin Koldblodighed i Kampen som ved den Ufortrødenhed, hvormed han røggede sin Tjeneste. I Tiden fra 29. Marts til 18. April forrettede han Tjeneste dels som Chef for 5. Brigade, 29. Marts til 1. April og 4. til 14. April under Oberst Harbous Sygdom, og dels som Chef for 17. Regiment, og i dette Tidsrum var han saa at sige ikke af Klæderne eller fik en Nats uforstyrret Ro. »Som han havde levet, gik han i Døden, opfyldt af Tanken om at gøre sin Pligt til det yderste«. Den 18. April stod hans Regiment i Løbegravene som Nr. 3 af fire Regimenter, regnet fra venstre Fløj. Straks, da Angrebet begyndte, begav han sig til det Sted, hvor Faren var størst og ilede med sin Adjutant til Regimentets venstre Fløj ved Skanse Nr. 7, som han allerede fandt i Fjendens Haand. Med to af sine derværende Kompagnier søgte han forgæves at tilbageerobre Skansen og blev straks saaret i Armen, men han ænsede det ikke og veg ikke, og hans høje, bydende Skikkelse gjorde ham til et let Maal paa kort Afstand for Fjenden. Idet han vendte sig for at hidkalde endnu et Kompagni til Hjælp, blev han truffet dødeligt af en Kugle, der trængte helt igennem hans Underliv. Situationen var imidlertid saadan, at Besætningen hurtigst maatte trækkes tilbage for ikke at blive tagen til Fange. Bernstorff ville ikke lade sig føre tilbage, men lod sig føre hen ved Siden af en saaret Underofficer. Derpaa sendte han sin Adjutant til nærmeste Bataillonchef med Ordre til at rømme Løbegravene og tage Kommandoen over Regimentet.

Selv blev han siddende og blev senere forbunden af en tysk Læge og transporteret til Lazarettet paa Broager, hvor han døde Dagen efter.

Han fremhæves med Udmærkelse i Rapporten for sit Forhold i Kampen den 18. April.

Hans Lig førtes til København og jordedes den 27. April paa Assistents Kirkegaard.

Han havde i 1843 ægtet Anna Vilhelmine von Sperling, Datter af Oberstløjtnant, Kammerherre Ditlev Magnus Adolph Ulrich von Sperling ved Husar Regimentet.

Svensk frivillig Sekondløjtnant Henrik Vilhelm Leonard Berzelius fødtes den 15. Marts 1831 i Vadstena og var Søn af Apoteker dersteds H. W. L. Berzelius og Hustru Sara Christina Lindqvist.

Efter at have gennemgaaet et Kursus paa Jönköpings Undervisningsanstalt afgik han til Upsala Akademi.

Derefter blev han 1853 Underofficer og den 13. September 1855 Underløjtnant ved Jönköpings Regiment.

Med et godt og for andres Bekymringer deltagende Hjerte, med Sindet aabent for alt ædelt og skønt, behagelig, glad og munter i Omgang samt i Besiddelse af en god Sangstemme, blev han snart alles Ven og saas gerne i et muntert Lag, maaske mere, end nyttigt var for en ung Mand med hans lette og tilgængelige Gemyt

I April 1858 tog han sin Afsked og levede nu hos sin Familje i og om Jonkoping til den danske Krig brød ud. Han rejste saa til København, dels af Deltagelse for

Danmarks Ulykke og dels for selv at komme ud af en langvarig Uvirksomhed, og meldte sig som frivillig.

Den 18. April toges han til Tjeneste af det danske Krigsministerium og ansattes ved 3. Regiment som Sekondløjtnant.

En Søndag Morgen, medens han ventede paa sin Ekvipering, gik han paa Garnisons Kirkegaard, efter at have været til Stede ved en Landsmands Begravelse og kom til at standse foran Ryes Monument. Han læste nu højt med dyb Rørelse Inskriptionen herpaa og med taarefyldte Øjne sagde han til sin Ledsager: »Ack, den som fick dö som han!«

»Og han kom ogsaa til at dø under et tappert Forsvar af et ædelt Folks krænkede Ret«.

Han kæmpede tappert og han gav sit Liv hen for Broderlandet, idet han faldt under den blodige Kamp ved Kjær By paa Als den 29. Juni 1864. Nogle Kammerater havde set Berzelius, efter at han modigt med sin Afdeling havde foretaget en Storm mod Fjenden, blødende trække sig ud af Kampen. Derefter var han ikke set mere, sandsynligvis havde han forblødt sig og er senere bleven optagen af Fjenden.

Nogle Dage efter udstilledes af Fjenden Liget af en dansk Officer paa Ulkebøl Kirkegaard for at genkendes. En saaret, fangen dansk Soldat af samme Regiment som Berzelius, der tilfældig kom til Stede, udbrød straks, da han saa Liget: »Det var Løjtnanten, som sang saa smukt«. Ligeledes genkendtes Liget senere af Forpagteren paa Rønhave Gaard.

Liget begravedes med militær Honnør af Fjenden den 2. Juli paa Ulkebøl Kirkegaard.

Svensk frivillig Premierløjtnant Pehr Johan Conrad Betzholtz fødtes den 21. Marts 1827 ved Øfre Manilla i Stockholms Djurgård og var Søn af Gartner Betzholtz og Hustru Ebba Sophie Söderqvist paa det kongelige Lystslot Rosendal. Han fødtes samme Dag, som Faderen begravedes. Oprindelig var Betzholtz Handelsbetjent.

I 1846 var han frivillig ved »Svenska Lifregementets Dragoner«.

Da Krigen 1848 brød ud, meldte han sig som frivillig, gjorde Tjeneste ved 4. Dragon Regiment først som menig, senere som Korporal. Ved Isted blev han saaret, og for sit Forhold i denne Kamp benaadedes han den 16. Marts 1851 med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Efter Krigen modtog han den 7. Februar 1851 Afsked af dansk Tjeneste som Sekondløjtnant.

Han gik nu atter i svensk Tjeneste. Her avancerede han den 27. April 1854 til Underløjtnant ved »Alfsborgs Regiment« og den 23. April 1857 til Løjtnant.

Den 8. Februar 1859 forsattes han til »Lifbeväringregementet«.

Da Krigen 1864 brød ud, meldte han sig atter til Tjeneste ved den danske Hær og ansattes den 16. April ved 1. Regiment.

Den tappre Løjtnant Betzholtz saaredes meget haardt i Træfningen ved Lundby den 3. Juli og toges til Fange af den tyske Kaptajn von Schlutterbach.

Han indlagdes paa Lazarettet i Hobro, hvor begge hans Arme amputeredes. Det saa en kort Tid ud, som om hans stærke Legemsbygning skulle gøre det muligt for ham at gennemgaa de store Lidelser, idet hans Tilstand tilsyneladende bedredes. Det varede dog kun kort, og den 28. Juli døde han. Det sidste Døgn var han næppe ved sin Bevidsthed. Det var med en rørende, usigelig Kærlighed han til det sidste omfattede og med inderlig Bevægelse omtalte »sit Kompagni«, »dette brave herlige Kompagni«, »disse Kærnekarle«.

»Han var en Hædersmand som Krieger og en Helt under vor Fane«.

Han udtalte ofte med Vemod: »Tro det ikke, kære Ven, tro det ikke, at det er det svenske Folks eller Kong Karls Vilje, der holder Sverrigs Sværd i Skeden, det er det kolde Diplomati«.

Hans Lig udleveredes og lagdes i en tredobbelt Kiste. Venner strøede Blomster i Kisten, og en dansk Kvinde lagde en Lavrbærkrans paa hans Hoved. Den 7. August førtes Liget under stor Højtidelighed fra Hobro til Aalborg. Over Kisten, som kærlige og deltagende Kvindehænder havde pyntet med talrige Kranse, var bredt et sort, med Sølvstjerner broderet Slør og paa Kisten stod: »Conrad Betzholtz! Ved Din Baare sørger Danmark«. I'aa Laaget var endvidere fastgjort en Sølvplade med følgende Inskription: Premierløjtnant Betzholtz, Dannebrogsmænd, haardt saaret i Træfningen ved Lundby i Jylland den 3. Juli 1864, død i Hobro den 28. Juli. Højt hædret skal Dit Hellenavn bevares i taknemmelige danske Hjerter«.

Liget henstod i Aalborg til langt hen i September, inden det sendtes til Stockholm, hvor det begravedes den 15. Oktober.

Han var en af de mest udmærkede svenske frivillige i begge vore Krige og højt agtet paa Grund af sin retskafne og trofaste Karakter og sande Guds frygt.

Den Sabel, han bar i 1864, var en Gave fra Kong Karl den 15. Den opbevares i det svenske Nationalmuseum. Den blev højmodigt og ridderligt afleveret af Kaptajn von Schlutterbach og lagt paa Kisten. Til Gengæld sendte Betzholtz Regimentskammerater i 1866 Kaptajn von Schlutterbach en Æressabel.

Mindet om Betzholtz opbevares endnu i Sverrig i en der meget bekendt »Betzholtsvis«:

»Fram, Kamrater det ljöd;

Fram til seger eller död,

Mot den grymma, den stridslystna Skaran

Modigt får man ju dem

Slå for frihet och hem

Och gå raskt emot doden och foran.

Se, den förste i sitt led,

Käck en löjtnant framskred;

Han var svensk, han var tapper og modig.

Ifrån fädernesland

Bort till striden drog han,

Till den Kampen, som fördes så blodig«.

Denne Vise, der gaar paa en formentlig gammel czechisk Folkemelodi, er i Perioden 1864-1903 udkommet i mere end 100 Oplag.

Sekondløjtnant Carl Andreas Wandel Bluhme fødtes den 2. Oktober 1835 i Storeheddinge og var Søn af Geheimekonferensraad, forhenværende Minister Christian Albrecht Bluhme død 1866, og Hustru Rasmine Wandel, Datter af Regimentskirurg i København, C. F Wandel. Moderen døde i Januar Maaned 1865 af Sorg over Sønnens Død.

Bluhme gik i Metropolitanskolen i København, fra hvilken han 1855 blev Student. Aaret efter tog han Philosophicum ved Universitetet. I 1860 blev han paa Sessionen om Efteraaret udskreven til Garden, og nu søgte han om at faa Uddannelse til Reserveofficer. Fra 8. Marts til 31. Oktober 1861 gennemgik han Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet og bestod sin Eksamen som Nr. 1 af 135 Elever. Det var ikke af Lyst til Militærvæsenet, han gik paa Aspirantskolen, men han foretrak paa denne Maade at aftjene sin Værnepligt. En af hans Lærere paa Skolen, der holdt meget af ham og beundrede hans store Pligtopfyldelse, fortalte om ham, at det var en Fornøjelse at se ham pudse, han gjorde det saa ivrigt, at man skulle tro, at det var hans kæreste Beskæftigelse

her i Livet. Den 1. Novbr. 1861 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Ved Fordelingen af Reserveofficererne ansattes han den 18. Oktober 1862 ved 3. Infanteri Bataillon, hvor han forblev til sin Død.

Efter at være hlevet Officer fortsatte han sine Studier og blev den 8. Juni 1863 juridisk Kandidat med 1. Karakter.

Da Krigen brød ud fulgte han Kampraabet: »Farer ud og kæmper for Eders Folk«.

Under Krigen var han Adjutant ved Regimentets 1. Bataillon.

Han saaredes den 2. Februar ved Mysunde af en Granatstump i Knæet, da 3. Regiment i det taagede Vejr fik Ordre til at gaa frem mod Linien Ornum Mølle-Langsøens Nordende for at skaffe Oplysning om Størrelsen af den fjendtlige Styrke, som det paa Grund af det usigtbare Vejr var umuligt at erkende. Som saaret førtes han til Færgehuset paa den sydlige Slibred. Dette skødes imidlertid i Brand af det fjendtlige Artilleri. Dog lykkedes det de derværende Læger at faa de saarede transporterede ud af det brændende Hus. Han førtes nu til Lasarettet i Flensborg og faldt her i Fangenskab, da den danske Hær gik tilbage til Dybbølstillingen.

Her fik han Benet amputeret.

Han fremhæves i 3. Regiments Rapport med Udmærkelse for sit Forhold i Kampen ved Mysunde, og Belønningen udeblev ikke, idet han den 2. Marts benaadedes med Ridderkorset.

Han døde den 5. Marts og førtes af Prøjsserne med militære Æresbevisninger til Dybbøl, hvor Liget afleveredes til vore Tropper.

Derpaa førtes Liget til København og begravedes den 19. Marts paa Garnisons Kirkegaard.

Der gaar som et Suk gennem Hjertet,

Og Sjælen er fyldt med Ve,

En livfuld Ungersvend segned,

For Dødens Le.

Han voksed saa rank og saa frejdig,

Han svulmed af Ungdomsmod,

Lykken ham trindt tilsmiled

Og kraftig var Livets Rod.

Haabet ej kunne ham svigte,
Fremad higed hans Sind.
Han tørsted efter Bedrifter
Saa trygt i Fremtiden ind.

Han lukked de lærde Skrifter,
Til den blodige Val han drog,
Fast stod han i Kuglereggen,
Mens fyrig hans Hjerte slog.

Brudt blev ham Livets Bane,
Tungt randt hans Ungdoms Blod,
Tro mod Kongen og Æren
For Danmark sit Liv han lod

Men mindes han skal blandt de bedste,
Saalænge Hjerter end slaa,
For hvad der er mandigt og ædelt
I Kongeslot og i Vraa.

Der gaar som et Suk gennem Hjertet,
Og Sjælen er fyldt med Ve,
En livfuld Ungersvend segned
For Dødens Le.
E. Lobedanz.

Overlæge Henrik Jacobi Boesen fødtes den 7. Januar 1805 i Faaborg og var Søn af Pastor Ulrik Christian Boesen og Hustru Marie Christine Schjøtt.

Han gik i Skole i Vordingborg og blev 1826 Student derfra med Haud.

Hans militære Løbebane var da følgende: Eskadronskirurg den 18. Maj 1830 ved Fyenske Regiment lette Dragoner til den 30. Juni 1842. Derefter stod han ved 4. og 9. Linie Infanteri Bataillon samt 3. Reservejægerkorps 1842 -52, ved 6. Linie Infanteri Bataillon og ved Garnisons Sygehuset i Slesvig fra 1852-64 og endelig ved 17. Regiment. I Efteraaret en med 2. Karakter. Underlæge blev han den 1. Maj 1842 og i 1864 var han konstitueret Overlæge ved 17. Regiment.

Han deltog i den første slesvigske Krig med Hæder og var med ved Bov. Dybbøl, Fredericia og i flere andre Fægtninger. Boesen var en høj, kraftig bygget Mand med et godt Helbred, men i 1862 svækkedes han stærkt ved en haardnakket Forkølelse, som han længe led under.

I 1864 var det hans inderligste Ønske at deltage i Krigsbegivenhederne. Den 17. April kom han med sit Regiment til Dybbølskanterne. Den 18. forbandt han med stor Iver de saarede midt i Kampens Hede. Han var paa Kamppladsen til det sidste. Først da Regimentet fik Ordre til at gaa tilbage til Als og besætte Løbegravene Nord for Sønderborg, ramtes han af en prøjssisk Kugle i Underlivet, faldt straks om, men optoges af en Ambulance og førtes til Sønderborg. Ved Ankomsten hertil var han imidlertid død. Boesen var en stille, jevn og bramfri Mand, og var meget afholdt, navnlig af den menige Soldat

Hans Lig begravedes den 24. April paa Augustenborg Kirkegaard. Han var ugift.

Sekondløjtnant Jens Nicolai Breyen fødtes den 26. Marts 1841 i Stubbekøbing og var Søn af Justitsraad, Toldforvaller E. Breyen i Roskilde og Hustru født Brixen. Han var Student og som saadan ansøgte han om Uddannelse til Reserveofficer. Han gennemgik derefter Reserve-Officeraspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 2 Februar til den 14. Oktober 1863, udnævntes den 15. Oktober til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes ved 4. Infanteri Bataillon.

Den 17. Marts da 4. Regiment havde besat Ragebøl for at dække 5. Regiments Tilbagegang, blev denne haabefulde Yngling haardt saaret i Brystet. Han førtes til Augustenborg Lasaret, hvor han døde den 22. Marts. I den sin Død fik han Lejlighed til med skælvende Haand at sende de kære i Hjemmet sit sidste Farvel. Han omtales i 2. Arme Divisions Rapport med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 17. Marts.

Breyen var en ideelt anlagt ung Mand, af en høj og smuk Skikkelse og med udtryksfulde Øjne. Han var almindelig elsket ved sit Regiment. Hans bedste Ven var Sekondløjtnant Johannes Holger Lindhardt, der ligesom han selv, faldt i denne Krig. Han begravedes den 24. Marts paa Augustenborg Kirkegaard.

En efter anden segne paa Valen,
Landets Sønner med stunget Bryst;
En efter anden gaa de i Døden,
Rig er Valkyriens blodige Høst

Faa imod mange vi vanskeligt drive
Dødsfjenden over vor Grænsrand.
Men vi kan hævde uplettet vor Ære
Og vi kan væрге og dø for vort Land.

Nys gjaldt det Dig, Du livsglade Yngling,
Smittende Smil bar Din dunklædte Kind,
Lyst var Dit Blik og aaben Din Pande,
Kæk var din Tanke og frejdigt Dit Sind.
Fremad paa Kampens Dag har Du stevnet,
Da traf i Brystet det dræbende Bly;
Endt var Din Dag, men paa Livets Aften
Følger en straalende Morgengry.

Hist i Dit Hjem, det stille og milde,
Hvor det blev Solskin, naar Nicolai kom,
Hvor Du var Livet og Glæden og Haabet,
Staar nu Din Plads saa smertelig tom.
Til dette Hjem har Din sidste Tanke
Klynget sig fast med sønlige Baand,
Og el bevæget Farvel til de Kære
Sendte med skælvende Træk Din Haand.

Afholdt af mange, det er den Gravskrift
Som vi kan sætte under Dit Navn,
Inderlig kær for de Venner, Du slutted
Ungdomsvarm i Din aabne Favn.
Misundt for Spøg saa tit, fordi Blodet
Sorgløst og let gennem Aarerne flød;
Ak, nu for Alvor fast vi misunde
Dig Dine Lavrbær, Din Hædersdød.

En efter anden følge vi efter,
Endt er jo langt fra Valkyriens Høst,
Nær er maaske endog Gensynstimen,

Vi ville gaa den i Møde med Lyst,
Thi om vi ere for faa til at drive
Dødsfjenden over vor Grænseland,
Vil vi dog hævde uplettet vor Ære
Vil vi dog væрге og dø for vort Land.

C. L.

Premierløjtnant Ernst Adam Bruhn fødtes den 12. August 1827 i København og var Søn af Generalløjtnant Ernst Poul Bruhn, senere Chef for Borgerkorpset i København, og Hustru Anna Elisabeth Wulff, Datter af Kommandør i Sjøetaten og Indrulleringschef Christian Wulff.

Bruhn indtraadte paa Landkadetakademiet som Kadet den 1. November 1842, men faldt igennem til sin Eksamen og forlod derfor Akademiet den 1. November 1844.

Da Krigen brød ud i 1848, gik han med som frivillig og avancerede til Korporal i Gardehusar Divisionen.

Den 26. Februar 1850 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes ved 4. Forstærknings Bataillon, hvor han stod 1850-52. Den 9. Februar 1851 blev han forsat til Linien med Anciennetet af 31. Oktober 1850. Han stod nu ved 1. Linie Infanteri Bataillon 1852-54, ved 17. Linie Infanteri Bataillon 1854 - 63, en kort Tid ved 2. Infanteri Bataillon, og endelig fra den 1. Oktober 1863 til sin Død atter ved 17. Infanteri Bataillon. Den 11. Juni 1863 blev han Premierløjtnant.

Den 16. Marts 1864 rettede Broagerbatterierne fra Kl. 10 Formiddag til omtrent Kl. 5 Eftermiddag Ilden særlig mod Skanserne 1, 2 og 4, der alle

led meget ved Beskydningen. Her viste det sig, at Blokhusene ikke vare skudsikre Opholdssteder. En Granat gik gennem Blokhuset i Skanse Nr. 1 og dræbte Bruhn, Sekondløjtnant Glørfeldt og ti Underofficerer og menige, samt saarede en Officer og 39 Mand, alle af 17. Regiment. Bruhn fik hele Underkæben bortskudt.

Hans Lig begravedes den 21. Marts paa Sønderborg Kirkegaard.

Bruhn var en høj og smuk Mand af en elegant Skikkelse. Af Naturen var han sørgmodig, de, der kendte ham, fik det Indtryk af ham, at Livet paa en eller anden Maade var gaaet ham imod.

Han var en talentfuld Billedhugger.

Premierløjtnant Frederik Vilhelm Bruun fødtes den 20. September 1832 i Roskilde og var Søn af Claus Christian Bruun, Forvalter ved det adelige Jomfrukloster i Roskilde, og Hustru Elisabeth, født Obel.

Det var en brav og dygtig Søn, som Fædrelandet mistede i Bruun. Soldat var han med Liv og Sjæl, og hans Hjerter slog indenfor Uniformen saa varmt som noget for Danmarks Ære, Frihed og Selvstændighed. Kun 16 Aar gammel meldte han sig frivillig i 1849 og var med ved Fredericia og Aaret efter ved Isted. Begge Steder viste han Mod og Konduite. Han var 1849 avanceret til Korporal og stod ved 1. Linie Infanteri Bataillon. Den 26. Oktober 1849 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, men overførtes den 25. August 1850 til Linien med Anciennet af 1. November 1849. Ved sin Udnævnelse til Officer ansattes han ved 2. Jægerkorps (18. Bataillon), ved hvilket han stod lige til sin Død. Den 5. Maj 1861 udnævntes han til Premierløjtnant.

I 1864 fik han, da Kaptajn Schow var falden ved Mysunde den 2. Februar, Kommandoen over Kompagniet, og han viste sig fuldt ud værdig til denne Hædersplads.

Den 21. Februar, da 18. Regiment kom paa Forpost foran Dybbøl, befandt han sig ikke vel, men han ville ikke melde sig syg ved en Lejlighed, hvor han kunne komme til at gøre Nytte.

Den 22. Februar rykkede Prøjserne med utrolig Hurtighed frem og kastede vore Forposter tilbage. Bruun holdt længe Stand med sit Kompagni, begge hans Sidemænd faldt, han selv stod oppe paa en Grøftevold for at give sine Folk et godt Eksempel, og fyrede herfra paa Prøjserne; da ramte en Kugle ham lige i Hjertet, og han segnede død om.

Hans Lig blev paa Kamppladsen, men fandtes om Aftenen med tømte Lommer, da Forposterne paany skødes frem. En fjendtlig Parlamentær bragte dog senere hans Tegnebog til Forpostlinien.

Han var ikke blot et bravt Menneske og en tapper Soldat, der med Frejdighed gik i Døden for sit Land, men han var tillige den kærligste Søn og Broder, hvorfor Tabet af ham overalt efterlod dybe Savn.

Hans Lig førtes til Roskilde og begravedes den 1. Marts paa Graabrødre Kirkegaard.

Dit Ord nu aldrig jeg glemme

kan Fra hint muntre Lag:

»Hvor stolt at dø for sit Fædreland

Paa Kampens Dag «

Frem stormed Fjenden, men Du stod fast

For med Kraft at slaa.

Du havde altid saa ringe Hast,

Naar Du Faren saa.

Faa Gærdet stod Du og skød og skød,

Til Din Kugle kom,

Til Du fandt den kække Soldaterdød,

Som Du drømte om.

Ej vil vi hylle vort Blik i Graad;
Hvad mon Sorgen vil?
Den har vi hverken Lyst eller Raad
Eller Stunder til.

Vi gemme Dit Navn og Dit høje Mod
Paa Hjertets Grund,
At det kan ildne til Daad vort Blod
I Stridens Stund.

Og naar vi kæmpe fra Hegn til Hegn
Imod Overmagt,
Da for vort Øje i Kuglernes Regn
Staar Du uforsagt,

Og vinker os frem til den blodige Dyst
Saa gram i Hu,
Men naar en Kugle rammer vort Bryst
Saa smiler Du.

C. Jürs.

Sekondløjtnant Lars Christian Hedemark Brønnum fødtes den 2. September 1843 i København og var Søn af Urtekræmmer Andreas Christian Brønnum og Hustru Cathrine Elisabeth Boldt. Han bestod Adgangsprøven til Landkadetakademiet 1859, men blev ikke optagen. Derimod blev han den 15. Februar 1860 admitteret som Kadet uden Gage. Han bestod Officerseksamen og fik den 4. Novbr. 1861 Tilladelse til at gennemgaa Øvelserne ved det militære gymnastiske Institut, hvorefter han overgik til Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet. Endelig den 3. Maj 1862 blev han udnævnt til Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. November 1861 og ansat ved 20. Infanteri Bataillon. Han sluttede sig, som saa mange af de yngre Officerer, med Beundring og Kærlighed til Kaptajn Stockfleth, og stor var derfor hans Glæde, da han rykkede ud som ældste Løjtnant under denne dygtige Officer. Han fik derved det Held at kunne bidrage sit til Kompagniets smukke Forhold ved Bustrup den 3. Februar. Her fik han en Kugle gennem sin Hue.

Den 18. April havde han sammen med sin Kompagnichef om Morgenens gjort en Tur ude i Stillingen fra venstre Fløj til Centrum, og livsglad og tillidsfuld som han var, udtalte han sig efter Tilbagekomsten fra denne Vandring henrykt over sit Besøg i Skanse Nr. 2. Den Frejdighed, der

besjælede ham, fulgte ham til hans Død.

Kort efter at Regimentet havde begyndt sin Fremrykning, faldt han, og til Held for ham, kom han ikke til at opleve at se Angrebet blive brudt.

Han var et ungt Menneske og følte og handlede som et saadant. Hvad han ansaa for Ret, det maatte sættes igennem, før var han ikke glad.

Hans Kammerater holdt meget af ham og skattede højt den Viljestyrke, der boede i hans ungdommelige, spinkle Legeme. De havde alle Følelsen af, at han ville have arbejdet sig op til noget fremragende som Soldat.

Hans Lig førtes til København og jordedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

Sekondløjtnant William Elias Georg Buchhave fødtes den 25. December 1837 i Vinding og var Søn af Pastor Henrik Rudolph Buchhave, Sognepræst i Sahl og Eising i Ribe Stift, og Hustru Petrea Charlotte Amalie Schmidth.

Buchhave blev Student fra Aarhus og studerede derefter Teologi. Et halvt Aar før han skulle op til Embedseksamen forlod han dette Studium, idet han ikke følte sig kaldet til at blive Præst.

Han gennemgik Reserveofficersaspirantskolen paa Frederiksberg Slot fra 6. Juni 1861 til 10. Februar 1862 og udnævntes til Sekondløjtnant af Infanteriets Krigsreserve den 3. Februar 1862.

Ved Fordelingen af Krigsreserveofficererne ansattes han den 18. Oktober 1862 ved 3. Infanteri Bataillon og forblev her til sin Død. Efter at være bleven Officer uddannede han sig til at blive Forstmand og var i den Anledning 1 Aar hos Kammerjunker, Skovrider v. Kragh ved Helsingør. Saa kom imidlertid Krigen. Han indkaldtes og ansattes ved 3. Regiments 7. Kompagni som ældste Løjtnant. Den 16. Marts var han første Gang alvorlig i Ilden som Feltvagtmandør for Feltvagt Nr. 2 ved Staugaarde, der blev angreben tre Gange den Dag. Senere maatte han paa Grund af en slem, langvarig Forkølelse, der gik en Del ud over hans Hørelse, melde sig

syg, og fra den 15. Maj til 8. Juni laa han nu, dels som syg, dels som Rekonvalescent, paa Sølvgadens Kaserne. Han meldte sig atter ved sit Regiment i Sønderborg og blev ældste Løjtnant ved 6. Kompagni.

Den 29. Juni 1864 stod 3. Regiment udfør Kjær By paa Als og afventede Befaling til at angribe denne By, som var besat af Prøjsserne. Det var den smukkeste Morgen, man kunne tænke sig, og Solen var lige ved at staa op. Da traadte Buchhave frem foran sin Deling og talte saa-ledes til sine Folk: »Soldater, vend Eders Øjne mod Øst og se, hvor smukt Solen hilser os! Lad'os haabe, at den Gud, som lader Solen udsende sin pragtfulde Glans, vil give os sin Hjælp, saa at den Gerning, vi i Dag skulle udrette for Konge og Fædreland, ogsaa maa kunne sprede sin Glans over Dagen!«

Umiddelbart efter begyndte Angrebet.

Der kæmpedes en af de haardeste Kampe under hele Krigen, hvori mange ofrede deres Liv paa Fædrelandets Alter. Blandt disse var ogsaa den brave Løjtnant Buchhave, der blev haardt saaret. Han nærede en levende Interesse for sine Folk og var meget afholdt af dem. Da han blev saaret, ville nogle af Folkene føre ham med sig bort, men to af dem blev skudt, hvorfor Buchhave udbrød: »Lad mig dog ligge, at ikke flere af Eder skal falde for min Skyld!«

Han faldt i Fangenskab og førtes af Fjenden til Sønderborg Lasaret, hvor han døde den 6. Juli. Han begravedes af Fjenden, men hans Forlovede, Frk. Marie Faurschou, Datter af den ansete Købmand Faurschou i Aarhus, og en Slægtning afhentede Liget, der derefter førtes til Hjemmet i Ribe Stift, hvor det jordedes paa Sahl Kirkegaard.

Buchhave og hans Forlovede var Barndomsbekendte, og Forlovelsen fandt Sted under Krigen.

Kaptajn Casper Peter Daniel Bügel fødtes den 1. September 1825 i København og var Søn af Grosserer Daniel Nicolaus Bügel og Hustru Jasmine Charlotte Cathrine Blicherolsen, Datter af Etatsraad, Plantageejer Peter Blicherolsen.

Bedstefaderen, Grosserer Casper Peter Bügel (1750-1817) oprettede 1814 Stamhuset Ringsted Kloster og Gods i Sorø Amt, og dermed forenede han det »Bügelske Fideikommis«.

Bügel indtraadte paa Landkadetakademiet som Kadet den 9. November 1841, gennemgik Akademiet og udnævntes den 1. November 1845 til Sekondløjtnant i Infanteriet med Anciennetet af 1. November 1844, samt ansattes ved 8. Linie Infanteri Bataillon Han kom kun i kort Tid til at deltage i den første slesvigske Krig, idet han den 7. September 1848 kommanderedes til Vestindien med Oberst Kæsemodel, der med en Troppstyrke sendtes derud i Anledning af Negeremancipationen

Han forblev nu i Vestindien til 1853, og her giftede han sig den 15 September 1850 med Frøken Laura Holm, Datter af Etatsraad, Plantageejer Holm.

Ved sin Hjemkomst til Danmark ansattes han ved 4. Linie Infanteri

Bataillon, hvor han stod til sin Død.

Den 22. Januar 1849 blev han Premierløjtnant, den 6. Oktober 1856 Ridder af Dannebrog og den 1. April 1860 Kaptajn.

Under Kampen paa Als den 29. Juni 1864 stod Bügel med sit Kompagni, fjerde, i anden Linie og havde udstillet Piket Nr. 3 i Kommunikationsgangen Øst for nordre Rønhave Batteri og Piket Nr. 4 i Kommunikationsgangen nord for Kjær Vig. Selv opholdt han sig sidstnævnte Sted.

Saasnart der blev allarmet, førte han, efter eget Initiativ, sit Kompagni samlet frem til Løbegraven foran Kommunikationsgangen og derefter Nord paa og saa langt frem, at Kompagniet kunne beskyde de fjendtlige Baade, der nærmede sig Land. Saasnart Fjenden var landet, blev Kompagniet heftigt beskydt i Flanken. Bügel holdt dog Stillingen i længere Tid og beskød stadig de efterfølgende Baade. Først da Stillingen, ved Fjendens Fremrykning, blev uholdbar, gav han Ordre til Tilbagegang, men samtidig saaredes han dødeligt og blev paa Valpladsen.

Kompagniets Premierløjtnant blev fangen med mange af Mandskabet, og Resterne af Kompagniet søgte Syd paa.

Bügel faldt i Fangenskab og førtes til Sandbjerg Lasaret, hvor han døde den næste Dags Morgen og senere blev begravet af Fjenden.

I Juli Maaned afhentedes Liget af Broderen, der førte det til København, hvor det den 22. Juli jordedes paa Garnisons Kirkegaard.

Bügel var en meget nøjsom Mand, en Mand af den gamle Skole. Han var streng, men retfærdig. Sine Soldater sørgede han for, før han tænkte paa sig selv.

I sin Fritid beskæftigede han sig især med Korttegning.

Hustruen, en Datter og en Søn overlevede ham.

Sekondløjtnant Conrad Oscar Carlson fødtes den 30. Marts 1840 i København og var Søn af Skomagemester Carl Carlson og Hustru Christiane Caroline Lorentzen.

Som Dreng modtog han Undervisning i Melchiors Skole. I sit syttende Aar kom han paa Kunstakademiet 1856-61 Han sluttede sig til Historiemaleren, Professor Niels Simonsen, og blev snart en af hans kæreste Elever.

Han gennemgik Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet fra 10. December 1861 til 14. August 1862 og udnævntes sidstnævnte Dag til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Den 18. Oktober 1862 ansattes han ved 10. Infanteri Bataillon, ved hvilken han stod til sin Død. Han var under Krigen Adjutant ved 10. Regiments 2. Bataillon.

Efter at være bleven Løjtnant levede Carlson videre for sin Kunst. Da Krigen i 1863 syntes uundgaaelig indkaldtes han og drog med Regimentet fra Fredericia til Ejderen og deltog nu i de forskellige Kampe. Han var et lykkeligt Menneske,

altid glad og fornøjet, saa lyst paa alt, og naar han kom galoperende med en Ordre fra sin Chef, bragte han Liv og Munterhed med sig. Der blev let og spøgt og jublet, om end Granaterne haglede ned, og Kulden bed i Næsen. Naar 10. Regiment var i Skanserne og paa Forpost vare de prøjssiske Batterier altid i fuld Virksomhed. Det var, som om de rasede mod Sønderjyderne, der udgjorde Hovedbestanden i dette Regiment.

En Regimentschef, en Bataillonschef, to Kaptajner og to Løjtnanter dræbtes og flere hundrede Underofficerer og menige dræbtes eller saaredes under Dybbølstillingens Forsvar.

Kvinderne gav ikke Mændene noget efter; Regimentets Marketenderske Anna Doumann, var saa modig som den kækkeste Soldat

Den 19. Marts var en Ulykkesdag. Over Hovederne hang Himlen som en stor, sort Sky, gennem hvilken en isnende Sne stadig dryssede ned. Ravne og Krager fløj skrigende over Marken og spaaede om Ulykker. Broagerbatterierne var den Dag usædvanlig livlige. Granaterne susede hen over Skanserne. 10. Regiments 2. Bataillon havde Vagt i Skanserne paa venstre Fløj.

Bataillonschefen, Kaptajn Gyldenfeldt og Adjutanten, Løjtnant Carlson, havde taget Plads Nord for Skanse Nr. 2 og stode paa fri Mark ved Gravranden, saa de havde Skansen mellem sig og det Batteri, der beskød den. Det var en meget farlig Plads, Staben havde valgt. Adskillige Granater faldt i en betænkelig Nærhed. Pludselig lød et skingrende Raab efter Ambulancen fra en af de ved Skanse Nr. 2 staaende Kaptajner. Stykker af en Granat, der faldt og sprang i Anslaget lige paa Gravranden, havde ramt og dræbt Bataillonschefen, Adjutanten og en menig. Døden havde favnet dem saa øjeblikkelig, at der ikke var Spor af Lidelser i deres Ansigtstræk, særlig Carlson havde et lykkeligt og tilfreds Udtryk. Mærkelig nok havde Carlson Dagen i for Vejen sendt en lille Skitse af Feltlivet til Illustreret Tidende, se Titelbladet; det var Billedet af en falden Soldat, ved hvis Lig Troskabens Symbol, Hunden vaager. Under Krigen havde han sendt liere Tegninger til Bladet.

Nøje knyttede ved Venskabsbaand til hinanden vare Gyldenfeldt og Carlson dragne i Krig. De faldt for samme Granat, og Side om Side jordedes de paa Garnisons Kirkegaard i København den 30. Marts 1864, den Dag, paa hvilken Carlson, om han havde levet, ville have fyldt 24 Aar. Carlson var en prægtig Yngling og en dygtig Kunstner. Han havde erhvervet sig den lille Sølvmedaille ved Kunstakademiet i 1858. Fra 1859-64 udstillede han baade Landskaber og Figurbilleder.

Paa Graven rejste Venner et smukt Mindesmærke, en stor Kampesten, paa hvis øverste Del er fastgjort en Lavrbærkrans, hvori staar: »Conrad Oscar Carlson. Lieutnant og Adjutant ved 10. Infanteri Regiment. Født den 30. Marts 1840, død den 19. Marts 1864 i Kampen for Fædrelandet«. Under Kransen ses en Malerstol med Palet og Stok, modelleret af den faldnes elskede Lærer, Professor N. Simonsen.

Naar Dødens Budskab kommer brat

I Livets unge Vaar,

Naar Planten knækkes, visner mat,

Som blomstrede i Gaar.

Da sørger dybt det gamle Skud
Og hver en trofast Ven,
O, skænk dem Trøst, o, styrk dem Gud,
Bring Fred i Sorgens Hjem.

Hil være Dig, som mødte hist
Og stred for Danmarks Sag,
Og offrede Dit Liv tilsidst
I Dødens Favnetag;
Hil være Dig, som kækt forlod
Dit Kunstens stille Hjem,
For hist i Strid Dit dyre
Blod Højmodig give hen.

Ja, muntre Ven, vi skilles ad
Her ved Din stille Grav,
Men aldrig visne kan et Blad
I Kransen, Danmark gav,
Og Blomsten paa Din Grav forvist
Vil frodig spire frem
Og bringe Hilsen fra Dig hist
I Evighedens Hjem.
En Ven C. H. Rørdam.

Sekondløjtnant Christian Peter Christopher Christensen fødtes den 9. Februar 1836 paa Gaarden Grøndal tæt ved København, der ejedes af Faderen, Overretsprokurator, Folketingsmand og Statsrevisor Balthasar Mathias Christensen og Hustru Oline Græbe.

Christensen gik i Borgerdydskolen og blev 1854 Student herfra. I Oktober 1861 blev han udskreven til Konstabel. Forinden havde han taget fuldstændig juridisk Embedseksamen, og da han nødig ville aftjene sin Værnepligt som Artillerist, søgte han om at komme paa Reserveofficersaspirantskolen.

For at opnaa dette, opgav han en Ansættelse, han havde erholdt paa Københavns Amts Kontor.

En af Betingelserne for at komme paa Aspirantskolen var, at man ikke var fyldt 25 Aar. Dog lykkedes det Christensen, trods sine fyldte 25 Aar, at faa Lov til at gennemgaa den paa Landkadetakademiet oprettede Aspirantskole fra den 10. December 1861 til den 14. August 1862. Han bestod sin Eksamen som Nr. 5 af

102 Elever og udnævntes den 14. August til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Den 18. Oktober 1862 ansattes han ved 21. Bataillon. Under Krigen 1864 var han Adjutant ved 21. Regiments 1. Bataillon. Det var under en Forpostfægtning foran Fredericia, at Christensen faldt den 19. Marts.

Da Fjenden den Dag trængte stærkt frem mod en Feltvagt foran Fuglsangsdæmningen, forøvrigt en Uriaspost, gik Feltvagtkommandøren tilbage med Feltvagten over Dæmningen. Efter Ordre gik Feltvagten imidlertid igen frem, kastede Fjenden og indtog atter sin Stilling. At dette lykkedes, skyldtes for en stor Del, at Brigadekommandøren, Oberstløjtnant Nielsen, Regimentets gamle Chef, tillige med Bataillonskommandøren, Kaptajn Hacke, selv gik frem over Dæmningen ud i Kæden mod den et Par hundrede Alen foran staaende meget stærkere Fjende. Christensen fulgte sin Chef og under denne Fremrykning var det han faldt. Han blev beordret frem for at paaskynde de foranværende Troppers Fremrykning. Idet han besteg en Grøftevold og med en Spøg paa Læben opmuntrede Folkene til at skyde godt, gjorde en Kugle brat Ende paa hans Liv. Kuglen gik gennem en Soldats Tornyster, rikoletterede mod en Sten paa Jorden og ramte Christensen i Tindingen. Hele Regimentet var haardt truffet ved den sørgelige Efterretning om Christensens Død, ti elskværdigere Menneske gaves sjældent, og med sit vindende Væsen forenede han en omhyggelig plejet Aand og en stor Begavelse.

Han begravedes den 23. Marts paa Michaelis Kirkegaard i Fredericia.

Sekondløjtnant Wilhelm Herman Benjamin Dickmeiss fødtes den 31. Maj 1841 i København og var Søn af Klædefabrikant Hubert Cornelius Dickmeiss og Hustru Elisa Flor.

Dickmeiss gik i Efterslægtsselskabets Skole og tog herfra i 1857 Realafgangseksamen. Han uddannedes i Klædefabrikationen og optoges 1861 i Bestyrelsen af Faderens Klædefabrik.

Fra 10. December 1861 til 14. August 1862 gennemgik han Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet og udnævntes den sidstnævnte Dag til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Den 18. Oktober samme Aar ansattes han ved 2. Infanteri Bataillon, hvor han stod til sin Død. Han faldt den 28. Marts straks om Morgenens i Løbegravene, da Prøjsserne paa Dybbøllstillingens venstre Fløj foretog et overraskende, yderst voldsomt Angreb.

Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 28. Marts. Han Lig førtes til København og jordedes den 5. April 1864 paa Assistents Kirkegaard

Af et Brev fra en Ven, der var Læge ved samme Regiment, fremgaar: Den 27. Marts, der var en Søndag, havde de to Venner været sammen det meste af Dagen. De havde spist til Middag

sammen, ville have været i Kirke, men havde gjort Middagsluren for lang. Om Aftenen, inden de skulle paa Forpost, havde de spist sammen. Regimentet samledes nu ved Barakkelejren bag Skanserne, og herfra rykkede Dickmeiss med sin Deling paa Feltvagt. Det var Regnvejr, hvad Dickmeiss beklagede sig over, da han iøvrigt havde glædet sig til at komme paa Forpost. Denne Feltvagt, der blev saa skæbnesvanger for ham, havde indtil da kun været lidet udsat, og hidtil havde intet Skud fra Broager eller Fronten fundet Vej hertil. Med »Farvel og god Vagt« skiltes Venerne og, fraregnet Misfornøjelsen ined Vejret, gik Dickmeiss til sin Post munter og veltilfreds. Vel henad 03.15 om Morgenen den 28. Marts skete Prøjsernes Angreb, og af nogle Soldaters Forklaring fremgaar, at Dickmeiss straks ved Angrebets Begyndelse med sin Deling havde besat Skyttegravene, taget et Gevær og selv i nogen Tid deltaget i Beskydningen af Fjenden. Skansebesætningen bagved var imidlertid kommen paa sin Plads, og Feltvagten skulle derfor gaa tilbage.

Det var, medens han forberedte Tilbagegangen og derfor rejste sig op, at han blev truffen. Skuddet ramte i Brystet og gik fra Skulder til Skulder. Hans Død var let og smertefri, idet to store Pulsaarer vare overskudte og han saaledes døde af Forblødningen. Idet han faldt, ville et Par af hans Soldater føre ham med tilbage, men han sagde til dem: »Skynd jer Folk, jeg dør, men pas godt paa og hold Stand!« Ved Korrespondance mellem Familjen og en tysk Soldat er det oplyst, at denne, da han hørte en saarets Stønnen tæt ved sig, traf paa Dickmeiss, der bad om noget Vand. Soldaten gav ham lidt Brændevin, men kort efter døde Dickmeiss, og den tyske Soldat meddeler, at hans sidste Ord var: »Aa, min stakkels Moder!« samt nogle tiere Ord, som han dog ikke forstod.

Liget blev liggende, men nogle Timer senere, da Feltvagten atter indtog sin Plads fandtes det og bragtes til Sønderborg, hvor Vennen undersøgte det. Da Liget fandtes, var Livremmen skaaret over og Sablen borttaget, ellers var intet rørt. Ved Korrespondance er det oplyst, at en ved det tyske 18. Infanteri Regiments 6 Kompagni staaende Løjtnant - der forøvrigt faldt i Krigen 1870-71 - havde taget Sablen og baaret den Resten af Felttoget.

Den nævnte tyske Soldat, der i den stærkeste Kugleregn, søgte at bringe Hjælp til den saarede danske Officer, er omtalt i: »Preussische Kriegsthaten 1864«; han modtog en officiel Ros af den tyske Konge og udnævntes af sin Regimentschef til Underofficer.

Dickmeiss var forlovet med Frøken Augusta Marie Sophie Larsen, Datter af Overvagtimester, Dannebrogsmænd L. P. Larsen af 5. Dragon Regiment, Randers, og Hustru Mette Kathrine Jacobine Bergmann, en Præstedatter fra Mariager.

Hans Forlovede overlevede ham og ægtede 1879 hans efterlevende yngre Broder.

Sekondløjtnant Johannes Constant Emanuel Bakon Dirckinck-Holmfeld fødtes den 31. Juli 1836 i Schwartzbeck i Lauenborg og var Søn af Amtmand, Kammerjunker, Dr. juris Constant Peter Heinrich Maria Walpurgis Dirckinck, Friherre af Holmfeld til Maglekilde ved Roskilde og Hustru Anna Susanna Kinckel.

Han gik i Roskilde Kathedralskole, hvorfra han 1855 blev Student. Aaret efter tog han Philosophicum ved Universitetet i København. 1856-57 opholdt han sig i Udlandet, hvorefter han studerede Retsvidenskab ved Københavns Universitet i den Hensigt at underkaste sig den fuldstændige juridiske Embedseksamen. Det lykkedes ham ikke at afslutte sine Studier, inden han skulle aftjene sin Værnepligt. Han havde taget Udsættelse med denne til sit 25. Aar og var paa Sessionen for 1862 behandlet og udskreven til Infanterist.

Han ønskede nu at blive Reserveofficer og kom paa Aspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 10. December 1861 til den 14. August 1862. Sin Eksamen her bestod han som Nr. 3 af 102 Elever.

Den 14. August 1862 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes den 18. Oktober samme Aar ved 1. Infanteri

Bataillon, ved hvilken han ved sin Død var Adjutant.

Under Kampen ved Sankelmark den 6. Februar ramtes han i Ansigtet af en Granatstump. Han blev funden døende paa Valpladsen og bragt til Bilskov Kro, hvor han udaandede. Han fremhæves i 3. Arme Divisions Rapport med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen paa Tilbagegangen fra Dannevirke.

Hans Lig begravedes den 8. Februar i Kromand H. P. Clausens Have ved Oversø.

Kammerater, der deltog i denne Kamp, omtale hans Forhold i høj Grad rosende, og for dem, som kendte ham nærmere, er det utvivlsomt, at han har udmærket sig i Kampen, indtil han blev saaret. En Kammerat, der havde været sammen med ham paa Aspirantskolen, udtaler: »at der var faa, der vare saa afholdte, baade af Lærere og Kammerater, som han, hvortil ikke mindst hans gode Humør bidrog. Naar de andre Kammerater paa de besværlige Felttjenesteture midt om Vinteren vadede i Pløjemarken og i deres stille Sind bandede Besværlighederne og Felttjenesten, hvor der ingen Fjende var, kunne man altid se Dirckinck-Holmfeld med et Smil om Munden og en Vittighed paa Læben. Han var en brav Karl og en flink Soldat.«

Premierløjtnant Axel Henrik Drastrup fødtes den 16. April 1825 i Kerteminde og var Søn af Toldkasserer Johan Jakob Drastrup, der som tyveaarig Livjæger under Udfaldet mod Tømmerpladsene i København den 4. September 1807 blev berøvet begge Benene af en engelsk Kanonkugle. Hans Moder, Helene Marie, var Datter af Toldinspektør i Kerteminde Brockdorff.

Som Dreng gik han i Skole i Kerteminde og bestemte sig til at blive Farmacøvt. Han kom i den Anledning paa Hjorteapoteket i København. Han læste i 1848 til anden Del af farmaceutisk Eksamen, men med Læsningen gik det kun smaat, og da derfor Krigen kom, var det en kærkommen Anledning for ham til at slippe for Læsningen. Han meldte sig frivillig, ansattes ved 10. Linie Infanteri Bataillon og avancerede til Korporal. Den 1 September 1848 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og tillagdes senere Anciennetet af 30. April 1848. Han stod ved Københavns Garnisonsbataillon 1848-49, ved 6. Reserve Bataillon 1849-51, ved 7. Linie Infanteri Bataillon 1851-60 og ansattes den 11. Juni 1860 ved 3. Infanteri Bataillon, med hvilken han i 1864 rykkede ud

som Kompagnikommandør ved 7. Kompagni. Den 15. August 1854 blev han Premierløjtnant.

Han deltog med Hæder i den første slesvigske Krig og dekoreredes for sin Deltagelse i denne med Ridderkorset den 6. Oktober 1850.

Den 23. April 1849 blev han ved 6. Reserve Bataillons uforfærdede Angreb paa den af Fjenden forskansede Kolding By haardt saaret i Brystet. Han henlaa længe paa forskellige Lasaretter, inden han atter genvandt sit Helbred. Den 24. Juli ved Helligbæk blev han igen saaret, dog lettere end Aaret før.

I 1864 blev han den 18. April atter saaret, idet han fik et dybt Skud i højre Skulder, der nødte ham til at forlade Armeen og søge til København. Her havde han Lejlighed til at hilse paa Kone og Børn, kun lidet anende, at hans Farvel ved Tilbagereisen til Regimentet paa Als, skulle være det sidste i denne Verden.

Under Kong Christian den Niendes Besøg i Skanse Nr. 2 den 22. Marts 1864 om Aftenen kommanderede Drastrup Fodfolksbesætningen. Han søgte gentagende at belære Kongen om, hvorledes Dækning toges mod Beskydning fra Fronten eller fra Broager, men til hans store Sorg tog Kongen ingen Notits deraf.

Under Angrebet paa Kjær By om Morgen den 29. Juni gennemborede en prøjssisk Kugle hans Bryst, hvorefter han indbragtes som død til det fjendtlige Lasaret i Sønderborg, hvor han jordedes den 2. Juli paa den derværende Kirkegaard.

Man svævede i lang Tid i Uvished om hans Skæbne, men det skyldtes Fejl i den fjendtlige Lasaretlistes Navne. Den sikre Efterretning om hans Død fik Enken af hans Oppasser, der havde fulgt sin Premierløjtnant til det sidste, og derefter faldt i Fangenskab. Efter at være udløst heraf kom han et Par Maaneder efter Krigen til Enken og overgav hende, efter den faldnes Ønske, hans Ring, samt bragte fra ham den sidste Hilsen til Hustruen.

Drastrup var en modig Soldat med et godt Humør, agtet af foresatte og afholdt af Kammerater, der under Krigen, naar det kneb med Humøret, altid sagde: »Lad os gaa over til 7. Kompagni til Drastrup.«

Han var et godt Menneske. Herom vidner en af de meniges Udtalelser: »Naar Officererne til Tidsfordriv spillede et eller andet Spil, og Premierløjtnanten vandt, saa vidste vi altid, at den Forstærkningsmand, der havde de Heste Børn, fik Gevinsten.« Stedbørnene i Hjemmet hang ved ham med stor Kærlighed og glædede sig altid til hans Hjemkomst.

I 1862 ægtede han Fru Andrea Klitgaard, Datter af Proprietær Pettersen, og Enke efter Grosserer Klitgaard.

Hustruen overlevede ham og havde i første Ægteskab fire Børn og i Ægteskabet med Drastrup fik hun 1863 en Søn.

Premierløjtnant Anton Emil Lodberg Eising fødtes den 12. Marts 1826 i Ølby ved Struer, hvor hans Fader, Peter Christian Eising. Dannebrogsmænd, var Lærer (1818-71). Moderen, Frederikke Helene Marie, var Datter af Distriktslæge Schwartz i Nykøbing, Mors.

Som næstældste af fire Brødre kom Eising, tolv Aar gammel, i Kolding Latinskole, hvorfra han 1844 blev Student, rejste til København og fortsatte sine Studier ved det teologiske Fakultet. Her havde han det meget kummerligt og maatte, da han ikke fra Hjemmet kunne faa nogen videre Hjælp, tjene til sit Livs Ophold ved at give Undervisning samtidig med at han studerede. Da Krigen 1848 udbrød, meldte han sig frivillig, blev saaret ved Slesvig og tagen til Fange og ført til Stade, men senere udvekslet. Han stod ved 5. Linie Infanteri Bataillon, 1849 tog han til København for at tage teologisk Embedseksamen, hvilken han dog ikke fik, og vendte atter tilbage til Hæren. Han blev nu Sergent, og den 23. April 1849 deltog han i Kampen ved Kolding, ved hvilken Lejlighed han tog en mindre fjendtlig Afdeling til Fange og derfor den 9.

September samme Aar belønnedes med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Den 26. Oktober 1849 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, og den 25. August 1850 forsattes han til Linien med Anciennetet af 1. November 1849. Han stod stadig ved 5. Bataillon,

I 1850 saaredes han atter; en Kugle traf ham under Næsen, bortrev nogle Tænder og gik ud i Nærheden af Øret. Fra 1850-64 stod han ved 8. Infanteri Bataillon, og endelig den 25. Marts 1864 kom han til 17 Regiment som Kompagnikommandør. Den 5. Maj 1861 var han bleven Premierløjtnant. Den 13. April 1864, ved Beskydningen af Dybbølstillingen, blev han truffen af en Granatstump, der kvæstede begge Ben nedenfor Knæet, saa det ene maatte amputeres. Han indlagdes paa Augustenborg Lasaret, men Blodtabet havde været saa stort, at han den 18. April afgik ved Døden og blev begravet paa Augustenborg Kirkegaard den 20. April.

Feltpræst Hertz, der personlig kendte Eising, holdt Ligtalen over ham, og følgende Karakteristik skal i Følge denne her fremsættes af ham: »Han var fra Barn af flittig, godt begavet og tørstede tidlig efter Kundskab og Belæring. Med Hæder bestod han Skolens og Universitetets Prøver og arbejdede flittigt, indtil hans Kærlighed til Friheden og Fædrelandet tvang ham bort fra Bogen og til at deltage med Mod, Nidkærhed og Dygtighed i Kampen. Han erhvervede sig sine foresattes Agtelse og Paaskønnelse og sine Kammeraters oprigtige Venskab; herom vidner disses Bedrøvelse ved hans Bortgang. Sine undergivnes Kærlighed havde han i høj Grad. Han sørgede ikke alene for deres timelige Fornødenheder, men ogsaa deres aandelige Tarv laa ham paa Sinde, og at han har gavnet, derom vidner deres Hengivenhed for ham. Men ikke alene var han nidkær og trofast i sin Tjeneste, ogsaa som Søn var han den kærlige, den trofaste. Sparsommelig, nøjsom og fordringsfri som faa, sendte han af sine smaa Indtægter mangan Skærv til det fattige Hjem, og mangan Ven vil kunne fortælle om, hvor ofte hans Haand var aaben for at hjælpe andre.«

Oberst Theodor Christian Faaborg fødtes den 25. Juni 1814 i Odense, hvor Faderen, senere Sognepræst for Dalum og Sanderum, Provst Danqvart Faaborg, den Gang var Kateket. Moderen hed Louise Dorothea Sivertsen.

1832 blev han Student fra Odense Katedralskole og 1833 tog han Philosophicum. 1834 tog han Adgangseksamen til den kongelige militære Højskole og afgik herfra 1838 som Sekondløjtnant i Artilleriet med Anciennetet af 23. September 1834. Samtidig med at han forrettede Tjeneste ved sit Vaaben, gennemgik han Generalstabsafdelingen og bestod Afgangseksamen 1840. Faaborg blev Premierløjtnant den 26. December 1841 og Kaptajn og Adjoint i Generalstaben den 5. Maj 1845.

Da Krigen 1848 brød ud blev han Adjutant ved Overkommandoen og deltog i Kampene ved Bov og Slesvig, hvorefter han blev Stabschef ved Kavalleribrigaden. Meget mod sit Ønske kommanderedes han i September samme Aar til Vestindien som Stabschef hos Oberst Kæsemødel, der med en Tropestyrke sendtes derud i Anledning af Negeremancipationen I

Juni 1849 kom han tilbage til Danmark og ansattes først i General Bves Stab; senere blev han Stabschef ved Generalkommandoen paa Als. I 1850 var han Souschef ved 2. Arme Division og deltog i Slaget ved Isted.

Efter Krigen var Faaborg ansat i forskellige Stabe dels som Souschef dels som Stabschef. Han blev Major den 22. Juli 1853 og foretog 1855 en Tjenesterejse paa et Aar til Tyskland, Frankrig og Italien, Ved sin Hjemkomst 1856 blev han Stabschef hos Arveprins Ferdinand, der var kommanderende General paa Sjælland, men den 5. April 1858 udtraadte han af Generalstaben og ansattes, idet han den 27. Marts samme Aar var bleven Oberstløjtnant, som Chef for 4. Linie Infanteri Bataillon. I sin ny Stilling vandt han megen Anseelse og blev 1862 med sin Bataillon forlagt til Eckernførde, hvor han optraadte energisk under ofte vanskelige Forhold.

Ved Mobiliseringen 1863 blev han Kommandør for 4. Infanteri Regiment og fik den 22. December samme Aar Obersts Karakter. Den 9. Marts fik han Kommandoen over 4. Infanteri Brigade og deltog som dens Chef i Dybbøls Forsvar, særlig i Fægtningen den 17. Marts. Efter Vaabenhvilens Afslutning besatte Brigaden Nordlandet paa Als med 6. og Kjær Halvø med 4. Regiment. Imod det sidste Punkt rettede Prøjsserne den 29. Juni om Morgenen deres Angreb, og det faldt saaledes i Faaborgs Lod at gøre de første Forsøg paa at afværge delte. Med stor Energi og Uforfærdethed kastede han sig mod Fjenden. Først saaredes han i Laaret, men vedblev dog til Hest at føre Kommandoen, saa fik han et Strejfskud i Foden og tilsidst et Skud gennem Brystet. Han faldt i Fangenskab og udaandede den 1. Juli paa Øster Snogbæk Lasaret. Den 9. Juli begravedes han paa Dalum Kirkegaard og Kammerater rejste ham der en Mindesten.

Den 27. November 1849 havde han faaet Ridderkorset og den 13. April 1858 Sølvkorset.

Den 20. November 1847 havde han ægtet Johanne Ida Mathilde von Scholten født Kristensen, Datter af Major og Redaktør Christian Kristensen og Enke efter Postkontrolør F. von Scholten.

I Oberst Faaborg, der var Soldat med Liv og Sjæl, mistede Hæren en af sine dygtigste og mest populære Officerer. Dog var det ikke alene her, at Efterretningen om hans Død vakte Sorg, men ogsaa i den talrige Kreds af Venner, han ved sit bevægede Liv havde vundet udenfor Hæren.

Uden at være ualmindelig begavet, var Faaborg en Mand, der vidste, hvad han ville, en Mand, der med sjelden Udholdenhed forfulgte ethvert Maal, han havde sat sig, og endelig en Mand med en højt udviklet Pligtfølelse, hvilken ogsaa paa den sidste Kampdag lod ham være i Spidsen for den lille Skare med de Ord: »Nu fremad, alle danske Mænd, om vi saa alle skulle falde«! Faaborg havde tillige den gode Egenskab at kunne vise Overbærenhed paa rette Sted lige overfor de yngre.

Sekondløjtnant Gerhard Faye der var af en norsk Slægt fødtes den 20. November 1836 i Hjørring. Faderen var Sandflugtskommissær og Branddirektør, Kammerraad Carl Viggo Wexelsen Faye, Søn af Amtmand Faye i Thisted, og Moderen Marie Elisabeth var Datter af Major Ingwersen i Kolding.

Som Barn kom Faye i Huset hos Pastor Winstrup, Harritslev Præstegaard ved Hjørring, hvor han blev opdragen sammen med Præstens Søn til sin Konfirmation, der fandt Sted i Harritslev Kirke. Efter at have taget Præliminæreksamen kom han som Discipel til Apoteker Wolff i Aarhus. 1858 tog han farmacøvtisk Candidateksamen med bedste Karakter og blev Medhjælper paa Hjørring Apotek, 1862 forlod han sin Fødeby og fik Plads paa Christanshavns Apotek i København

I Sommeren 1863 var han Rekrut i Aalborg og hjemsendtes den 1. Oktober. I Begyndelsen af November indkaldtes han atter og gjorde nu som menig Soldat Tjeneste paa Dannevirke.

Han var spinkel af Legemsbygning og ikke stærk af Helbred, men udholdt alligevel Strabadserne godt. Han avancerede til Underkorporal.

Den 18. April deltog han i Forsvaret af Brohovedet og udmærkede sig ved at betjene Kanonerne der, efter al en stor Del af Artilleristerne vare bortskudte. Han forfremmedes nu til Sekondløjtnant af Infanteriets Krigsreserve den 30. Maj 1864 ved 18. Regiment.

Under Vaabenhvilen kom han nogle faa Dage til København for at ekvipere sig som Officer. Her var han stille og indadvendt og havde allerede da en Forudfølelse af, at han ikke mere kom tilbage. »Skal Als forsvares«, sagde han til sin Broder, »kommer jeg ikke mere igen«.

Han deltog den 29. Juni med en Del af 18. Regiment (3. og 6. Kompagni) i det kraftige Angreb i Nærheden af Kjær, hvorved Fjenden, skønt tre Gange saa talrig, kastedes tilbage fra flere Hegn, og Kampens Udfald et Øjeblik syntes at vakle. Her faldt han, idet han fik en Kugle midt i Panden, da han under Raabet »Fremad« sprang op paa et Gærde.

Han omtaltes med stor Ros for udvist Tapperhed under Kampen.

Hans Lig fandtes af de fjendtlige Ambulancer liggende forrest blandt de faldne og saarede. Det begravedes paa Ulkebøl Kirkegaard.

Blandt dem, som tappert værnede om vor

Ære Nævnes bør den ædle Gerhard Faye.

Paa Kampens Dag hans Løsen monne være:

»Brødre frem! Vort Banner hædret vaje!«

Han førte frem med Mod og Lyst i Sinde

Tappre Ven, for Overmagt maa segne

Men Heltedøden skøn han fik at vinde

Om hans Grav smaa Blomsterkranse hegne.

Blandt Venner stolt hans Minde er i Live,

Som blandt Norges Fjelde og mon være.

Gid Krigerpligtens rige Løn maa blive

»Danmarks Kraft og Danmarks Ros og Ære«.

J. P. G. Deigaard.

Sekondløjtnant Niels Andersen Færch fødtes den 28. Juli 1841 i Aalborg og var Søn af Oberstløjtnant Lauritz Nicolaj Færch og Hustru Elisabeth Bruun.

Han gik i Borgerdydsskolen i København og blev 1861 Student herfra. Det var hans Ønske at blive Officer, og han forberedte sig derfor, efter at være bleven Student, til Adgangseksamen til den kongelige militære Højskole. Det lykkedes ham imidlertid ikke at blive optagen paa Højskolen, hvorfor han søgte om at blive uddannet til Reserveofficer.

Han gennemgik fra 14. Februar til 15. Oktober 1863

Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet og udnævntes den sidstnævnte Dag til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve samt ansattes ved 3. Infanteri Bataillon. Færch stod under hele Felittoget ved denne Afdeling, var med ved Mysunde og deltog i hele Dybbøls Forsvar. Han saaredes den 29. Juni i den heftige Kamp ved Kjær paa Als og blev fangen og optagen i et fjendtligt Lasaret. Han døde den 3. Juli og begravedes i en af Fællesgravene paa Als. Man er dog ikke sikker paa, om han ikke faldt den 29. Juni og begravedes af Fjenden umiddelbart efter Kampen. Den første Opgivelse stammer fra Regimentet, den sidste fra Krigsministeriet. Den sidste er formentlig den rette, da han ikke paa de slesvigske Præsters Lister findes optagen som begravet fra et af de

derværende Lasarettet.

Færch var af en stille, beskeden og elskværdig Natur.

Ved 25 Aars Studenterjubilæet i 1886 mindedes Færch og hans to, ligeledes i 1864 faldne Studenterkammerater, Løjtnanterne Toxverdt og Trepka paa følgende smukke Maade: Der holdtes først en kort Tale til Ære for de faldne, hvorefter nedenstaaende Digt oplæstes. Medens de tilstedeværende Studenter i Stilhed tømte Mindebægeret for de faldne, spillede Orkestret: »Slumrer sødt i Slesvigs Jord.«

DE TRE SOM FALDT.

De tre, som faldt,

Dem Brødre vil i denne Stund vi mindes

Og mens af Vemods Flor vor Tanke bindes,

Dog deres Dages Rad, saa hurtig talt,

Af Ungdoms friske Syners Glans beskinnes!

Mens Kugler føg

Og hvirvled Jorden op paa Dybbøls Banker,

Og slog Faskiner sønder, sprængte Planker,

De stod med løftet Mod i Brand og Røg,

Et enkelt Maal kun fyldte deres Tanker!

Et enkelt Maal:

At tugte ham, som vil vor Ret forøde,
Og, hvis det brister, da med Smil at bløde.
Saa svinge mandig de det skarpe Staal,
Og gav saa deres unge Liv - og døde!

I Røg og Brand

Vi andre staa i Kampens Nød tilbage,
Og vrede Skygger over Himlen jage.
Og Luften sløres til i Fjernet Rand,
Og Hjertet krvmpe af en ordløs Klage.

De tre, som faldt,

De var blandt dem, som milde Guder kaared,
Og de fik Livets bedste Lod beskaaret:
At staa med frejdig Vished, hvor det galdt,
Og blive bort med samme Vished baaret.

I tre, som faldt,

I Nuets Tranghed se vi op mod Eder:
O, følger os, hvem Hvirvelstormen spreder,
Og maner frem det Sind, der samler alt
Og mod et fælles Maal paa ny det leder.
Rudolph Schmidt.

Sekondløjtnant Peter Gersdorff fødtes den 3. Juni 1837 paa Boltinggaard ved Odense og var Søn af Fideikommissbesidder Jens Peter Gersdorff, og Hustru Nanna, Datter af Canceiliraad, Birkedommer Møller i Odense.

Gersdorff var Landmand, Forvalter. Han aftjente sin Værnepligt ved 7. Infanteri Bataillon og permitteredes herfra den 23. September 1860 som Skytte. Han indkaldtes atter om Foraaret 1861 til sin Bataillon i Sønderborg. Han søgte nu om Uddannelse til Reserveofficer og kom paa Aspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 10. December 1861 til den 14. August 1862, hvilken Dag han udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Den 18 Oktober samme Aar ansattes han ved 4. Infanteri Bataillon, hvor han stod til sin Død, Han bestod sin Officerseksamen som Nr. 14 af 102 Elever.

Under Krigen var han Adjutant ved 4. Regiments 2. Bataillon. Den 17. Marts ved Forpostfægningen i Terrænet foran højre Fløj af Dybbølstillingen red Gersdorff, »denne unge og elskværdige Officer«, ved sin Chefs, Kaptajn S. J. Wedeges, Side, da han pludselig ramtes af en fjendtlig Kugle, segnede om og faa Minutter efter var død.

Han omtales i 2. Arme Divisions Rapport med Udmærkelse for sit Forhold

under Kampen den 17. Marts.

Liget begravedes den 24. Marts paa Augustenborg Kirkegaard.

Sekondløjtnant Frederik Petek Quaade Glørfeldt fødtes den 30. April 1845 i København og var Søn af Pastor Carl Ludvig Christian Georg Glørfeldt, senere i Køge, og Hustru Harriet Cathrine Munk.

Han gik i Maribos Latin- og Realskole, og havde herfra taget Realafgangseksamen. Derefter havde han taget privat Undervisning for at forberede sig til Adgangseksamen til den kongelige militære Højskole. Det lykkedes ham dog ikke at blive optagen paa Højskolen.

Det havde imidlertid hele Tiden været hans Ønske at gaa den militære Vej, og da Højskolen mislykkedes for ham, søgte han at blive Reserveofficer og kom paa Aspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 28. Februar til den 15. Oktober 1863, hvilken sidste Dag han udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes ved 17. Infanteri Bataillon.

Han indtog nu »fuld af Iver og Begejstring for Fædrelandets hellige Sag«, sin Plads i Armeens Rækker, hvor han snart fik Lejlighed til at aflægge Prøver paa

Mod og Udholdenhed. Han var en ædel, kærlig og trofast Søn og Ven. »Han var altid glad, og han gjorde alle Hjerter glade«, sagdes der ved hans Baare, »og den eneste Sorg, han nogensinde voldte sine kære, var, da Budskabet om hans bratte Død løb fra Hus til Hus i hans Hjemstavn.«

Den 16. Marts faldt han. Det var under Beskydningen fra Broagerbatterierne, at en Granat gik gennem Blokhuses Sidevæg i Skanse Nr. I og her dels dræbte, dels saarede 52 Befalingsmænd og menige af 17. Regiment; iblandt de døde var Glørfeldt. .

Hans Lig jordedes den 23. Marts paa Køge Kirkegaard, hvor Beboerne af Køge viste den største Deltagelse. Blandt Talerne var ogsaa den faldnes dybt nedbøjede Fader.

Sekondløjtnant Henrik Adolph Christian Goldschadt fødtes den 21. August 1840 i Kastellet og var Søn af Overkommandersergent, Dannebrogsmænd, Christian Frederik Goldschadt, der faldt den 25. Juli 1850 ved Isted, og Hustru Doris Christine Sophie Petersen.

Goldschadt blev Kadet den 1. November 1857 og Kadetunderofficer 1859. Ved Afgangen fra Landkadetakademiet den 1. November 1860 udnævntes han til Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. November 1859 og ansattes ved 3. Jægerkorps. Den 22. April 1861 forsattes han til 10. Infanteri Bataillon, med hvilken han rykkede ud 1864.

I Fægtningen den 28. Marts foran Dybbøl, hvori hans Regiment saa hæderligt tog Del. saaredes han alvorligt i højre Skulder og indlagdes paa Augustenborg Lasaret, hvor han døde om Morgenen den 30. April.

Han var et rigt begavet Menneske med aaben Sans for alt skønt og godt. Han dyrkede i sin Fritid sin Yndlingsbeskæftigelse, Tegning, navnlig Portrættering.

Paa Akademiet tegnede han vellykkede Silhouetter af sine Kammerater. Han havde i denne Retning et udpræget Talent, og hans Pennetegninger ansaas med rette for fortrinlige. Han kunne, naar han havde Tid, i dagevis strejfe om i Mark og Skov med sin Skitsebog, eller sidde hjemme og tegne fra Morgen til Aften. Han interesserede sig ogsaa stærkt for Skønlitteratur. Den tørre regelmæssige Tjeneste i Garnisonen harmonerede ikke ret med hans idealt anlagte og ildfulde Natur, men han havde en stærk Pligtfølelse og udførte derfor altid sin Tjeneste med største Samvittighedsfuldhed.

Med levende Kærlighed omfattede han Fædrelandet og ønskede intet hellere, end at vise denne i Gerning, ligesom det ogsaa stod ham klart, hvad Kampen galdt: »Danmarks Uafhængighed af Tyskland og Slesvigs nøje Tilslutning til Kongeriget.«

Sin Længsel efter at tage Del i en Fægtning fik han tilfredsstillet, da Prøjsserne hin anden Paaskedags Morgen, den 28. Marts, forsøgte en Overrumpling af Dybbølstillingen, men blev kraftig afvist, blandt andre af 10. Regiment, der havde besat venstre Del af den højre Fløj.

Under Kampen for at fordrive Fjenden fra Øster Dybbøl var, foruden andre Delinger af de forskellige Kompagnier, ogsaa Goldschadts sendt frem. Han gik modig og uforfærdet frem i Spidsen for sine Folk, som glade og tillidsfulde fulgte deres unge, afholdte Fører. Under denne Fremrykning blev han saaret i Skulderen. Dagbladets Korrespondent paa Als fremhævede i en Beretning om Kampen den 28. Marts med fortjent Ros den unge Officers modige og raske Deltagelse i Kampen.

I Rapporten om Fægtningen den 28. April fremhæves Goldschadt med Udmærkelse for sit Forhold.

Han efterlod et dybt Savn saavel hos Kammeraterne som hos sine undergivne, af hvem han var ualmindelig afholdt.

Hans Lig begravedes den 5. Maj paa Augustenborg Kirkegaard, hvor Kammerater af hans Regiment i Sommeren 1865 rejste en Granitsten med Indskriften: »Hans Kammerater satte ham dette Minde.«

Sekondløjtnant Richard Heinrich Gottfried Gradhandt fødtes den 28. Juli 1843 i København og var Søn af Barber J. C. F. H. Gradhandt og Hustru C. Lund.

Han gik i ni Aar i det von Westenske Institut og tog herfra Realafgangseksamen i dens udvidede Form.

Paa Sessionen for 1862 udkreves han til Konstabel, men han ønskede at blive Officer og søgte derfor om at komme paa Reserveofficersaspirantskolen, hvilket ogsaa lykkedes, idet han den 10. December 1861 indtraadte i denne Skole paa det gamle Landkadetakademi. Inden sin Optagelse paa Skolen var han ansat som Assistent under Overpostmesterembedet i København.

Han gennemgik Aspirantskolen og afgik som Nr. 33 af 102 Elever den 14. August 1862, idet han udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Ved Fordelingen af Reserveofficererne ansattes han den 18. Oktober 1862 ved 22. Bataillon og stod her til sin Død.

Ved Beskydningen af Dybbølstillingen saaredes han den 11. April 1864 af et Geværprojektil, der gik gennem Midterpartiet af venstre Laar og frembragte vidt udbredt splintret Brud af Laarbenet tillige med betydelig Beskadigelse af de omgivende Bløddede.

Han indlagdes paa Augustenborg Lasaret, men flyttedes efter Krigens Afslutning den 1. November til Garnisons Sygehuset i København. Dette voldsomme Saar ville ikke læges, og Bensplinter fremkom bestandig. Han maatte holde Sengen næsten i al den Tid, han henlaa paa Sygehuset, og han maatte udholde store Smerter.

Kassationskommissionen udtalte, at Saaret i gunstigste Tilfælde for bestandig ville efterlade en meget betydelig Indskrænkning i Benets Brugbarhed og Styrke. Da han endelig den 25. Maj 1866 kasseredes som »for stedse udygtig til al Krigstjeneste«, kunne han vel støtte lidt paa Benet, men Laaret var deformeret og tre Tommer forkortet, ligesom Skinneben og Fod vare kraftesløse og tilbøjelige til Opsvulmen. Han afskediges den 2. Juni 1866 af Krigstjenesten, men forblev henliggende paa Garnisons Sygehuset til han den 27. August samme Aar afgik ved Døden.

Den 25. Januar 1866 aflagde Hans Majestæt Kong Christian den Niende et Besøg paa Garnisons Sygehuset for at se til de endnu fra Krigen henliggende saarede.

Kongen henvendte nogle hjertelige og venlige Ord til hver især af de syge, og overrakte ved denne Lejlighed personlig den saarede Løjtnant Gradhandt Dannebrogordenens Ridderkors.

Gradhandt begravedes den 4. September 1866 paa Garnisons Kirkegaard.

Premierløjtnant Vilhelm Ferdinand Gram fødtes den 22. September 1829 i København. Faderen var Skibsfører og sejlede paa Grønland.

Som Dreng gik han først i Krogsgaards Skole paa Blegdamsvejen til 1840, hvorefter han kom i Petri Realskole. I 1843 søgte han om at indstille sig til Adgangseksamen til Landkadetakademiet, for derefter at blive optagen som Kadet. Det lykkedes imidlertid ikke.

Som attenaarig ungt Menneske meldte han sig frivillig i 1848 og ansattes ved 1. Linie Infanteri Bataillons 2. Kompagni, hvor han samme Aar avancerede til Korporal. Den 1. September blev han udnævnt til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og fik i 1849 tillagt Officersanciennetet af 30. April 1848. Den 19. August 1849 forsattes han til Linien.

Han deltog med Hæder i den første Krig og stod under denne hele Tiden ved 1. Linie Infanteri Bataillon. Den 15. Marts 1851 forsattes han til 9. Linie Infanteri Bataillon, og her stod han til sin Død.

Den 16. Juni 1855 udnævntes han til Premierløjtnant.

I Krigen 1864 var han Kommandør for Regimentets 7. Kompagni, og som saadan deltog han i Stormen den 18. April. Under Regimentets tappre og med stor Dygtighed udførte Fremrykning langs Flensborg Chausseen blev han, under Fjendens voldsomme Ild, saaret haardt i Underlivet i Nærheden af Skanse Nr. 7.

Han døde kort efter paa Valpladsen. Døden kom ham ikke uventet, thi om Morgenen havde han udtalt en bestemt Forudanselse om, at den Dag ville blive hans sidste.

Han var et lyst Hoved og i Besiddelse af megen Slagfærdighed, der undertiden kunne faa et ret ironisk Udslag, dog var han godt lidt af Kammeraterne.

Hans Lig førtes til København, hvor det den 30. April begravedes paa Garnisons Kirkegaard.

Kaptajn Otto Peter Traugott Grüner fødtes den 2. Januar 1828 i Randers, hvor Faderen, Lauritz Peter Winding Grüner, var ordineret Kateket og første Lærer ved Bayernes Borgerskole; senere var han Præst ved Roskilde Domkirke. Moderen hed Cathrine Andrea Michaeline Rosted.

Grüner blev Kadet den 1. November 1843. Ved Afgangen fra Landkadetakademiet den 1. November 1846 udnævntes han til Sekondløjtnant med Anciennet af 1. November 1845 og ansattes ved 7. Linie Infanteri Bataillon.

Hans militære Løbebane var da følgende: 7 Linie Infanteri Bataillon 1846-49, Premierløjtnant den 26. April 1849, 2. Forstærkningsbataillon 1849 - 50, 13. Linie Infanteri Bataillon 1850-51, 2. Forstærkningsbataillon 1851-52, 8. Linie Infanteri Bataillon 1852, 17. Linie Infanteri Bataillon 1852-61, Kaptajn den 12. April 1861 og endelig 22. Bataillon fra den 22. April 1861 til sin Død som Chef for 2. Kompagni.

Han deltog med Hæder i den første slesvigske Krig og fik for denne sin Deltagelse den 9. September 1849 Dannebrogordenens Ridderkors.

I Krigen 1864 kommanderede han 22. Regiments 2. Kompagni og takket være hans Energi og de undergivnes Agtelse for hans Dygtighed, havde Kompagniet præsteret noget ualmindeligt i Løbet af Natten til den 18. April med Hensyn til Udbedringen af Løbegraven mellem Skanserne Nr. 2 og 3, som Kompagniet havde besat. Løbegraven var nu saa god, som den kunne blive, hvorom vidner Kompagniets Kommandersergent

Lorenzens Udtalelse, der lød paa, at 2. Kompagni var et tappert Kompagni, der nok skulle forsvare Løbegraven. Og Kompagniet holdt ogsaa Stand til det sidste. I Løbegraven faldt Kompagnichefen, to Officerer, en Officersaspirant og tre Underofficerer.

Grüner havde indlagt sig Ære allerede i Kampen den 22. Februar, idet man havde lagt Mærke til, hvor smukt han den Dag førte sit Kompagni.

Han var en ualmindelig dygtig, paalidelig og djærv Mand, der indgød Tillid ved hele sin Optræden, og som forstod i Alvorens Dage at rive sit Mandskab med sig, selv i Døden.

Han fik en Kugle gennem Hovedet og faldt sammen med de Ord: »Aa, mit Hoved!«

Hans Lig førtes til Roskilde og jordedes der den 16. April sammen med Sekondløjtnant Lindhard og nogle menige under stor Deltagelse fra Byens Beboere.

I den officielle Rapport fremhæves Grüner med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 18. April.

Hans Hustru Ida Arnesen og fire Døtre overlevede ham. Hun tillagdes under 4. Maj 1864 Rang med Majors Enker.

En ældre Broder, Sekondløjtnant Harald Lauritz Christian Grüner var saaret den 6. Juli 1849 ved Fredericia og døde den 29. Juli samme Aar.

Af varm Begejstring Dine sidste Ord

Lød: Fremad rask, endnu en Dyst vi vove!
Da Skuddet kom, som strakte Dig til Jord,
Og roligt saa man Dig i Døden sove.

Du Kriger var af ganske Sjæl og Sind,
Alt andet Du i Farens Stund mon glemme;
Nu sorgfuld Hustru med den blege Kind
Omringes af en Børneflok herhjemme.

Forgæves spørge de om Fader kær,
Hvor er den Hygge, som sig før udbredte
I lykkelige Hjem? Du er ej mer,
Hvis ægte Kærlighed den der beredte.

Med rolig Smerte følende Dit Værd,
Den gamle Fader knuger sine Hænder.
Du var den anden Søn han offred der,
Hvor Æren vinker, Heltemodet brænder.

Han har ej Sønner fler at ofTre nu,
Den Herrens Tjener, ellers vist han ville,
Om Hjertet blødte, maatte han, som
Du For alt, for Fædrelandets Vel sig skille.

Hvil da i Fred, men send en kærlig
Trøst Til alle dem, som Savnet dybt begræde,
De lytte vil til Aandens blide Røst,
Om Gensyn hist i uforstyrret Glæde.

M. B.

Kaptajn Holger Scheel Gyldenfeldt fødtes den 3. Maj 1817 i København. Han var Søn af Justitsraad Hans Henrik Gyldenfeldt senere Byfoged i Sorø, og Hustru Barbara Risting, Enke efter Skibsfører Severin.

Knap fjorten Aar gammel blev han den 1. Januar 1831 virkelig Kadet og gennemgik Landkadetakademiet. Medens han var Kadet, havde han for Flid og god Opførsel af Landkadetkorpset som Belønning modtaget et Tegnebestik, der endnu opbevares i Familien.

Den 1. Maj 1837 blev han Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. Maj 1836 og ansattes ved sjællandske Jægerkorps, 18. Bataillon, i Kastellet. Her stod han til han den 1. August 1838 forsattes til jyske Jægerkorps, 19. Bataillon, ligeledes i Kastellet.

Ved Hærens Omordning blev han den 1. Juli 1842 Premierløjtnant og ansattes nu ved I. Jægerkorps, 20. Bataillon, og med dette af Fjenden, paa Grund af dets ypperlige Holdning og Fasthed i Ilden, frygtede og agtede Korps, var han nu

med ved Slesvig den 23. April 1848 og ved Dybbøl den 28. Maj og 5. Juni. En kort Tid kommanderede han, under Oberstløjtnant Hindenburgs Sygdom, Odense Frikorps, der var knyttet til 10. Bataillon og stod ved dette til det opløstes den 30. Oktober 1848.

Han kæmpede med Hæder og belønnedes den 13. September 1848 med Ridderkorset. Den 26. April 1849 blev han Kaptajn.

I 1849 og 50 stod han dels ved 1. Jægerkorps og dels ved 2. Forstærknings Jægerkorps, ved hvilket sidste han forblev, til det i 1852 opløstes, hvorefter han forsattes til 10. Linie Infanteri Bataillon som Chef for 1. Kompagni. Med denne rykkede han 1864 ud som Chef for Regimentets 2. Bataillon.

Den 19. Marts havde han sammen med sin Adjutant, Sekondløjtnant Carlson, til hvem han var nøje knyttet ved Venskabsbaand, taget Plads paa fri Mark, Nord for Skanse Nr. 2. Under den fjendtlige, meget heftige Beskydning faldt en Granat imellem dem og dræbte dem begge paa Stedet.

Deres Lig førtes til København og jordedes Side om Side den 30. Marts paa Garnisons Kirkegaard.

Gyldenfeldt var en statelig Mand, der var afholdt af sine undergivne; han var tillige en flittig Mand, der søgte Ekstrafortjeneste ved Kaarttegning. I sin Fritid arbejdede han i sin Have eller gav sig af med Snedkeri.

Den 6. Juli 1853 giftede han sig med Augusta Frederikke Garlieb, Datter af Konferensraad Garlieb i København.

Hustruen, 3 Døtre og en Søn overlevede ham.

Sekondløjtnant Anders Vilhelm Hansen fødtes den 31. December 1840 i Allerup ved Odense, hvor Faderen, Hans Hansen, var Gaardejer. Moderen hed Ane Andersen og var fra Allerup,

Fra sine tidligste Aar havde Hansen Lyst til den militære Stand, og det var da ogsaa Mening, at han skulle gaa denne Vej. Han gik først i Odense Realskole og begyndte derefter at forberede sig til den militære Vej, men uforudsete Omstændigheder bevirkede, at han allerede 1856 maatte afbryde sin Læsning.

I 1861 udtalte han: »at dengang (1856, da han afbrød sin Læsning) var der Fred og Ro, saa han kunne finde sig i at søge anden Livsstilling, men nu, da vore Fjender snart ville oversvømme vore Grænser, er det nødvendigt, at Danmarks kampdygtige Sønner forener sig for at forsvare deres Konge, Hjem og lovlige Rettigheder«. Det fremgaar heraf, at det atter var hans Ønske at blive Soldat, og han søgte derfor om at maatte blive uddannet til Reserveofficer for at faa en Uddannelse, der kunne være ham til Nytte, »naar det atter galdt om at kæmpe for Danmarks Ære«.

Han gennemgik Reserveofficersaspirantskolen paa Frederiksberg Slot fra 6. Juni 1861 til den 10. Februar 1862 og udnævntes under 3.

Februar sidstnævnte Aar til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Den 18. Oktober 1862, ved Fordelingen af Krigsreserveofficererne, ansattes Hansen ved 6. Infanteri Bataillon, og med denne Afdeling rykkede han ud i 1864.

Efter at han i 1856 havde ophørt at forberede sig til Officer, var han et Par Aar paa Godskontoret paa Herregaarden Langesø paa Fyn og lærte her Landvæsen hos Forpagteren. Fra Maj 1858 til Maj 1860 var han Forvalter paa Hvidkilde i Sydfyn. Det sidste Aar, inden han kom paa Aspirantskolen, opholdt han sig i Hjemmet.

Efter at være bleven Officer og inden sin Indkaldelse i 1863 var han Forvalter paa Langesø.

Den 13. April 1864 om Aftenen havde Fjenden ved en pludselig Fremrykning taget vore Forposters Skyttegrave foran venstre Fløj af Dybbøl-stillingen. Da vi den 14. om Morgenen Kl. 4 erobrede Skyttegravene tilbage, havde Hansen under denne Fremrykning Kommandoen over et halvt Kompagni af 6. Regiments 2. Kompagni. Da Halvkompagniet kom frem foran Løbegravene, modtoges det imidlertid at en saa stærk Geværild, at Hansen, efter selv at være dødelig saaret, maatte give Ordre til at gaa tilbage.

Han døde kort efter, og Liget førtes til Hjemmet, hvor det den 19. April begravedes paa Allerup Kirkegaard.

Kaptajn Ernst Balthazar Meitzner Hansen fødtes den 22. Marts 1830 i København. Han var Søn af Kaptajn i Livjægerkorpset, Carl Peter Hansen, der var død, da Sønnen blev Kadet. Moderen hed Anna Cathrine Elisabeth Meitzner. Faderen var kendt som en dygtig Fægtemester.

Den 1. November 1843 blev Hansen Kadet, gennemgik Akademiet, blev den 21. April 1848 udnævnt til Sekondløjtnant med Anciennet af 1. November 1847 og ansat ved 3. Linie Infanteri Bataillon med hvilken han rykkede i Felten. I 1849 forsattes han til 6. Reserve Bataillon og stod i Resten af den første slesvigske Krig med Hæder ved denne Afdeling. Den 9. September 1849 lik han for sit Forhold under dette Aars Kamp Ridderkorset. Den 23. Juli 1849 fik han Premierløjtnants Karakter og den 5. Marts 1850 blev han virkelig Premierløjtnant. I 1852 stod han en kort Tid ved 15. Linie Infanteri Bataillon og den 1. Januar 1853 ansattes han som Vagtmesterløjtnant i Fredericia Fæstning. Denne Stilling forlod han, da han den 22. December 1863 blev Kaptajn og ansattes ved 10. Regiment som Chef for 1. Kompagni, med hvilket han rykkede

ud, da Fædrelandet atter kaldte paa sine Sønner.

I 1856 blev han gift med Kristine Hansen, Datter af Proprietær Jørgen Hansen, Ørumgaard ved Horsens og Hustru Christiane Bay-Kjær, begge fødte 1801.

Den 5. April 1864 var Hansen med sit Kompagni paa Forpost paa Dybbølstillings venstre Fløj. Til højre for ham stod 5. Regiments 5. Kompagni. Denne Nat forsøgte Fjenden fra sin første Parallel en Fremrykning. Med Hurraraab gik han frem og besatte 5. Regiments Skyttegrave og tvang dets 5. Kompagni tilbage. Hansen holdt dog med sit Kompagni, forstærket med to Delinger henholdsvis af 4. og 5. Kompagni, sine Skyttegrave. Kampen varede det meste af Natten og en levende Geværild vedligeholdtes i mange Timer. Kl. 3 om Morgenen beordredes 5. Regiments 5. Kompagni atter frem, men modtoges af en heftig Ild, der atter tvang det tilbage. Her kæmpede Hansen tappert i flere Timer, men Kl. 5 faldt han dødelig ramt. En Kammerat skriver om ham: »Jeg husker tydelig den 5. April om Aftenen. Vi skulle paa Forpost. Den lille raske Kaptajn Ernst Hansen skulle med sit Kompagni besætte Skanserne paa venstre Fløj. Vi holdt Rast i Barakkerne ved Flensborgvejen. Som sædvanlig samlede Officererne i en Barak for at fordrive Tiden, til Mørket faldt paa, og vi skulle afsted til Skanserne. Hansen var den Dag særdeles oprømt, han sang og trallede, naar Samtalen gik i staa, og var meget utaalmodig efter at komme afsted. Omtrent Kl. 8 afmarcherede han med sit Kompagni. Vi indtog den anviste Plads i Skanserne Nr. 2 og 3 samt i Løbegravene paa begge Sider, Hansen i Skyttegravene foran. Kanonerne sang deres velkendte Toner og alt gik som sædvanlig, indtil der pludselig hen paa Natten hørtes stærke Hurraraab og Geværild. Skønt Fjendens Angreb var lige saa overraskende som voldsomt, blev der dog taget godt imod ham; det var tydeligt, at der blev kæmpet haardt og gævt fra vor Side. Det var meget mørkt, saa man fra Skanserne ikke kunne se, hvad der foregik foran. Endelig begyndte det at lysne, og Kampen sagtnedes noget; nu kunne man skimte Folkene i Skyttegravene og se Hansen med sin Hornblæser haste fra den ene Skyttegrav til den anden for at lede Ilden og opmuntre Folkene. Det blev helt lyst, Geværilden hørte næsten op, og endelig faldt det sidste fjendtlige Skud. Infanterikampen var til Ende, og vi havde hævdet vor Stilling. De saarede vare efterhaanden bragte til Lasaretterne, og vi maatte antage, at der ikke var flere. Men nu kom der Meddelelse om, at Hansen var falden. Vi, som lige til det sidste havde set ham i uafbrudt Bevægelse, bleve som lynslagene ved denne sørgelige Efterretning, der kort efter bekræftedes, da hans afsjælede Legeme bragtes ind. Det sidste fjendtlige Skud den Dag havde truffet Hansen i Hjertet«.

Han nævnedes med Udmærkelse i Rapporten om Kampen den 28. Marts foran Dybbøl.

Han var en ideelt anlagt Mand og ualmindelig fint tænkende. Han var stærkt knyttet ved Venskabsbaand til ideelt tænkende Officerer, hvis Navn havde en udmærket Klang i Hæren.

Hansen efterlod sig Hustru og fire Børn.

Liget førtes til Horsens og begravedes den 19. April paa den derværende Kirkegaard. Jordefærden foregik med megen Højtidelighed, og saare mange, vare de, der søgte at hædre den faldne. Vaabenbrødrene og de forskellige Laug i Byen ledsagede Kisten under Sørgemusik og fra Husene vajede florbhængte Dannebrogslag.

Kaptajn Hans Julius Valdemar Hansen fødtes den 8. Marts 1839 i Korsør, hvor Faderen, forhenværende Bataillonskirurg, Justitsraad Carl Friederich Hansen, var Distriktslæge. Moderen hed Hansine Elisabeth Siersted.

Tretten Aar gammel blev Hansen den 1. November 1843 Kadet. Da Krigen udbrød, forlod han den 24. April 1848 Akademiet, udnævntes til Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. November 1847 og ansattes ved 2. Reserve Bataillon. Fra 1848 til den 30. April 1852 stod han nu dels ved denne dels ved 3. Forstærkningsbataillon og med disse Afdelinger deltog han med Hæder i vor første Krig. Den 1. Maj 1852 forsattes han til 9. Linie Infanteri Bataillon og blev her til sin Død, i 1864 som Chef for 5. Kompagni. Hans Dygtighed som Officer var anerkendt og blev udnyttet ved enhver Lejlighed. Hans Navn er blandt andet knyttet til 9. Bataillons Undervisningsanstalt, hvor det kom an paa at have gode Lærerkæfter, der skulle bøde paa de uheldige Forhold, som selvfølgelig fandtes for dansk Undervisning i de tyske Byer Allona og Rendsborg.

Bataillonens laa fra August 1852 og til April 1859 i Altona og fra April 1859 i Rendsborg.

Under 9. Regiments Fremrykning den 18. April 1864 ad Flensborg Chausséen, hvor alle Kompagnichefer saaredes eller dræbtes, blev ogsaa Hansen saaret. Han blev ramt i Skulderen og Saaret var ikke farligt, men Prøjsserne lod ham ligge paa Valpladsen hele Dagen den 18. og hele den paafølgende Nat. Som Følge heraf gik der Koldbrand i Saaret. Den 19. førtes han til Stenderup Lasaret, men her afgik han ved Døden den 30. April.

Hans Lig førtes med Postdampskibet fra Als til Fædrenehjemmet i Korsør, hvorfra den højtidelige Begravelse fandt Sted den 5. Maj til Korsør Kirkegaard.

Hansen var gift med Julie Sylow. Hustruen og en Søn overlevede ham.

Kaptajn Johan Otto Hansen fødtes den 21. August 1820 paa Faarevejle, Skrøbelev Sogn, Langeland, og var Søn af Ritmester og Chef for Langelands ridende Jægerkorps, Johan Otto Hansen, til Faarevejle og Hustru Mariane Lassen.

Faderen var død, før Hansen den 1. Maj 1839 blev Radet. Efter at have gennemgaaet Akademiet udnævntes han den 1. November 1842 til Sekondløjtnant med Anciennet af 1. November 1841 og ansattes ved 8. Linie Infanteri Bataillon. Den 27. Maj 1848 blev han Premierløjtnant og deltog med Hæder i Krigen. Derefter var hans militære Løbebane følgende: 5. Reserve Bataillon 1850-52, Kaptajn den 6. Oktober 1850, 3. Linie Infanteri Bataillon 1852-60, 21. Bataillon 1860-61, en kort Tid i 1861 ved 9. Bataillon og endelig fra 1. Juni 1861 ved 1. Bataillon. Med denne Afdeling rykkede han ud i 1864 som Chef for 1. Kompagni.

Kort forinden Retræten fra Dannevirke blev han, som Følge af Bataillonskommandøren, Major F. C. Hansens Sygdom, midlertidig Kommandør for Regimentets 1. Bataillon og som saadan førte han Bataillon den 6. Februar 1864 ved Sankelmark. Bataillon var paa højre Fløj, Vest for Flensborg Chausseen, og her modtog den de østrigske Eskadroners Angreb, som dog afvistes ved Ilden. Derefter kæmpedes med Brigaden No-stitz under dens Forsøg paa at kaste vor Arrieregarde tilbage mod Flensborg. Under det af Oberst Max Muller beordrede Modangreb af 1. Træfning sprængtes 1. Regiment og under denne Kamp faldt Hansen.

Han nævnes i 3. Arme divisions Rapport med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen ved Sankelmark.

Den første Meddelelse om hans Død fik Familien fra en privat Mand fra Flensborg, der skrev, at han havde kendt Kaptajnen paa Valpladsen, Dagen efter Kampen. Han sendte det afklippede Navnetræk fra Kaptajnens Skjorte til Familien.

En anden Meddelelse om hans Død modtog Familien gennem Krigsministeriet fra en østrigsk Officer, der sendte Hansens Guldring, som han havde fundet hos en af sine Soldater. Paa Familjens Anmodning om ogsaa at skaffe til veje hans Guldur og Kæde, modtog Familien fra den samme Officer et Brev, hvori det meddeltes, at det, trods nøje Efterforskning, ikke var lykkedes at tilvejebringe de ønskede Sager. I dette Brev udtalte den østrigske Officer, at han havde beundret Kaptajn Hansens Ro og Mod under Kampen.

I et Brev omtaler Max Muller »den med Hæder for Konge og Land faldne Kaptajn Hansen af 1. Regiment«.

Hansen ægtede den 19. Juni 1853 sin Moders Søsterdatter Betty Lange, Datter af Fr. R. Lange til Hovedgaarden Flintholm, Svendborg Amt, og Hustru Margrete Lassen.

Han begravedes den 12. Februar 1864 paa Flensborg Kirkegaard. Hustruen og fem Børn overlevede ham. Den 4. Maj 1864 tillagdes der Enken Rang med Majors Enker.

Efter samtidiges Udsagn var Hansen en brav og sjælden elskværdig Kammerat, rolig og besindig og efter sin Død savnet af Kammeraterne.

Premierløjtnant Peter Frederik Vilhelm Hansen fødtes den 10. Februar 1832 paa Løgismose ved Assens, der ejedes af Faderen, Proprietær Carl Hansen, senere Ejer af Kærsgaard ved Brenderup paa Fyn og Hustru Clara Bierfreund.

Tretten Aar gammel blev Hansen den 1. November 1845 Kadet, gennemgik Akademiet og afgik herfra den 31. Juli 1850 til 10. Linie Infanteri Bataillon som Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. November 1849. Den 1. April 1857 sattes han å la suite og gennemgik nu Højskolen. Den 1. Oktober 1863 forlod han denne og ansattes ved 22. Bataillon, hvor han stod en Maaned. Den 1. November samme Aar ansattes han nemlig som Adjutant ved 1. Infanteri Brigade og i denne Stilling deltog han i Krigen 1864.

Hansen var af en høj og anseelig Skikkelse, der passede godt for en Krigsmand, hvad han ogsaa var med Liv og Sjæl. Han var en rask Soldat og en flink Kammerat, hvis sprudlende Lune lyste ud af hans store spillende Øjne. Han holdt meget af at sige Brandere, men paa Dybbøl kvaltes denne Tilbøjelighed næsten helt af Situationens Alvor.

Natten mellem den 17. og 18. April havde han tilbragt sammen med sin Brigadechef, Oberst Lasson, under et Halvtag.

Da Bombardementet standsede, styrtede Brigadestaben ud; Hansen gav sig ikke engang Tid til at tage Huen paa, som hans trofaste Oppasser i sidste Øjeblik trykkede paa hans Hoved.

De styrtede afsted fremad og Hansen sendtes af Brigadechefen straks til Brigadens ene Fløj. Her blev han saaret; den anden Adjutant, Premierløjtnant Mygind, mødte ham under Tilbagegangen, støttet af to Mand og med lidt Blod i Mundvigen. Paa Spørgsmaalet: »Hvor saaret?« svarede Hansen: »I Brystet.«

Han førtes til en dansk Lægehytte, men faldt i Fjendens Hænder og førtes til Nybbøl Lasaret, hvor han døde den 23. April.

Hans Lig førtes til Hjemmet og begravedes den 30. April paa Brenderup Kirkegaard. Paa hans Ligsten staar foruden Oplysning om hans Navn:

For fjendtlig Skud hans Styrke maatte vige

I Kamp for Fødeland.

Blandt Gruset af hans sunkne Fædrerige

Han faldt som tapper Mand.

Premierløjtnant Peter Lauritz Carl Frederik Hansen fødtes den 7. Februar i Elmshorn og var Søn af Overkrigskommissær, Toldforvalter Carl Ludvig Hansen og Hustru Elisabeth Hedewig Bendz. Den 1. November 1848 blev han Kadet, gennemgik Landkadetakademiet og afgik herfra den 1. November 1851 som Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. November 1850. Han ansattes ved 4. Linie Infanteri Bataillon, hvor han stod til 1856; derefter kom han til 9. Linie Infanteri Bataillon og ved denne Afdeling stod han til sin Død.

I Krigen 1864 var han under Tilbagegangen fra Dannevirke med sit Regiment, der hørte til 8. Brigade, i Arrieregarden. Ved Oversø afløstes Brigaden af 7. Brigade. Ved Ankomsten til Skovpartiet foran Frørup udskilte Fjenden et stærkt Artilleri ved Smedeby, og samtidig angreb han idelig med sit Rytteri. Her blev Hansen tagen til Fange. Heldet syntes imidlertid at være med ham, thi han blev udvekslet, og glad i Sind og med Haabet om en lykkelig Fremtid meldte han sig den 17. April atter til Tjeneste ved sit gamle Regiment, tidsnok til at kunne deltage i 8. Brigades berømte Stormløb. I dette

deltog han paa en vis Maade som frivillig; thi Overkommandoen havde befaleet ham først at melde sig til sit Regiment den 18., naar det var blevet afløst og kommet til Als. Han gik imidlertid straks over til Dybbøl, overtog oin Eftermiddagen den 17. Kommandoen over 3. Kompagni og førte det Dagen efter med samme ufortrødne Dødsforagt, som de andre Kompagnichefer, men han delte ogsaa Skæbne med dem, thi af 9. Regiments 8. Kompagnichefer kom ikke en helskindet derfra.

Kort efter at Fremrykningen var begyndt, blev han haardt saaret, et Tab, der var meget føleligt for Kompagniet, da det ikke havde andre Officerer og som Delingsførere kun fire Korporaler, af hvilke kun en eneste var fast Underofficer, senere Stabssergent ved 11. Bataillon.

Hansen var meget fattet og rolig, han bad kun om at blive bragt tilbage, for at han ikke atter skulle falde i Fjendens Hænder. Dette Ønske fik han opfyldt.

Han førtes til Københavns Garnisons Sygehus, men her døde han den 7. Maj efter store Lidelser.

Han begravedes den 14. Maj paa Garnisons Kirkegaard.

Hansen fremhæves med Udmærkelse i Rapporten for sit Forhold under Kampen den 18. April.

Sekondløjtnant Hans Frederik Julius Haxthausen fødtes den 24. Marts 1838 i Hørsholm og var Søn af Herredsfoged, Kammerherre Christian Holger Ludvig Haxthausen og Hustru født Lillienskjold.

Han var juridisk Kandidat. Reserveofficersaspirantskolen gennemgik han paa Landkadetakademiet fra den 8. Januar til den 12. Marts 1864 og afgik som Aspirant til 18. Regiment.

Han var en nobel Personlighed, aaben og ærlig, trofast og paalidelig. Da han var bleven Soldat, var han øjensynlig kommen i sit rette Element, thi det tunge, der maaske havde klæbet ved ham som Student, var da som blæst bort. Han var en rask Soldat og dertil det fornøjeligste Menneske, man kunne tænke sig. Det var, som om alle de for ham nye Savn og Farer kun lærte ham det ene, selv at være frejdig og at meddele denne Frejdighed til alle, der kom ham nær. Paa sin Post i det nordre Brohoved den 18. April blev han haardt saaret i Underlivet af en Granatstump. Paa en Baare bragtes han op gennem den beskudte Sønderborg By. Her blev den ene af hans Bærere dræbt, saa den anden maatte lade ham staa midt paa Gaden, medens Granaterne sprang omkring ham, og Huse styrtede sammen til højre og venstre. Endelig kom to

Gardere, der bragte ham til Ambulancen, hvor han var en af de sidst indbragte saarede.

Han førtes til Garnisons Sygehuset i København og laa længe her med grundet Haab om Helbredelse og betragtede med Glæde sine nye Løjtnantsdistinktioner. Han havde jo deltaget i Kampen som Aspirant. Udnævnelsen til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, fik han den 30. Maj.

Han døde den 25. Juni efter svære Lidelser og begravedes den 30. Juni paa Frederiksberg Kirkegaard.

Premierløjtnant Johan Philip Hindenburg fødtes den 8. Oktober 1833 i København og var Søn af Generalmajor Vilhelm August Gottlieb Hindenburg og Hustru Johanne Marie Margrethe Lorentzen.

Han frekventerede Maribos Realskole, til han blev konfirmeret, hvorefter han forberedte sig til at tage Adgangseksamen til Landkadetakademiets Afgangsklasse i Oktober 1851. Efter bestaaet Eksamen blev han Kadet den 1. November 1851 og udnævntes den 1. November 1852 til Sekondløjtnant i Infanteriet med Anciennet af 1. November 1851. Han gennemgik det sædvanlige Kursus i Vaabenbrug ved det gymnastiske Institut i November-December og ansattes saa ved 4 Linie Infanteri Bataillon. Den 1. April 1853 sattes han á la suite i Infanteriet og indtraadte som Elev i Højskolens yngste Afdeling, hvorfra han afgik den 9. Februar 1855 og indtraadte i Nummer ved 4, Linie Infanteri Bataillon, hvor han stod til sin Død.

I 1864 stod han ved 1. Kompagni og deltog i Forsvaret af Dannevirke og Dybbøl. Ved Angrebet paa Als den 29. Juni kommanderede han Feltvagt Nr. 2 paa

Arnkilsøre. Feltvagten bestod af ca. 30 Mand foruden de udstillede Poster. Der observeredes to Baadkolonner, der tog Retning mod Arnkilsøre og Skovfogedhuset noget sydligere. For at beskyde begge Kolonner ilede Hindenburg med den nordligst staaende Halvdeling mod Nord. Den anden Halvdeling førte Kompagnichefen selv mod Skovfogedhuset. Den svage Ild fra disse Halvdelinger kunne imidlertid ikke hindre Fjendens Landgang.

Hindenburgs Halvdeling angrebes i Front og Flanke af overlegne Styrker. Halvdelingen overvældedes, Hindenburg saaredes dødeligt, og kun faa Mand undkom til Skoven. Han førtes døende over til Sundeved sammen med de andre fangne og indlagdes paa Snogbæk Lasaret, hvor han døde samme Dag. Nogle Dage senere begravedes han paa Nybbøl Kirkegaard.

I den sidste Halvdel af Juli blev Liget imidlertid, samtidig med den ligeledes under Forsvaret af Als faldne Kaptajn af 4. Regiment Bügel, af dennes Broder afhentet og overført til København. Ved Krigsministeriets Foranstaltning begravedes begge den 22. Juli paa Garnisons Kirkegaard.

Den 28. April 1864 var Hindenburg bleven Premierløjtnant og den 8. Juli blev han, for at have udmærket sig ved Uforfærdethed, Udholdenhed og Dygtighed, navnlig under den langvarige og heftige Belejring af Dybbølstillingen og under Kampen dersteds den 18. April, udnævnt til Ridder af Dannebrog fra den 27. Juni at regne.

Han kom saaledes aldrig til at se denne allerhøjeste Paaskønnelse af sin hæderlige Tjeneste, men Dekorationen blev lagt paa hans Kiste paa Begravelsesdagen.

Hindenburg var en dygtig og i alle Maader hæderlig ung Officer.

Sekondløjtnant Hans Peter Carl Ernst Vilhelm Hjort fødtes den 20. December 1835 i Frederiksværk og var Søn af Herredsfoged i Løve Herred, Justitsraad Siegfred Christian Frederik Hjort og Hustru Elise Budde.

Sin tidligste Undervisning fik han i forskellige private Institutter og Skoler i Frederiksværk, Kallundborg og Vordingborg.

Efter endt Skolegang ansattes han i 2 år og 6 måneder paa Faderens Kontor, Herredsfogedkontoret i Løve Herred.

Hans Lyst stod til Landvæsenet, og han fik nu sin Uddannelse til Landmand paa Lerchenborg, hvor han de sidste tre Aar, før han blev Soldat, var Underforvalter.

Paa Sessionen for 1858 blev han udskreven til Infanterist og gennemgik Rekrutskolen ved 3. Linie Infanteri Bataillon i Altona, laa til fast Tjeneste og permitteredes om Efteraaret, efter Eksercertidens Slutning, som en af de fire bedste af Kompagniets Skytter. Han indkaldtes atter til Tjeneste i Januar 1859,

men stillede for sig, indtil han om Efteraaret samme Aar selv mødte til Tjeneste i Eksercertiden.

Efter sin Hjemsendelse blev han Forvalter hos Forpagteren af Aagaard og Søgaard ved Slagelse.

Fra 6. Juni 1861 til 10. Februar 1862 gennemgik han Reserveofficersaspirantskolen paa Frederiksberg og udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve med Anciennet af 3. Februar 1862.

Den 18. Oktober samme Aar blev han ansat ved 1. Infanteri Bataillon, og med denne Afdeling rykkede han ud under Krigen.

Ved Bustrup blev han saaret i Knæet den 3. Februar og lagt ind i et Hus. Da det ikke lykkedes at faa ham ud herfra, faldt han i Fjendens Hænder og indlagdes paa Rendsborg Lasaret, hvor Benet blev amputeret. Han led meget. Det fortjener at fremhæves, hvor megen Omhu og Kærlighed der vistest mod ham paa Sygelejet, og hvor værdigt og hæderligt man udførte hans Ligbegængelse.

En from Søster af en tysk Orden sad den meste Tid ved hans Seng og var ham paa alle Maader til Tjeneste og Opvartning. Desuden fik han en dansk Dragon til Oppasser.

Stiftsdame Blanche Huygens trøstede og oplivede ham ved Samtale og Læsning. De sidste Dage, da han trængte til mere Ro, fik han sit eget Værelse. Han havde, mens han laa syg, flere opmuntrende Besøg af Rendsborgere, der havde fattet Godhed for ham under hans tidligere Garnisonliv i Byen. De tilbød ham forskelligt, men hans Svar var: »Al Lindring, en syg kan ønske sig, har jeg her paa Lasarettet.« Han laa sammen med en dansk Kammerat, Løjtnant Grev Rantzow, hvem Hjort Dagen før sin Død overdrog at skrive den sidste Hilsen til Hjemmet.

Han døde den 26. Februar og begravedes den 29. paa Rendsborg Kirkegaard.

Saa kraftfuld, ung og kæk, han nylig stod,

Ved sine tapre Landsoldaters Side.

Hans Øje lyste af et frejdigt Mod,

Og hurtig flød det hede Ungdomsblod:

»Han skulle jo for Fædrelandet stride.«

Saa varmt og trofast var hans Hjertelag,

Og skjult i Brystet var en lønlig Tanke:

»At vinde Hæder under Danmarks Flag

I Kamp for Fædrelandets skønne Sag.«

Den bragte ofte Hjertet til at banke.

For første Gang, han stod i blodig Dyst,
Men ikke saa man ham i Kampen blegne.
Han førte sine frem med Mod og Lyst,
Og af Begejstring svulmed højt hans Bryst,
Til han paa Valen maatte blodig segne.

Nu hviler han, den unge Helt, i Fred.
I Fangenskab han skulle Døden finde.
For Fædrelandet han saa tappert stred,
Og med Taalmodighed han for det led,
Men derfor skal og hædres højt hans Minde.

J. S.

Major Johan Anton Fredekik Hoefmann fødtes den 28. Juni 1818 i Frederiksstad og var Søn af en derværende Borger, J. F. P. Hoffmann (1795-1839) og Hustru Marie Elisabeth Manien (1795-1872). Han blev Kadet den 2. November 1832 og afgik fra Landkadetakademiet den 1. Maj 1837 som Sekondløjtnant ved oldenborgske Infanteri Regiment, nuværende 16. Bataillon, med Anciennetet af 1. December 1836.

Hans militære Løbebane var da følgende: Oldenborgske Infanteri Regiment 1837-42, Premierløjtnant den 1. Juli 1842 ved 7. Linie Infanteri Bataillon, derefter til 2. Linie Infanteri Bataillon. á la suite 1846-48, 3. Reserve Bataillon 1848-49, 6. Linie Infanteri Bataillon 1849, 5. Forstærknings Bataillon 1849-50, 3. Infanteri Brigade og et til Sydslesvig detacheret Korps 1850-51, Adjutant ved Kommandantskabet i Slesvig 1851-53, á la suite 1853-55, til Disposition 1856. 5. Jægerkorps 1856-63 (22. Bataillon), 13. Infanteri Bataillon 1863, 4. Infanteri Brigade 1863-64 og endelig 3. Arme Division 1864 til sin Død.

Kaptajn blev han den 26. April 1849 og Major den 29. Marts 1864 Ved Siden af sin militære Uddannelse havde Hoffmann, der var en virksom Natur og fortrinlig praktisk anlagt, funden Lejlighed til at sætte sig ind i Landinspektørforretninger og forskellige Forhold vedrørende Jernbaneanlæg, og den 1. August 1846 gik han udenfor Nummer og medvirkede, under den engelske Overingeniør Radford, som Sektionsingeniør ved Anlægget af den første danske Bane, fra København til Roskilde.

I Forbindelse hermed skal anføres, at Hoffmann senere benyttedes af Indenrigsministeriet til at udsøge Jernbanelinier i Fyn og Jylland og var dets Konsulent ved Ekspropriationerne, ligesom han sammen med senere Jernbanedirektør, Etatsraad Holst, sendtes til England for at gøre sig bekendt med Dampfærgerne.

Ved Krigens Udbrud 1848 traadte han igen i Nummer og deltog nu i denne Krig med megen Hæder. I 1850, faa Dage efter Slaget ved Isted, stilledes han til Raadighed for det paa Hærens højre Fløj under Schepelern opererende Vestkorps og attachededes Oberst Helgesen, der den 7. August i Spidsen for Korpsets Avantgarde fravristede Fjenden Frederiksstad, og hans Navn knyttedes under det paafølgende mindeværdige Forsvar af denne hans Fødeby fast til Helgesens, som dennes uforfærdede, dygtige og trofaste Hjælper og Raadgiver. For sin Deltagelse i Krigen blev han den 6. Oktober 1850 Ridder af Dannebrog og den 25. November samme Aar Dannebrogsmænd.

Efter Krigen fulgte han Helgesen til Slesvig og fungerede som Adjutant ved Kommandantskabet der. Han blev i denne Stilling til 1853, da han i nogle Aar atter søgte udenfor Nummer.

Ved sin Ansættelse igen i Hæren stod hans dels ved 22., dels ved 13. Bataillon, til han i December 1863 stilledes til Raadighed for 4. Infanteri Brigade i og omkring Frederiksstad, og da Brigadens Chef, Generalmajor Wilster, den 9. Februar 1864 overtog Kommandoen over 3. Arme Division, fulgte Hoffmann denne som Stabschef.

Hans Virksomhed i denne Stilling blev dog brat afbrudt.

Under Forpostkampen den 8. Marts ved Fredericia sprang en Granat midt i den paa Landevejen, Øst for Stovstrup, værende Divisionsstab, og Hoffmann saaredes saa alvorligt, at Døden paafulgte den 4. Maj paa Bogense Lasaret, efter at en Amputation af begge Ben havde funden Sted.

Han var gift med Caroline Vilhelmine Flor, Datter af Bataillonskirurg Hans Flor og Hustru Martha Elisabeth Joenstrup.

Hans Lig førtes til København og jordedes den 13. Maj paa Frederiksberg Kirkegaard.

Hustruen overlevede ham.

Sekondløjtnant Niels Sophus Møller Holst fødtes den 29. Juli 1840 i Erindløv og var Søn af Konsistorialraad, Pastor Christen Møller Holst (1798-1862) i Magleby ved Køge og Hustru Elisa Maria Borch (1800 -1866).

Han besøgte først en Tid Skolen i Nykøbing paa Sjælland, men blev senere tagen ud af Skolen og modtog nu til sin Konfirmation Undervisning i Hjemmet.

Derefter gik han et Aar i Skole i København og indtraadte saa som Lærling i Jernstøberiet paa Bandholm, hvor han blev i 3 år og 6 måneder. Fra 1859 arbejdede han paa forskellige Jernstøberier, dels i København og dels i Frederiksværk, medens han samtidig tog privat Undervisning i Tegning, Matematik og Maskinlære samt i Tysk og Engelsk.

Imedens han arbejdede i Frederiksværk søgte han om at faa Uddannelse som Reserveofficer.

Han gennemgik nu Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet fra 10. December 1861 til den 14. August 1862 og udnævntes sidstnævnte Dag til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, hvorefter han den 18. Oktober ved Fordelingen af Reserveofficererne blev ansat ved 11. Infanteri

Bataillon (6. Kompagni), ved hvilken Afdeling han stod til sin Død.

Han saaredes den 6. Februar i Kampen ved Sankelmark, medens han dygtigt med sin Deling understøttede 1. Kompagnis Kamp for at afslaa en østrigsk Kolonnes Angreb paa Chausseen forbi Sankelmark Skov. Han saaredes i Brystet, og hans sidste Ord vare: »Hils mine Kammerater!«

Han blev indlagt paa Lasaretet i Slesvig, hvor han døde den 28. Marts og jordedes den 30. Marts paa Slesvig Kirkegaard.

Hans ældre Broder, Christian Møller-Holst, var i 1848 gaaet frivillig med og i 1849 bleven Sekondløjtnant ved 1. Bataillon. Han saaredes den 6. Juli 1849 ved Fredericia af en Kugle i Knæet og bragtes til Odense, hvor Benet blev amputeret. Her døde han den 21. Juli samme Aar.

Oberst Magnus Olaus Baadh Hveberg fødtes den 7. November 1806 i København og var Søn af Oberstløjtnant Mogens Hveberg (død 1812) fra Norge, der stod i stor Gunst hos Kong Frederik den sjette, og Hustru Øllegaard Baadh (død 1825).

Hans kække Fader hørte til de af vort Fædrelands Forsvarere, der vovede Liv og Blod i hin Danmarks Trængselstid, da ligesom nu en overmodig Fjende brød ind i vort Land, bombarderede København og røvede vore Skibe. Han udmærkede sig i 1801 og 1807.

Sønnen traadte i Faderens Fodspor. Fra sin tidligste Barndom var han, ligesom Broderen, bestemt for den militære Løbebane

Den 1. Januar 1821 blev han Kadet, og den 1. Januar 1825 afgik han fra Landkadetakademiet til 1. Livregiment, nuværende 1. Bataillon, som Sekondløjtnant med Anciennetet af 21. December 1823.

Sin militære Eksamen bestod han med Udmærkelse og fik paa Akademiet Æressablen af Frederik den sjette. Han var altid Nr. 1.

Hans militære Løbebane var følgende: 1. Livregiment 1825-42, Premierløjtnant den 27. Oktober 1833, Kaptajn den 30. September 1841, Forstander for Underofficersskolen 1842-45, 2. Linie Infanteri Bataillon 1845 -50, 3. Jægerkorps 1850-51, 10, lette Bataillon 1851, Chef for 3. Jægerkorps 1851-52. Chef for 2. lette Bataillon 1852-54 og endelig Chef for 8. Linie Infanteri Bataillon 1854 til sin Død.

Major blev han den 28. Maj 1852, Oberstløjtnant den 12. December 1854 og Oberst den 11. Juni 1863.

I 1848 hørte Hveberg til de første, der mødte vore Fjender, ligesom han ogsaa var blandt de første, der saaredes, nemlig den 9. April ved Bov, idet en Kugle gik igennem Haanden og ind i Underlivet.

Haanden amputeredes. Næppe helbredt meldte han sig atter til Tjeneste. I 1849 var han med ved Fredericia og i 1850 ved Isted og Mysunde. Det sidstnævnte Sted blev Hesten skudt under ham, da han midlertidig kommanderede 3. Jægerkorps.

Hans ældre Broder, Carl Frederik Ferdinand Hveberg, Kaptajn og Kompagnikommandør ved 2. Jægerkorps, faldt den 23. April 1848 ved Slesvig.

For sin hæderlige Deltagelse i Kampene 1848 modtog Hveberg den 13. September 1848 Dannebrogsmændenes Hæderstegen. Han var alt tidligere, nemlig den 22. September 1845, bleven Ridder af Dannebrog.

Ved Ansættelsen 1854 som Chef for 8. Bataillon, blev han tillige Kommandant i Kiel, hvilken Post han beklædte over 9 Aar, og i hvilken han erhvervede sig almindelig Agtelse.

Kort efter at være bleven Oberst, kaldtes han atter til Kampen for Fædrelandet, og fra denne Kamp skulle han ikke mere vende tilbage.

Efter Tilbagetoget fra Dannevirke, ved hvilken Lejlighed han reddede tre Kanoner, fik han den 17. Marts Kl. 3 Eftermiddag Ordre til med 8. Regiment, som han var Kommandør for, at rykke frem til Understøttelse for 7. Regiment for at erobre Dybbøl By, som var tabt om Formiddagen. Rolig og uforfærdet udførte han den givne Ordre og yttrede undervejs til sin Adjutant: »Hvor Vejret dog er smukt, og hvor skønt at finde Døden paa en Dag som denne.«

Efter to Gange at have ført Regimentet frem til Storm, steg han, under en heftig Kamp i Landsbyens Gader, af Hesten, og opmuntrede sine Folk med de Ord: »Fremad Kammerater, lad os dø som Mænd for vore Brødre og for vor Ære.«

Umiddelbart efter ramtes han, Klokken cirka fem Eftermiddag, af en Kugle, der gik gennem Brystets venstre Side og ud gennem Ryggen, saa han døde allerede Klokken syv.

Om Hveberg, der efterlod sig to Søstre, der havde set begge deres Brødre falde i Kampen for Fædrelandet, gælder, hvad Stiftsprovst Paulli udtalte i sin smukke, over den faldne den 28. Marts holdte, og senere udgivne Sørgetale, at: »selv gik han i Spidsen for sine Mænd, hvor Faren var størst, og han havde kun en Tanke, den, at føre dem til Sejr!«

Med Soldatens Mod og Tapperhed, streng Retskaffenhed og en samvittighedsfuld Opfyldelse af sine Pligter, forbandt han en varm Medfølelse med andres Nød.

Han var den sidste af sin Stamme paa fædrene Side, og med ham uddøde hans Navn i Danmark; men lige saa uplettet, som han modtog sit Navn i Arv efter sin ædle Fader, lige saa uplettet er det bevaret af ham, og han mindes med Agtelse af alle og med Velsignelse af mange.

Hans Lig førtes til København og begravedes den 28. Marts paa Garnisons Kirkegaard.

Sekondløjtnant Carl Jens Frederik Irminger fødtes den 18. November 1838 i Glückstadt og var Søn af Oberst i Infanteriet Johan Georg Henrik Irminger (død 1854) og Hustru Agnete Kaalund.

Den 1. April 1855 blev han Kadet og gennemgik Landkadetakademiet, indtil han den 1. November 1856 afgik herfra som Sekondløjtnant ved 1. Linie Infanteri Bataillon. Her gjorde han nu Tjeneste, til han den 1. April 1859 sattes á la suite og indtraadte som Elev i Højskolen. Den 1. April 1861 kom han atter til 1. Bataillon og stod her, til han den 24. Januar 1864 blev Adjutant ved 8. Infanteribrigade.

Fra 1. April 1863 og til han udkommanderedes i Anledning af Krigen havde han været Elev i Højskolens ældste Klasse.

Medens han stod ved 1. Bataillon med Garnison i Rendsborg maatte man lægge Mærke til ham. Sammen med Bataillonens øvrige Officerer var han paa Færde, hvor det i hine urolige og gærende Tider galdt at overholde den lovlige Orden og i al Fald ikke taale nogen Tilsidesættelse af den Respekt, som den danske Soldat med Rette maatte forlange.

Det var maaske her, at hans faste Karakter, Soldatens første Dyd, ret udvikledes Han var født Soldat og Kriger i Sind og Skind samt trods sin Ungdom en helstøbt Personlighed. Af sine samtidige Kammerater var han sikkert den, der vil mindes længst, dels paa Grund af de nævnte Egenskaber, dels paa Grund af sin Originalitet i bedste Forstand.

Han havde stor Lighed med den svenske Konge Karl den 12.

Da Irminger engang kom ind i en Forsamling af Officerer, hvor ogsaa en svensk Officer var til Stede, udbrød denne: »Han liknar min lif och själ Karl den tolfte på ett hår.«

Under Krigen var det hans største Glæde at færdes ude nærmest ved Fjenden. Han befandt sig derfor ikke vel, da Brigaden laa i Fredericia, medens Dybbøl bombarderedes. Derfor lynede ogsaa hans Øjne, da Brigaden førtes til Dybbøl og Ordren kom, at 8. Brigade skulle komme Kammeraterne til Hjælp.

Den 18. April blev Irminger af Brigadechefen, Generalmajor Scharffenberg, sendt ud for at beordre nogle Afdelinger frem; han stødte da paa et Kompagni, som havde mistet alle sine Officerer, hvorfor han tog Kommandoen over det og førte det frem med den dragne Sabel hævet højt i Haanden. Det var i denne Stilling, han blev saaret; Kuglen gik ind under højre Arm. Det siges, at han skal være bleven omringet, og at han paa Opfordring om at overgive sig skal have svaret: »Aldrig«.

Han holdt da Ord; thi kun hans Lig faldt i Fjendens Hænder. Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen hin mindeværdige Dag.

Liget førtes til København og begravedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

Saa ung, saa kæk, han drog mod Fjenden ud

At følge Ærens, følge Hjertets Bud,

Hans Tanke var kun en, hans Hjertes Slag

Kun slog for et - for Fædrelandets Sag.

Han drog afsted foruden Tvivl og Ve,
Hans kække Blik kun kunne Sejr se,
Hans rene Sjæl blot kunne et forstaa
At Retfærd her som hisset sejre maa.

Hans Hjerte brændte af begejstret Mod,
Hans Vaaben tørsted efter Fjendens Blod,
Og Fredericia ham blev for trang,
Da han fra Dybbøl hørte Vaabenklang.

Jeg maa afsted! Jeg kan ej dvæle her,
Mens Fare, Kamp og Sejr vinke der.
Jeg maa afsted! Og saa afsted han drog.
Ved Dybbøl offred han sit Hjerteblod.

Han kæmped tappert. »Frihed eller Død!
Begejstret fra hans unge Læbe lød.
»Saalænge jeg har Vaaben i min Haand
Min Frihed skal ej bære Trællebaand«.

»Nej, Sejr eller Død«. Da sank han om,
Ja, det var Sejr, der trods Døden kom!
Han havde sejret; modig, frejdig, stærk,
Fuldendt han havde nu sit store Værk.

Hvor han var bleg! Alt Øjets Ild var slukt,
Men Smilet var der lige kækt og smukt.
»Jeg gerne dør, naar blot en Fodsbred Jord
Mit Blod kan frelset, var hans sidste Ord.

Saa døde han. Men Enkens tappre Søn
Vi mindes vil med Tak og stille Bøn.
Ja, tappre danske Svend, Din Daad,
Dit Navn Skal leve, trods Din Søvn i Dødens Favn.

Kaptajn Christian Vilhelm Jensen fødtes den 2. Januar 1815 i København og var Søn af Materialforvalter Christopher Jensen ved Christiansborg Slot og Hustru Marie Ravnkilde. Den 1. Maj 1837 blev han Kadet og den 1. Maj 1838 afgik han fra Akademiet som Sekondløjtnant og ansattes ved 3. jyske Infanteri Regiment, nuværende 11. Bataillon. Premierløjtnant blev han den 1. Maj 1846. I 1849 blev han forsat til 8. Linie Infanteri Bataillon og 1863 til 22. Bataillon. Kaptajn var han bleven den 4. Marts 1850.

Han deltog med Hæder i den 1. slesvigske Krig og fik for sin Deltagelse heri den 18. September 1848 Ridderkorset. I 1864 var han Kommandør for 22. Regiments 2. Bataillon.

Natten mellem den 17. og 18. April laa han paa yderste venstre Fløj af Dybbølstillingen. Han havde tre Kompagnier i og ved Skanserne, selv laa han med Reservekompagniet bag Mellemrummet mellem Skanse Nr. 1 og 2.

Som sædvanlig havde han tilbragt Aftenen sammen med de om ham værende Officerer ved et Glas Punsch, været livlig og elskværdig, og nu i Morgenstunden vare alle opmærksomme paa Fjendens Bevægelser.

Pludselig kom den sorthvide Fane frem paa Skanse Nr. 2; den forsvandt dog i samme Nu - det var Korporal Nellemanns Værk - og saa hurtig skete det, at kun en eneste Officer mente at have set den. Men kort efter viste den sig igen. Jensen sendte nu sin Adjutant bort med en Ordre, og da Adjutanten kort efter kom tilbage, var Jensen ikke mere at finde. Senere har Regimentsadjutanten bragt ham den Ordre at blive med Afdelingen i den tilbagetrukne Linie, som Fjenden da alt tildels havde omgaaet langs Stranden.

Ifølge 22. Regiments Rapport har Jensen sandsynligvis, kort efter at den tilbagetrukne Linie var forladt, opdaget 20. Regiments 3. Kompagni og trukket sig tilbage paa dette, der var i hurtig Fremrykning; thi, da han, efter at være saaret i Benet, søgte at slæbe sig hen til Brohovedet for ikke at falde i Fangenskab, blev han ramt af et dræbende Skud i umiddelbar Nærhed af Premierløjtnant F. W. W. Petersen, der var Kommandør for 20. Regiments 3. Kompagni.

Jensen var en rask Soldat, en flink og munter Kammerat og havde et varmt Hjerte for sine undergivne, der til Gengæld satte megen Pris paa ham. Som Illustration af det gemytlige, kammeratlige Forhold kan tjene, at han en Aften paa Als blev overrasket af en Del af sit Mandskab, der bragte ham en Serenade.

Jensen havde stor Interesse for Musik og spillede selv godt Violin. I Kiel, hvor han garnisonerede i 11 Aar besøgte alle Musikkunstnere, paa Gennemrejse til Udlandet, hans Hjem. Blandt disse kan nævnes den berømte italienske Violinvirtuos Casorti, der forærede ham sit Billede med følgende Paaskrift: »Harmonie et melodie sont deux soeurs toujours unies«.

I Hjemmet spilledes ofte Kvartetter, og en Tysker, der boede ved Siden af, var saa rasende herover, at han engang stillede sig tæt op ad Væggen mellem Lejlighederne og paa et skærende Instrument søgte at overdøve Musiken ved at frembringe de uudholdeligste Disharmonier.

Jensen var en passioneret Fisker, der, trods det, at han var en meget munter og livsglad Mand, altid oplagt til Spøg, hvad der gjorde ham afholdt af store og smaa, i Timevis kunne sidde med Snøren i Haanden og vente paa Bid.

I en fynsk Avis stod følgende hædrende Anerkendelse af ham: »Det endnu tilbageblevne Mandskab af 22. Regiments 2. Bataillon beklager meget Tabet af deres faldne Bataillonskommandør, Kaptajn Jensen, der var en af de Mænd, som havde sine undergivnes fulde Agtelse og Tillid, og alle, som kendte ham eller havde tjent under ham, dels i 8. dels i 22. Regiment, have med Deltagelse og Smerte erfaret Tabet af denne dygtige Officer, til hvem de menige havde en ubetinget Tillid«.

Hans Lig førtes til København og begravedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

Hustruen Marie Jensen, født Koefoed, og fire Børn overlevede ham. Under 4. Maj 1864 tillagdes der Enken Rang med Majors Enker.

Sekondløjtnant Thevis August Jensen fødtes den 4. September 1837 i Nyborg og var Søn af Peter Jensen, Købmand i Nyborg, og Hustru Caroline Marie Egholru.

Han gennemgik Nyborg Realskole og forlod dennes øverste Klasse som Nr. 1.

Efter endt Skolegang ansattes han paa det kongelige Strømtoldkontor i Slipshavn ved Nyborg. Her arbejdede han i 2 Aar og 6 måneder. Derefter var han i 6 Aar paa det kongelige Postkontor i Nyborg og blev her Postfuldmægtig.

I 1860 søgte han om Uddannelse til Reserveofficer og fra den 9. Marts 1861 til 30. Oktober samme Aar gennemgik han Reserveofficersaspirantskolen paa Kronborg. Herfra afgik han den 1. November 1861 som Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Ved Fordelingen af Reserveofficererne ansattes han den 18. Oktober 1862 ved 5. Infanteri Bataillon og med denne rykkede han ud i 1864.

Da Prøjsserne havde bestemt at anlægge en ny Parallel foran deres første, foretog de den 5. April Kl. 10 Aften en Fremrykning mod Dybbølstillings venstre Fløj, fra denne, og til Skanse Nr. 6.

5. Regiments 5. Kompagni, Premierløjtnant Ravn, ved hvilket Jensen stod, dannede Forpostkompagniet mellem Skanserne 3 og 6. Prøjsserne gik frem med Hurraraab, kastede Forposterne tilbage og besatte 5. Regiments Skyttegrave.

En levende Geværild vedligeholdtes lige til Kl. 1. Derefter ophørte Ilden, og Kl. 3 Formiddag den 6. April beordredes 5. Kompagni atter frem til Besættelse af Skyttegravene. Kompagniet gik ogsaa frem, men det modtoges af en saa heftig Geværild, at det blev tvunget til atter at gaa tilbage.

Under denne Kamp faldt imidlertid baade Kompagnichefen og Kompagniets ældste Løjtnant, den her nævnte Jensen.

Hans Lig førtes til Nyborg og begravedes den 14. April paa Nyborg Kirkegaard.

Sekondløjtnant i marinen William Balduin Jespersen fødtes den 11. September 1840 i København og var Søn af Skibsfører, senere Karantænebetjent i København, Mads Birck Jespersen og Hustru JohanneMarie Petersen.

Jespersen indtraadte paa Søkadetakademiet i April 1854 som Kadet, gennemgik Akademiet og blev, da der ikke var Officerspladser ledige, i August 1861 Kadetunderofficer.

Den 18. August 1861 udnævntes han til Løjtnant i Søofficerskorpset.

Han var den eneste af vore Søofficerer, der faldt i den anden slesvigske Krig.

Han fandt sin Død paa Batteriet »Rolf Krake«, da dette den 18. April beskød de prøjssiske Kolonner under deres Fremrykning over Dybbølskanterne mod Brohovederne ved Alssund. Han var vel kun 23 Aar gammel og en af Marinens yngste Løjtnanter, men var en meget lovende Officer.

Han havde allerede vundet sine højere foresattes Opmærksomhed. Han agtede at gøre Søartilleri til sit specielle Vaaben og han havde i dette

Øjemed taget Adgangseksamen til den kongelige militære Højskole og var indtraadt her som Elev i Skolens yngste Afdeling den 1. April 1863.

Højskolen mistede i ham en haabefuld Elev.

Med Henrykkelse modtog han Efterretningen om sin Udkommando med »Rolf Krake«.

I Kampen viste han sig uforsagt og dristig. Rapporterne fremhæve, at han udmærkede sig særdeles under Fægtningen den 28. Marts, da han tog sin Plads paa Rolf Krakes Dæk under den heftigste Granatregn fra de fjendtlige Batterier ved Vemmingbund. Han vandt derved sine Chefers Tillid, og de belønnede ham ved at betro ham Ledelsen af mindre natlige Sjøekspeditioner paa den slesvigske Fastlandskyst, tildels lige under de fjendtlige Kanoner. Disse Ekspeditioner udførte han med Mod, Besindighed og Held.

Med heltemodig Begejstring imødesaa han Rolf Krakes Deltagelse i Stormen paa Dybbøl.

Endnu den 18. April, tidligt paa Dagen, skrev han derom til sin Moder, der var Enke, at hans Kampløsen skulle være »Danmark og Hæder«.

Han indløste som ærlig Søgut sit Ord; faa Timer efter laa han, som et af Stormens Offre, Lig, bedækket med Dannebrog. En Granat, der slog gennem Dækket, sprang i Formessen og dræbte Jespersen samt saarede ni Mand.

Hans Lig førtes til København og den 29. April jordedes han - en Moders eneste Søn - paa Holmens Kirkegaard.

Kaptajn Jens Christian Johansen fødtes den 30. Juli 1829 i København og var Søn af Kammerraad, Landinspektør Poul Winther Johansen (død 1850) og Hustru Augusta Wulff (død 1880).

Han var Elev af den videnskabelige Realskole i Aarhus.

Den 1. Maj 1848 admitteredes han ved den kongelige, militære Højskoles yngste Klasse, bestod Oprykningseksamen, udnævntes den 15. Juni 1850 til Sekondløjtnant á la suite i Artilleriet med Anciennetet af 1. Maj 1848 samt indtraadte som Elev i Højskolens ældste Afdeling. Efter endt Eksamen ansattes han den 1. April 1853 som Sekondløjtnant i den kongelige Artilleribrigade. Den 6. Maj 1854 blev han Premierløjtnant og den 30. Juli 1862 Kaptajn. Som Chef for 10. Batteri blev han haardt saaret den 11. April ved Dybbøllstillingens Beskydning og døde den 19. samme Maaned paa Augustenborg Lasaret, efter at det ene Ben var blevet amputeret. Han blev dybt savnet, ikke alene af sin gamle Moder og sine Søstre, hvis trofaste og kærlige Støtte han var, men ogsaa af enhver, der kendte ham, og af vor Arme, der regnede ham blandt sine

kækkeste og dygtigste Officerer.

Han var ikke blot en modig og udmærket dygtig Artilleriofficer, men han var tillige i høj Grad agtet og afholdt af sine Vaabenfæller og undergivne. »Han omfattedes af alle med varm og dyb Kærlighed og derfor skal hans Minde æres og hans Navn erindres, naar Eftertiden ser tilbage til de Mænd, der redebonne og opoffrende hengav deres Liv for Fædrelandets Frihed«.

Hans Lig førtes til Slagelse og jordedes den 26. April paa Slagelse Kirkegaard.

Jordefærden foregik med megen Højtidelighed, og saare mange gjorde deres bedste for at hædre ham. Pastor, Dr. Viborg bragte Helten Tak for hans Trofasthed mod hans jordiske Fædreland, som han havde beseglet med sit Hjerteblod og udtalte den Forvisning, at et Land, der ejede saadanne Sønner, ikke kunne forgaa, men visselig ville frelses fra sin Trængsel. Ledsaget af Byens Borgerkorps og baaren af Vaabenbrødrene fulgtes Kisten fra Kirken til Graven af et overordentlig stort Følge af alle Stænder fra By og Omegn, saa talrigt som ingensinde før var set.

Fra alle Huse vagede det Flag, hvorunder den faldne saa hæderligt havde kæmpet, som et Sorgens Mærke paa halv Stang. Udenfor Familjens Hjem sluttede Realskolens Disciple med florumhængte Faner sig til Toget, efter at en Discipel havde henlagt en Laurbærkrans paa Kisten.

Borgerkorpsset beviste den faldne den sidste Ære ved at affyre tre Salver over Graven.

Sekondløjtnant Victor Christian Kemp fødtes den 17. September 1842 i København og var Søn af Hofkobbersmed Niels Daniel Kemp (død 1852) og Hustru Dorothea Schmidth (død 1877).

Han afgik 1860 fra det von Westenske Institut som Student. Aaret efter tog han Philosophicum ved Universitetet.

Han gennemgik Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 2. Februar til den 14. Oktober 1863, udnævntes den 15. Oktober til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes ved 22. Bataillon, ved hvis 2. Kompagni, Kaptajn Gruner, han stod i 1864. Han var en fremragende begavet og aandslivlig ung Mand og meget afholdt. Hans Omgivelser blev altid i godt Humør, naar de saa hans livlige Ansigt med de spillende Øjne og det blonde, struttende Haar. Det var hans Mening at tage Eksamen til Højskolen og blive i Tjenesten som fast Officer.

Han interesserede sig meget for Skak og ansaas for en af de fineste Skakspillere.

I et Brev til Hjemmet om Kampen den 22. April ved Pythuse beskriver han sine Følelser, i Anledning af, at han med sit Kompagni stod i Reserve paa et Sted, hvor Fjendens Kugler ustandselig slog ned, og mangen brav Soldat segnede om, inden han endnu havde kunnet komme til at løse et Skud. Denne Uvirksomhed under Fjendens Ild var i høj

Grad ubehagelig og mere end hundrede Gange, i den korte Tid Uvirksomheden varede, spurgte han sig selv, om han var modig eller fejj. »Jeg bekender det«, skriver han, »da jeg stod der, var jeg en fejj, en elendig Kryster, men jeg beder dem, der sidder hjemme i deres Stue og dømm mig, selv prøve at være under en saa morderisk Ild uden at kunne forsvare sig«. Uvirksomheden hørte op, da 18. Regiment i Uorden gik tilbage stærkt forfulgt af Prøjsserne. Hans Folk blev trukne med tilbage, men nu vaagnede han til Virksomhed. Med en Stok, han havde i Haanden, slog han en af sine Folk til Jorden, trak sin Sabel og raabte: »Den første af 2. Kompagni, som retirerer uden Ordre, bliver hugget ned!« Virkningen var forbavsende, de tilbageblevne skottede til ham for at se, om det virkelig var Alvor, men der maa have været noget imponerende ved ham i det Øjeblik; thi Folkene blev.

Fra nu af, da Virksomheden begyndte, var Sagen en hel anden, og ved sine Overvejelser i sit stille Sind under Kampen om: »modig eller fejj«, lød Svaret: »modig«.

»Modig, modig!« jublede det i ham, og fra nu af faldt det ham ikke ind, at hans Liv var i Fare.

Efter Kampen sagde hans Kaptajn til ham efter at have trykket hans Haand: »Maa jeg lykønske Dem til Deres Ilddaab, De har som en tapper Soldat staaet Deres haarde Prøvelse«.

Den 18. April stod 2. Kompagni i Løbegravene mellem Skanserne Nr. 2 og 3 med 1. Kompagni paa venstre Fløj og 3 Delinger af 4. Kompagni paa højre Fløj. Kompagniet havde hele Natten arbejdet paa at forbedre Løbegravene paa bedste Maade, og der var naaet et saa godt Resultat, som det var muligt.

Da Prøjsserne stormede gik to af deres Kolonner mod 1. og 4. Kompagni, der blev tvungne tilbage. 2. Kompagni forblev alene tilbage i Løbegraven og er formentlig blevet angrebet i begge Flanker; det rullede op og tilintetgjordes ved Død eller Fangenskab. Under den energiske Kompagnichef og sit iøvrigt fortrinlige Refalingspersonale hævdede Kompagniet til det yderste sin Stilling. Her faldt Kemp og foruden ham Kompagnichefen, en Officer til, en Aspirant og tre Underofficerer.

Kemps Lig faldt i Fjendehaand og formenes at være begravet i en af de store Fællesgrave paa Dybbøl Bakke.

Savnet, o hvor tungt et Ord!

Gemt etsteds i Dybbøls Jord,

Uden Mærketegn paa Graven,

Uden Spor i Dødninghaven.

Savnet, ukendt hans Bedrift;

Hvad han skrev med blodig Skrift

Endog Sagnet melder ikke.

Thi som Lig hans Fæller ligge.

Savnet aldrig før han blev,

Selv han skrev sit Medlemsbrev

Saa til Alvor saa til Gammen

Saa, hvor Kuglerne sang Amen.

Savnet blev han ingen Dag,

Hvor det galdt om Danmarks Sag,

Bane tyktes ham ej bedre

End i Kamp som vore Fædre.

Savnet, o hvor tungt et Ord!

Æresgæld i Dybbøls Jord,

Til ad Aare vi kan lægge

Dannebrog paa Gravens Dække.

af Hoffmann-Schmidth.

Du liden Sangfugl i højen Sky

Er Du kommen fra Slesvigs Kyst?

Har Du hørt det ville Vaabengny,

Har Du set den blodige Dyst.

Der kæmped saa mange modige Mænd

Og mangen sit Blod udgød;

Var der blandt dem en Ungersvend,

Som fandt paa Valen sin Død.

Han savnes! Ja Moderen savner ham tungt

Og Broder og Søster og Ven,

Han savnes, skønt end hans Liv var saa ungt

O, kommer han aldrig igen?

Han savnes! Thi Hjertet paa rette Sted

Ham sad, og Øjet var mildt,

Og Panden var baade høj og bred,

Han tænkte saa rigtigt og snildt.

Du liden Sangfugl i højen Sky

Vemodig er Din Røst,

Du hørte hint ville Vaabengny

Men bringer ej Haab eller Trøst.

Saa sørgelig lyder Din Klagesang

Alt over den grønne Eng,

Ja, han er falden og sidste Gang
Har Fjenden for ham redt Seng.

O, Du som huser ham, venlige Jord
Hvor saa end Hvilen han fandt,
O, lad der spire et Blomsterflor
Hvor hans ædle Blod udrandt.

Thi selv han var en Blomst udi Lund
Der tegned saa saare smukt,
Men Stormen kom i hans Ungdomsstund
Og Blomsten blev ikke Frugt.

Dog Blomsten, som faldt i hin barske Stund,
Som ej paa Jorden fandt Læ,
Vil hisset finde en herlig Grund
Og vorde et dejligt Træ.

From.

Sekondløjtnant Ludvig Georg Frederik Klubien fødtes den 14. Januar 1836 i Randers og var Søn af Oberstløjtnant af Artilleriet Balthasar Bernt Peter Klubien (død 1863) og Hustru Esther Torgersen (død 1875).

Klubien blev Student 1855 fra Metropolitanskolen, tog derefter Philosophicum samt Adgangseksamen til polyteknisk Lærestanstalt, som han derefter frekventerede, og hvor han navnlig studerede Matematik og Fysik, i hvilke Fag han i Foraaret 1861 skulle have underkastet sig Eksamen. Samtidig havde han i flere Aar undervist i Matematik i Schneekloths Latin- og Realskole. Paa Sessionen for 1861 var han udskreven til Konstabel. Han søgte nu om at faa Uddannelse paa Artilleriets Reserveofficersaspirantskole og gennemgik denne fra April 1861 til han den 25. Januar 1862 udnævntes til Sekondløjtnant i Artilleriets Krigsreserve.

Indtil Krigen udbrød var han, efter at være bleven Løjtnant, Lærer ved Thisted Borgerskole.

Han stod i 1864 ved 6. Fæstningskompagni, Kaptajn Hertel, og havde Kommandoen over Artilleriet (4 Kanoner) i den sydøstlige Skanse, Syd for Mysunde By, øst for Landevejen til Ekerneforde.

Artilleristerne vare den 2. Februar stærkt udsatte for Fjendens Beskydning fra det foranliggende høje Terræn. Det prøjssiske Fodfolk var naaet ind paa cirka 150 Alen fra Skansen og laa der og pillede Artilleristerne ned. Særlig den højre Fløjkanon var slemt udsat. En Mand blev hurtig nedskudt, hans Afløser sprang dristig frem, men fik straks en Kugle for Panden. Da Mandskabet nu trykkede sig, sprang Klubien frem for selv at rette Kanonen. Inden han var færdig med at rette den, faldt imidlertid ogsaa han ramt af et Skud gennem Hovedet.

Hans Lig førtes tilbage til Flensborg, hvor det begravedes den 6. Februar.

Klubien omtales rosende saavel i 18. Regiments som i Chefen for 6. Fæstningskompagni, Kaptajn Herteis Rapport om Kampen den 2. Februar ved Mysunde.

Han var et livligt, livsglad Menneske, der var meget afholdt af sine Omgangsvener. Han var Soldat med Liv og Sjæl og fandt først sin rette Plads, da han blev Soldat. Læsningen havde aldrig rigtig smagt ham. Faa Timer før sin Død sagde han, at sine Artillerister og sine Kanoner elskede han næst sine Kæreste højest paa Jorden, ligeledes udtalte han sin Glæde over Krigen, der havde bragt ham paa den rette Hylde og at han fra nu af ville leve og dø som Soldat. Han vidste ikke, hvor sandt han talte.

Kaptajn Christian Vilhelm Knauer fødtes den 13. Maj 1823 i København, hvor Faderen Anton Frederik Knauer (død 1864) var Toldassistent. Moderen hed Helene Sophie Hingelberg (død 1885).

Som fjorten Aars Dreng blev han den 1. Maj 1837 Kadet, gennemgik Landkadetakademiet og udnævntes den 1. November 1843 til Sekondløjtnant ved 14. Bataillon med Anciennet af 1. November 1842.

Hans militære Løbebane var da følgende: 14. Linie Infanteri Bataillon 1843-46, 4. Linie Infanteri Bataillon 1846-50, Premierløjtnant den 17. Juli 1848, 1. Reserve Jægerkorps 1850-52. 14. Linie Infanteri Bataillon 1852 - 61, Kaptajn den 15. August 1858 og endelig 9. Bataillon 1861-64 som Kommandør for 2. Kompagni.

Knauer var en høj Mand, der alene ved sit alvorlige, imponerende Ydre indgød Respekt. Han var en intelligent Mand og en udmærket Kompagnichef,

Fra den første slesvigske Krig, og navnlig fra Fægtningen ved Dybbøl i 1848, huskedes han af mangen Krigskammerat som den kække Adjutant ved 4. Linie Infanteri Bataillon, og i Lejren ved Hedenstedt modtog han den 13. September 1848 Ridderkorset af Kong Frederik den syvendes egen Haand.

Det var ham, som sammen med Kompagniet Redsted, 1. Kompagni, under 8. Brigades Storm den 18. April tog Retning mod de Danskes ærværdige Monument, Dybbøl Mølle. Han trængte ikke med ind i Møllen og kom ikke til at deltage i den forbittede Kamp med blanke Vaaben, som rasede i og omkring den. Han blev nemlig tæt udenfor Møllen truffen af et Skud i Øjet. Han beholdt sin Bevidsthed og bad en Spillemand om at skaffe en Ambulance. Spillemanden sprang afsted, men da han kort efter vendte tilbage uden Ambulance, sagde Knauer: »Det kan ogsaa være det samme«.

Da 8. Brigade gik tilbage, blev Knauer liggende og døde paa Valpladsen.

Den fjendtlige Officer, som havde Inspektion ved Valpladsens Afsøgning, har blandt de faldne set en Officer, som efter Beskrivelsen maa have været Knauer; han var da berøvet Ur, Penge, Papirer, ja, endog sine Distinktioner. Den tyske Officer gjorde ingen Anmeldelse derom, i den Grad var han skamfuld over sine Landsmænd, der endog havde hugget Pegefingeren af Knauers Haand og bemægtiget sig den derpaa siddende Ring.

Han begravedes af Fjenden i en af Fællesgravene paa Dybbøl Bakke.

Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 18. April.

Hans Hustru, Christine født Knudsen samt fire Børn overlevede ham.

Svensk frivillig sekondløjtnant Gustaf Hermann von Knorring fødtes den 31. August 1839 i Ruda ved Ekesjö og var Søn af Major og Postmester i Ekesjö, Sebastian von Knorring og Hustru Wilhelmina Lybecker.

Knorring levede i Forældrenes Hjem til sit 15. Aar, da han kom paa Norrköpings Lyceum, hvor han var til sit 19. Aar. I Foraaret 1859 blev han Student i Upsala, gennemgik derefter et militært Kursus i Stockholm i Efteraaret 1859 og Foraaret 1860 og blev Underofficer ved 2. Lifgrenader Regiment.

Den 21. December 1860 blev han Underløjtnant ved 1. Lifgrenader Regiment.

Da Krigen 1864 udbrød, var Knorring saa ivrig efter at komme med, at han ikke engang afventede den officielle Tilladelse til at gaa i dansk Tjeneste, men rejste, Dagen før han fik den, til København. Den 8. April kom han til København og den 10. antoges han af Krigsministeriet til Tjeneste som Sekondløjtnant og ansattes ved 22. Regiment. Atter nu havde han travlt med at komme afsted til Dybbøl, inden Fjenden tog den, saa han afventede ikke, at en bestilt dansk Officerskappe blev færdig, men begav sig til sit Regiment i sin svenske Kappe. Han kom dertil den 13. April og den

17. om Aftenen rykkede han med Regimentet ud til Dybbøl for første og sidste Gang. Han stod ved 5. Kompagni og havde den 17. April Kommandoen over det halve Kompagni i Løbegraven til venstre for Skanse Nr. 2, i hvilken den anden Halvdel af Kompagniet var.

Under Kampen den 18. om Skansen forsvarede Knorring sig med sit Halvkompagni i Løbegraven med stor Tapperhed. Selv skød han med et Gevær paa Fjenden Skud paa Skud, og for hvert Skud maatte en Prøjsser bide i Græsset. »Det var en glædje till at slå, jag önskar Kungen sett derpå«. Da Fjenden kom nærmere brugte Knorring sin Pistol, indtil han blev ramt af en Kugle i Panden og øjeblikkelig faldt død ned fra Brystværnet.

Liget fandtes af Fjenden og begravedes Dagen efter i en af Fællesgravene ved Dybbøl.

Knorring tilhørte en adelig Familje, som har givet Sverrig flere fremragende Mænd. Han selv var en slank og elegant Mand, hvis rene milde Ansigtstræk vidnede om en elskværdig og ophøjet Personlighed, og hans Død beklagedes dybt af alle Slægtninge samt af enhver, han i sit Liv var kommen i Berøring med.

Han fremhævedes i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 18. April.

Sekondløjtnant Emil Ferdinand Köhler fødtes den 24. Marts 1837 i København og var Søn af Urmager Georg Daniel Köhler og Hustru Wincensine Marie Hansen.

Han var Kaarttegner og indtraadte som Volontær i Armeen ved 4. Infanteri Bataillon.

Den 28. December 1859 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes den 18. Oktober 1862 ved 20. Infanteri Bataillon, hvor han blev indkaldt til Tjeneste i Slutningen af November 1863. Han stod ved 3. Kompagni.

Den 8. Marts, da Fjenden foretog en Fremrykning over Gudsø og Havreballe Passene stod 3. og 4. Kompagni i Reserve ved Stovstrup. Ordren lød paa, at Forsvaret ved Heise Kro og Stovstrup skulle gøres saa seigt og udholdende som muligt.

Da Fjenden trængte frem over Havreballepasset beordredes 3. og 4. Kompagni i Stilling, medens samtidig et halvt Kompagni af 3. Kompagni beordredes frem til Heise Kro. Dette førtes af Kompagnichefen, og her var Köhler med. Kampen holdtes staaende i nogen Tid, men efter at de foranværende

Kompagnier vare gaaede tilbage, og da baade Kompagnichefen og Køhler vare saarede, gik Halvkompagniet tilbage til Stovstrup.

Køhler førtes til Fredericia og indlagdes paa det derværende Lasaret, men afgik ved Døden Dagen efter.

Hans Lig førtes til København og jordedes den 17. Marts paa Garnisons Kirkegaard,

Han var en Hink og paalidelig Soldat, hvis Død beklagedes af alle.

Tag for Trøst det - ej for Spot

Naar vi melde om den brave,

Gud vil ogsaa noget godt

Fra ukærlig Verden have.

Han var god, som han var brav,

Mulig er vor Klage blandet

Med Misundelse: I gav

Eders bedste Fædrelandet!

Alt I gav - og Landet tog

Eders Offer. Kæk var Sønnen;

Rask hans Hjemfarts Time slog

Uden Sot og Suk og Stønnen.

Stil ej Taare i Bero

Gamle Fader, Søstre, Moder!

Tilgiv at sit Kald han tro

Glemte han var Søn og Broder!

Glemte han, at han var Søn?

Nej - af Danmark - ingenlunde

Derfor var hans Død saa skøn

At vi Eder fast misunde.

Cl. Rosenhoff.

Sekondløjtnant Hans Peter Larsen fødtes den 27. Marts 1836 i København og var Søn af Hoboist i Livgarden Peter Larsen og Hustru Anne Marie Madsen.

Larsen gik fra 1846-52 i Borgerdydskolen, hvorfra han 1852 tog første Del af artium.

Den 1. April 1853 blev han Elev i Højskolens yngste Klasse, bestod derefter Oprykningseksamen og den 1. April 1855 udnævntes han til Sekondløjtnant á la suite i det kongelige Ingeniørkorps samt indtraadte som Elev i Højskolens ældste Klasse. Ved Afgangseksamen herfra sattes han den 1. April 1857 i Nummer ved Ingeniørkorpset med Officersanciennetet af 1. April 1853. Han rantes Natten mellem den 13. og 14. April af en Granat, der bortskød hele hans Baghoved.

Han var den eneste Ingeniørofficer, der i denne langvarige og blodige Kamp om Dybbøl maatte hengive sit Liv for Fædrelandet.

Liget førtes til København og jordedes den 21. April paa Garnisons Kirkegaard.

Angaaende Larsens Død findes følgende Beretninger: Brev af 14. April 1864 fra Ingeniørløjtnant Otto Larssen til den faldnes Enke:

»Jeg opfylder herved en sørgelig Pligt, idet jeg meddeler Dem de nærmere Omstændigheder ved deres Mands, min trofaste Vens, Endeligt. I Gaar Aftes fulgtes vi ad ud i Stillingen; han, der havde været hjemme Natten i forvejen, for at afløse mig i mit sædvanlige Distrikt ifølge sit eget Tilbud. Efter at være naaede fra Stranden til midt mellem Skanserne Nr. 3 og 4, hvor vi i Løbegraven stod Side om Side i Færd med at instruere nogle Folk af Besætningen om Nødvendigheden af en højere Jordopkastning for at være dækkede, ramte en pilsnar Granat, det paagældende Brystværn, saa at vi alle faldt om; efter at jeg var kommet til mig selv igen, faa Øjeblikke efter, kaldte jeg paa Larsen, men intet Svar; jeg fandt ham da ved Siden af mig ramt i Hovedet, sandsynligvis af en Granatsplint, og øjeblikkelig død. Et Par Ambulancebærere bar ham da straks til Sønderborg, hvor vor fælles Ven, Andreas Müller, saa hans Lig, inden han blev henbaaren til Kirken, det fælles Hvilested for mange brave Kammerater«.

Her fortsættes Brevet af Løjtnant Larssens Broder: »Min Broder, Løjtnant Otto Larssen, blev afbrudt ved indtræffende Forretninger, hvorfor jeg, efter hans Ønske, sender Dem de løse Papirer, som forefandtes i Deres elskværdige Mands Lomme. Min Broder bad mig sige Dem, at han ventede, De i et og alt disponerede over ham med Hensyn til hans faldne Vens Ejendele herovre; kort sagt, han ønsker at være Dem til den Tjeneste han kan. Vor kære Løjtnant Larsen tilbød mig sin Seng i Aftes Kl. 9, da han gik til sit vanskelige og hæderlige Arbejde, saa det er en taknemlig Ven af ham, som har det sørgelige Hverv at slutte dette Brev«. Johan Larssen, frivillig Konstabel. Skanse Nr. 6.

Brev fra Løjtnant Otto Larssen, dateret Sønderborg den 16. April 1864 til den faldnes Broder: »Ved en desværre kun kort Skrivelse, som jeg oven i Købet ikke fik Tid at fuldføre, supplerede jeg for Deres Svigerinde den sørgelige Efterretning, jeg sendte Dem pr. Telegraf. Samtidig virkende i Venskabet og Fædrelandets Tjeneste, fandt Deres Broder den hæderligste Død. Jeg behøver ikke at beskrive for Dem, hvor dybt vi herovre føler Tabet af ham, hvor stærkt et Indtryk, det navnlig har gjort paa mig, der stod ham nær til det sidste. Hans Uforfærdethed og Dygtighed under disse Forhold ville, som jeg erfarer, have sikret ham en Udmærkelse; hans trofaste Venskabelighed vil alle ofte og dybt komme til at savne«.

Beretning fra Kaptajn Good til Ingeniørkommandoen dateret Sønderborg den 14. April 1864: »At Udførelsen af de mig underlagte Arbejder i Nat har krævet som Offer en af Korpsets flinkeste yngre Officerer, Sekondløjtnant H. Larsen, er det mig en sørgelig Pligt at indmelde. Løjtnanten havde denne Nat Ledelsen af Arbejderne i Linien 1-3; han var i Færd med at instruere nogle Arbejdere ved det forsænkede Kanonplacement til højre for Nr. 3, da han blev truffen af en Granat, der slog Hjerneskalen ind, saa at han med en kort Rallen opgav Aanden. Sekondløjtnant Larsen var en Officer, der med høj Grad af Paalidelighed, Orden og Omdømme udførte de ham betroede Hverv. Han har under Dybbølstillingens Belejring haft Lejlighed til at udvise det koldblodige Mod, der udfordres, for under stærk Granatild at ansætte Arbejderne og faa dem til at virke. Hans Heltedød bør knytte hans Navn til denne Stilling og sikre ham et smukt Minde blandt Korpsets Officerer«.

Endelig Skrivelse fra den højstkommanderende Ingeniørofficer i Dybbølstillingen til Ingeniørkorpset, dateret Sønderborg den 14. April 1864: »Som jeg i Dag pr. Telegram har tilmeldt Korpset, er Sekondløjtnant H. P. Larsen falden i Nat. Jeg vedlægger Kaptajn Goods Beretning herom. Den afdøde har under den anstrengende og farefulde Tjeneste, som han og hans Kammerater have haft i de sidste Uger, stedse vist særdeles Dygtighed og koldblodigt Mod og var som en god og vakker Kammerat os alle kær. Under hans tleraarige Tjeneste under mig havde jeg lært at skatte ham højt. Fr. Dreyer.

Den 1. Juni 1859 ægtede Larsen, Eleonore Roedsted, Datter af Proprietær Carl Roedsted, Bertelslund ved Horsens og Hustru Cæcilie Storm fra Gjedved Mølle.

Hustruen og to Børn overlevede ham og i Maj Maaned 1864 fødtes en Søn.

Sekondløjtnant Eduard Johannes Lassen fødtes den 25. April 1837 paa Frederiksberg og var Søn af Overauditør Lars Christian Lassen, senere Inspektør paa Fødselsstiftelsen, og Hustru Louise Hjorth.

I 1861 blev Lassen polyteknisk Kandidat i anvendt Naturvidenskab, hvorefter han fra 1. April til 31. December samme Aar var Assistent ved den polytekniske Lærestalts Laboratorium.

Paa Sessionen for 1863 blev han udskreven til Infanterist.

Han søgte om Uddannelse til Reserveofficer og gennemgik fra den 2. Februar til den 15. Oktober 1863 Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet. Ved sin Afgang herfra udnævntes han den sidstnævnte Dag til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, ansattes ved 6. Infanteri Bataillon og rykkede med denne ud, da Krigen stod for Døren.

Han faldt den 15. April 1864 under Beskydningen af Dybbølstillingen, ramt af en Granat, der ogsaa ramte hans Oppasser.

Liget førtes til København og begravedes den 24. April paa Frederiksberg Kirkegaard.

Lassen var en ualmindelig elskelig Karakter og var i højeste Grad afholdt af sine medstuderende paa polyteknisk Lærestalt. Hans Væsen var vindende og fornøjeligt. Han var af et hjælpsomt og livligt Gemyt, og paa Aspirantskolen støttede han med Raad og Daad de Kammerater, der paa Grund af deres Ungdom havde vanskeligt ved at følge med Øvelserne.

Han var fuld af Lune med en udpræget Sans for Livets smaa komiske Sider, ydmyg i Ordets smukkeste Forstand og i højeste Grad pligttopfyldende.

Oberst Georg Henrik Lasson fødtes den 7. Januar 1814 i Randers og var Søn af Generalmajor Ivar Christian Lasson, Chef for det under Kong Frederik den 6. i Horsens garnisonerende slesvigske Kyrasserregiment, og Hustru Anna Seehusen, Datter af Kammerraad Seehusen til Øllingsøgaard.

Elleve Aar gammel kom han paa Landkadetakademiet den 1. Januar 1825 og gik herfra til oldenborgske Infanteriregiment, nuværende 15. Bataillon i Rendsborg, den 1. Januar 1830 som Sekondløjtnant med Anciennetet af 21. December 1828.

Her tilbragte han sine Løjtnantsaar for det meste som Adjutant. Hans militære Løbebane var følgende: Oldenborgske Infanteriregiment 1830-42, 4. Infanteri Brigade 1842-45, Premierløjtnant den 26. Maj 1834 og Kaptajn den 30. September 1841, 7. Linie Infanteri Bataillon 1845-48, Livgarden 1848-54, Chef for 14. Linie Infanteri Bataillon 1854-61, Chef for Livgarden 1861-64, Major den 5. September 1852, Oberstløjtnant den 16. Juli 1857 og Oberst den 22. December 1863.

Han var i sin Fremtræden mandig, maaske noget bydende, men man var snart klar over, at han var en Hædersmand, og hans lyse, smukke Personlighed vandt da let Sympathi hos alle, der kom i Berøring med ham. Han ansaas blandt de yngre Officerer i sine Løjtnantsdage, som en Mand, der i enhver Henseende gjorde sin Stand, sin Garnison og sit Land Ære og saaledes var han anset hele sit Liv igennem. Han var en fin og fornem Personlighed, hvis Fremtræden udmærkede sig ved en medfødt Elegance. Han saa mørkt paa Livet og led af Humørsyge. Som Chef for Livgarden opretholdt han en fortrinlig Mandstugt og uddannede Officerskorpset med Dygtighed men tillige med Strenghed. Han bragte Øvelserne paa et højere Trin end Tilfældet tidligere havde været.

I den første slesvigske Krig stod han ved Livgarden og deltog med Hæder i Krigen og fik for sit Forhold den 13. September 1848 Ridderkorset. Sølvkorset fik han den 23. April 1858.

I den sidste Krig overtog han midlertidig fra den 18. December 1863 til sin Død Kommandoen over 1. Infanteri Brigade. Som Brigadekommandør deltog han i Kampen den 28. Marts 1864, da Prøjsserne angreb vore Forposter paa Dybbøllstillingens venstre Fløj, hvilken Kamp staar lys i vor Erindring ved Afvisningen af det fjendtlige Stormangreb, endvidere i Kampen den 18. April med de overvældende mørke Minder. Begge Gange stod han med sin Brigade paa venstre Fløj i forreste Linie. Her gik han ogsaa den 18. April i Døden med fjorten af sine Officerer, medens hans i og udenfor Skanserne fordelte Afdelinger søndersplittedes af Fjendens Overmagt.

Hans Lig fandtes af Fjenden, plyndret for Garderuniformens Sølvbroderier og sendtes til Als, hvorfra det overførtes til København og jordedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

Den 13. April 1855 ægtede Lasson Marie Zeuthen, Datter af Højesteretsassessor, Etatsraad Vilhelm Zeuthen til Tølløse. 1863 ophøjedes Lasson i Adelsstanden.

Hans Hustru og to Døtre overlevede ham.

Sekondløjtnant Johannes Holger Lindhard fødtes den 13. April 1841 i Højbjerg ved Viborg og var Søn af Organist og Skolelærer Lindhard dersteds. Da Forældrene døde tidligt, kom han i Huset hos sine Plejeforældre, Købmand P. Lindhard og Hustru født Kornerup, i Roskilde.

Han gik i Roskilde Katedralskole til sit 16. Aar, og var det Hensigten, at han skulle studere. Da Plejefaderen imidlertid havde flere Uheld, der forhindrede ham i at holde Lindhard til Studeringerne, maatte denne forlade Skolen for at hjælpe til i Plejefaderens Forretning. Kort efter hævedes imidlertid Forretningen, og Lindhard læste nu til Skolelærereksamen, som han bestod 1860. Derefter virkede han som Lærer i Roskilde.

I 1862 søgte han om Uddannelse som Reserveofficer og kom paa Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet fra 2 Februar til den 15. Oktober 1863. Sidstnævnte Dag udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes ved 9. Infanteri Bataillon.

Han var en trofast Ven, en god Kammerat, paalidelig og samvittighedsfuld. Hans store Lyst til Musik knyttede mange til ham. Han havde Sans for al Slags Sport og aabenbarede derigennem gode Soldateregenskaber. Hans glade og elskværdige Sind gjorde ham afholdt af alle, der kendte ham i hans korte, saa smukt afsluttede Liv.

Fædrelandet mistede i ham en brav, pligtopfyldende Soldat, hans Plejeforældre en kærlig og trofast Søn.

Den 18. April, da 9. Regiment saa smukt rykkede frem ad Flensborg vejen mod Dybbøl Mølle under Fjendens heftige Ild, faldt Lindhard, der stod ved 3. Kompagni, allerede kort efter at Fremrykningen var begyndt, nemlig, hvor Aabenraavejen støder til. Hans Lig førtes til Roskilde og jordedes den 26. April paa den derværende Kirkegaard under stor Deltagelse samtidig med Kaptajn Grüner og nogle menige.

Kækt han bød Farvel derhjemme

Mødte djærvt ved Stevnet hist;

Aldrig kunne han forglemme,

Danmarks Søn han var forvist;

Ja, der stod hans Vugges Gænge,

Og der først hans Stemme lød

Nu i Gæld han er ej længere.

Thi hans Blod for Danmark flød.

En Ven.

Premierløjtnant Christian Reinhold Lommer I fødtes den 12. Oktober 1812 i København. Hans Fader Johan Frederik Lommer var Underofficer. Moderen hed Maria Barbara Roller. Han gik i Garnisonsskolen i København. Fra Barn blev han Soldat, idet han en halv Snes Aar gammel blev Hornblæser. Gennem de forskellige Grader naaede han efterhaanden at blive Kommandersergent.

Da Krigen i 1848 brød ud, blev han tilbage i København for at uddannes til Reserveofficer. Den 30. April udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, ansattes ved 3. Reserve Bataillon I og deltog med denne Afdeling i Felttoget i 1848. Om Efteraaret ansattes han ved, og der forblev han til Eftersommeren 1850.

Den 20. Februar 1850 fik han Premierløjtnants Karakter, og den 22. August samme Aar blev han virkelig Premierløjtnant i Krigsreserven.

Efter Krigen kom han til 3. Linie Infanteri Bataillon 1850-53, 17. Linie Infanteri Bataillon 1853-56, 7. Linie Infanteri Bataillon 1856-61 og endelig den 1. Oktober 1861 til 18. Infanteri Bataillon, med hvilken han rykkede ud i 1864 som Kommandør for 5. Kompagni.

Den 2. Februar saaredes han i den heftige Kamp ved Mysunde først let, hvilket Saar han dog ikke ænsede og dernæst haardt. Han førtes til Lasarettet i Slesvig, hvor han døde den 4. Februar. Han havde med sit Kompagni besat Løbegravene mellem de to Skanser Syd for Mysunde. Her var Mandefaldet stærkt, men den utrættelige Lommer blev ved med at opmuntre alle og bidrog tillige ved sit smukke Eksempel ikke lidt til at sætte Liv i det hele.

Han begravedes den 9. Februar paa Slesvig Kirkegaard.

Lommer var to Gange gift; første Gang kun tyve Aar gammel, med Caroline Dorthea Grammelstorff og sidste Gang, i 1861, med Olivia Petrine Petersen.

Ved sin Død efterlod han sig sin Hustru, 6 Børn af første og et Barn af andet Ægteskab.

Premierløjtnant Johan Frederik Lund fødtes den 19. Maj 1824 i Munkebjergby og var Søn af Pastor Johan Christian Lund, (1788-1867) og Hustru Erasmie Henriette Struckmann, (1794-1878), Datter af Regimentsfeltskær Johan Reinhard Struckmann. Lund gik paa Sorø Akademi og blev Student herfra i 1844 med Laudabilis. I 1845 tog han Philosophicum. Hans Eksamensbevis var underskrevet af B. S. Ingemann.

Ved sin Indtrædelse i Hæren kom han til 7. Linie Infanteri Bataillon, hvor han avancerede til Korporal. Han gennemgik en Kommandoskole og udnævntes den 1. September 1848 til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve med Anciennetet af 30. April 1848 samt ansattes ved 3. Linie Infanteri Bataillon. Paa Grund af sin hæderlige Deltagelse i Krigen forsattes han den 19. August 1849 til Linien med Anciennetet af sidstnævnte Datum og ansattes ved 5.

Forstærknings Bataillon, hvor han stod, til Bataillon i 1852 ophævedes. Han stod nu ved 13. Linie Infanteri Bataillon 1852-54, ved 17. Linie Infanteri Bataillon 1854-57, á la suite 1857-58, ved 3. Jægerkorps 1858-62, Adjutant

ved 2. Brigade 1862-63 og kom endelig til 11. Infanteri Bataillon som Chef for 7. Kompagni fra den 1. Oktober 1863 til sin Død. Han blev Premierløjtnant den 6. Oktober 1854.

Den 6. Oktober 1862 udnævntes han til Ridder af Dannebrog.

Under Kampen foran Dannevirke faldt Lund den 3. Februar 1864 ved Kongshøj, og Liget begravedes den 6. Februar paa Flensborg Kirkegaard. Han fremhæves med Udmærkelse i Rapporten for sit Forhold under Kampen den 3. Februar.

Lund var en dygtig Soldat og en flittig Mand. Han var baade praktisk og teoretisk dygtig.

I sin Fritid beskæftigede han sig gerne med militære Problemer.

I Slutningen af 1858 udsatte Krigsministeriet nogle Prisopgaver, blandt disse en saalydende: »En Felttjeneste for Underofficerer af Infanteriet«, For Besvarelsen af denne Opgave modtog Lund i April 1860 af den til Bedømmelse af de indkomne Løsninger nedsatte Kommission en Belønning paa 100 Rigsdaler.

I Januar 1861 udsatte Krigsministeriet atter nogle Prisopgaver, blandt andre en, der lød: »En Samling af Eksempler hentede fra den almindelige Krigshistorie og saaledes ordnede, at de kunne benyttes ved Foredrag over Taktik for vordende Officerer«. Paa denne Opgave indkom tre Besvarelser, deriblandt Lunds. »For den ved dette Arbejde anvendte Flid og den for Dagen lagte Bestræbelse efter at sysselsætte sig paa en gavnlig Maade« modtog Lund i Maj 1862 den største af de tildelte Belønninger, nemlig 150 Rigsdaler.

Endelig har Lund skrevet: »Bemærkning om Underafdelingernes Uddannelse i Tirallering«, hvilken Bog blev rosede omtalt i »Flyveposten for den 1. Marts 1861«.

Generalmajor Wilster udtalte om Lund: »Jeg føler Trang til at sige enhver, der ikke har kendt min faldne, uforglemmelige Kammerat, hvor god og trofast han var som Menneske, hvor brav, pligttopfyldende og selvfornægtende han var i sit Kald. Der er vel faa, der mere end jeg, til hvem han i længere Tid stod i nært tjenstligt Forhold, har haft Lejlighed til at lære ham at kende og skatte hans sjeldne Dygtighed og hæderlige Karakter«.

Oberst Neergaard skriver om ham: »Premierløjtnant J. F. Lund, Ridder af Dannebrog, som fandt Heltedøden i Kampen foran Dannevirke den 3. Februar 1864, har tjent i flere Aar ved 19. Infanteri Bataillon, som dengang var underlagt min Kommando. Idet jeg dybt beklager Tabet af denne udmærkede Officer, er det min Pligt at fremhæve hans fortrinlige Tjeneste ved fornævnte Bataillon, hvor han i en lang Aarrække har forestaaet de yngre Underbefalingsmænds militære Uddannelse. Det 19. Infanteri Regiment, som fra hans Tid endnu er i Besiddelse af et udmærket Personale af Underbefalingsmænd, nyder nu Frugterne af Løjtnant Lunds lige saa ivrige som utrættelige Virksomhed, hvorfor det stedse maa føle sig ham forpligtet.

Paa Grund af Løjtnantens ualmindelige Dygtighed blev, under Hans kongelige Højhed Kronprins Frederiks Ansættelse ved Bataillon, ham den Ære til Del at undervise Hans kongelige Højhed i de militære Discipliner, hvilket Hverv han udførte til Bataillonens særdeles Tilfredshed.

Under Løjtnant Lunds Ansættelse ved Bataillon har der været betroet ham mange Hverv, som udfordrede særdeles Tillid. Han har saaledes fungeret som Kompagnikommandør, Adjutant og Intendant. I disse forskellige Stillinger har han altid vidst at vinde sine foresattes særdeles Velvilje og Tillid, ligesom hans retskafne Karakter og hæderlige Vandel har forskaffet ham alles Højagtelse.

Løjtnant Lund var en tapper og hæderlig sin Konge og sit Land tro og hengiven Officer«.

Lund var en ivrig Botaniker, der har undersøgt og bestemt Arten af mange hidtil lidet kendte Planter. Han omtales for sit Kendskab til Botaniken i Professor Langes »Haandbog i den danske Flora«. Heri beklages, med Henblik paa Botaniken, hans altfor tidlige Bortgang.

Den 18. August 1858 ægtede Lund Ida Vilhelmine Augusta Zahle (1831 - 1894), Datter af Provst Zahle i Stillinge.

Hustruen, to Døtre og en Søn overlevede ham.

Sekondløjtnant Peter Dørslund Lund fødtes den 26. April 1841 i København og var Søn af Kammerassessor, Palæforvalter hos Arveprins Ferdinand, Niels Peter Lund og Hustru Caroline Græntzmann.

Til sit fjortende Aar gik Lund i Melchiors Borgerskole i København, hvorefter han konfirmeredes og straks efter kom han paa Landet hos en af Faderens bekendte. Her fik han mere og mere Lyst til Landvæsenet, uddannedes derfor til praktisk Landmand og blev Forvalter.

Fra 1860- 63 var han Avlsforvalter paa Gaarden Peterslyst ved Holstebro.

Den 4. November 1862 meldte han sig paa Sessionen i Holstebro og blev udskreven til Infanterist for Aaret 1863.

Han søgte om at komme paa Reserveofficersaspirantskolen, fik sin Ansøgning bevilget og gennemgik nu en saadan paa Landkadetakademiet fra den 2. Februar til den 15. Oktober 1863. Han udnævntes den sidstnævnte Dag til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og ansattes ved 9. Infanteri Bataillon.

Sognepræsten i Holstebro udtalte om Lund, at han var et stræbsomt, flittigt og velbegavet ungt Menneske, der i en sjælden Grad forstod at gøre sig afholdt og elsket af alle, baade ældre og yngre, til hvem han traadte i Forhold.

Den 6. Februar faldt han paa Retræten fra Dannevirke. Lund viste under Kampen stort personligt Mod og var saa ivrig, at han selv gentagne Gange skød paa den fremtrængende Fjende.

En Mand fra Flensborg begav sig efter Kampen den 6. Februar ud til Valpladsen og fandt der Lunds Lig aldeles udplyndret, saa at det kun havde Benklæderne tilbage.

Liget førtes til Flensborg, hvor det blev fotograferet og paa den Maade senere genkendt.

Det begravedes den 12. Februar paa Flensborg Kirkegaard.

Kaptajn Sigvard Urne Rosenvinge Lundbye fødtes den 16. Juni 1820 i København og var Søn af Oberstløjtnant og Chef for Raketkorpset, Joachim Theodor Lundbye (1778-1843) og Hustru Cathrine Bonnevie (1792-1863).

Den 1. Maj 1839 blev han Kadet, gennemgik Akademiet og udnævntes den 1 November 1842 til Sekondløjtnant ved 7, Linie Infanteri Bataillon med Anciennetet af 1. November 1841.

Hans militære Løhebane var da følgende: 7. Linie Infanteri Bataillon 1842 - 45, 13. Linie Infanteri Bataillon 1845- 49, Premierløjtnant den 27. Maj 1848, 10. lette Bataillon 1849-51, Kaptajn den 6. Oktober 1850, atter 13. Bataillon i 1851, 3. Brigade 1851-56, 2. Brigade 1856-59, 10. Infanteri Bataillon 1859-64 og endelig fra 29. Marts 1864 Kommandør for 2. Regiments 2. Bataillon under Major Høsts Sygdom.

Han deltog med Hæder i den første slesvigske Krig og fik for denne sin Deltagelse den 9. September 1849 Ridderkorset.

Han var i Besiddelse af en klar Forstand, Ro og Fasthed, Egenskaber, der karakterisere den gode Soldat. Med Liv og Sjæl var han Infanterist, og hans Kærlighed til sit Vaaben har fundet Udtryk i flere Artikler fra hans Haand

om Infanteriets Organisation.

Den 18. April ledede han Forsvaret af Skanse Nr. 4. Han opmuntrede sit Mandskab saavel ved Ord som ved Handling, idet han kæmpede imellem det ved Brystvænet. Mandskabet fulgte hans Eksempel og gjorde sin Pligt til det sidste ligesom han, men omsider maatte han overgive sig for den knusende Overmagt, der stormede ind i Skansen fra alle Sider og fyldte det lille Rum til Trængsel.

Straks efter Overgivelsen faldt han for en rasende Hannoveraners Kugle.

Liget førtes til København og begravedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold i Kampen paa hin sørgelige Dag.

I den korte Tid han var Bataillonskommandør ved 2. Regiment, vandt han alles Hengivenhed ved sin elskværdige, humane og djærve Optræden.

Et betegnende Træk af ham skal nævnes. Da Regimentet en Aften i den første Halvdel af April trak fra Skanserne ind i Brohovedet for at bivuakere der, var der for Officererne rejst et Par Lærredstelte, men da Lundbve saa, at Mandskabet skulle ligge under aaben Himmel, forsmaaede han det Ly, som Teltet kunne yde. Udmattet og syg, som han var, lagde han sig i den bidende kolde Vind midt blandt Soldaterne paa den frosne Jord, som kun sparsomt var dækket med Halm. Stivfrossen og forkommen vaagnede han ved Daggry og var den første til at trøste og opmuntre de haardt medtagne Soldater.

Naar Officererne klagede over Sygdom og Overanstrengelse vidste han altid paa sin ejendommelige, elskværdige og gemytlige Maade at opmuntre dem til at holde ud til Enden.

Han selv var altid fuld af Haab og Fortrøstning og han forstod at indgyde andre disse Følelser.

Og han holdt ud til Enden. Ære være hans Minde.

Lundby ægtede den 8. August 1852 Charlotte Caroline Augusta Ernst (1824-1868), der tillige med fem Børn overlevede ham: »hendes Trøst var det, at den Almægtige lod ham nyde Lønningen for den Hjertensgodhed, der var Hovedtrækket i hans Karakter.« Han var en ualmindelig kærlig og øm Familjefader.

Enken tillagdes under 4. Maj 1864 Rang med Majors Enker.

Højt kvidred den lille Lærke

Sin Sang under Foraarssky,

Den kunne nu sikkert mærke,

At vi fik Sommer paa ny.

Den kvidred trods Skytsets Torden

Og Saaredes høje Skrig,

Den kvidred glad, skønt Jorden

Var ganske bestrøet med Lig.

Den Kvidder trøstede saa mange,

Der kæmpede for Danmarks Sag;

Han lyttede glad til dens Sange

Hin Morgen paa Kampens Dag.

Og rolig sad han og lyttede Trods

Kuglernes susende Regn;
Der sad han fast ubeskyttet
Bag Markens nedskudte Hegn.

Og Lærkens Sang gav hans Hjerte
Et Haab om Sommer paa ny,
At Danmarks Kummer og Smerte
Skulle svinde som Vintersky.

Det knalded derude i Kæden,
»Herop, det gælder en Dyst,
Nu vover sig Fjenden af Reden,
Nu kæmpe de Danske med Lyst!«

Han var den første paa Skansen;
Der stod han rolig og mild,
Men Øjet i Kugledansen
Fik en sær, en straalende Ud.

Han var den sidste i Skansen;
Den kosted hans Hjerteblood,
I Øjet slukkedes Glansen,
Og Jorden suged hans Blod.

Men liden Lærke sin Trille
Saa smukt over Skansen slog,
Som om den berømme ville
Den Helt, vor Herre tog.
Michael Gjørup.

Svensk frivillig sekondløjtnant Johan Sigfrid Gammaliel Lundegreen

fødtes den 15. Februar 1840 i Kongsbacka i Sverrig og var Søn af Præsten der, Johan Lundegreen og Hustru Martina Torell.

Allerede i Skolen udmærkede Lundegreen sig ved Redelighed, Sandhedskærlighed, Arbejdsiver, Foragt for egne, men des varmere Deltagelse for andres Smerter, især, naar de fremkaldtes ved stærkeres Undertrykkelse og endelig ved Urokkelighed i engang fattede Forsætter. Under en værdig Faders Ledelse udviklede disse gode Egenskaber en fortrinlig Karakter, ligesom han ogsaa i Kundskaber og Dannelse naaede højt.

Efter tre Aars Kursus paa Wenersborgs Undervisningsanstalt kom han, knap sytten Aar gammel, til Universitetet i Lund, hvor han den 14. December 1857 blev Student.

Han gik nu den militære Vej. 1858 blev han Sergent ved Göta Artilleri. Den 1. Maj 1859 tog han Afsked herfra og blev den 22. Maj samme Aar Fanejunker

ved Hallands Infanteri Bataillon. Den 21. April 1860 tog han Officerseksamen i Goteborg og udnævntes den 1. Oktober samme Aar til Underløjtnant ved Hallands Infanteri Bataillon, hvor han derefter stod i tre Aar,

I Marts 1863 blev han Landmaalerelev i Warberg og i November samme Aar Brændevinskontrollør.

Da den danske Krig udbrød 1864, kunne Lundegreen ikke med Ligealdighed se paa, at Broderlandet overfaldtes af to mægtige Stater, og han skrev da til sine Forældre - Brevet var mærkeligt nok skrevet med rødt Blæk - at han havde besluttet at melde sig frivilligt. Hans Forældre søgte at afholde ham derfra, men som sædvanlig stod han fast ved sin engang fattede Beslutning.

Den 10. April 1864 ankom han til København og den 13. April antoges han af det danske Krigsministerium til Tjeneste og ansattes som Sekondløjtnant ved 22. Regiment, ved hvis 2. Kompagni han meldte sig den 17. April.

Natten mellem den 17. og 18. April var han med til at udbedre Løbegravene mellem Skanse Nr. 2 og 3. Efter fuldført Arbejde udtalte han den 18. om Morgenen: »Det var bra, om Prøjsserne ville storme nu.« Han omfattede Kampen med Iver og Alvor, og den 18. kæmpede han med Mod og Kraft til det sidste. Han fik ni Saar og segnede tilsidst. Døende fandtes han vaa Valpladsen og førtes af Prøjsserne til Stenderup Lasaret.

Under sit Sygeleje besøgte han af en dansk Præst fra Aadsbøl, og denne har udtalt, at Lundegreen bar sine store Lidelser med Taalmodighed og Fatning; aldrig beklagede han sig over sine Smerter og Lidelser og aldrig fortrød han sin Beslutning om som frivillig at deltage i Broderlandets Kamp.

Heller ikke her glemte han, for sine egne Lidelser, at tænke paa andres. En Dag, da Præsten forlod ham, lod Lundegreen ham kalde tilbage, takkede ham for den Trøst hans Nærværelse skænkede ham, og tilføjede: »De har glemt en Mand, som ligger nede i Salen; han lider saa meget, trøst ogsaa ham!«

Da Præsten den 27. April kom ind til Lundegreen, fandt han ham med tillukkede Øjne. Da Præsten lagde Haanden paa hans Pande, slog han Øjnene op og sagde: »Gud styrke mig med Taalmodighed!« Præsten tilbød ham Nadveren, men Lundegreen ønskede at vente til næste Dag, og han udtalte nu Ønsket om, naar han døde, hans Lig da maatte blive begravet i Fosterjorden, ligesom han bad Præsten snarest efter Døden, at skaffe Tilladelse til at føre hans Lig til Sønderborg.

Tilladelsen hertil skaffede Præsten straks og kunne meddele Lundegreen den, inden han den 28. April om Aftenen Kl. 22.30 døde.

Det var et Saar i Skulderen, der, ved en Affektion af Brystet, bevirkede hans Død. Desuden havde han to Saar i Munden, et i højre Haand, hvorved 3 Fingre vare knuste, samt flere andre.

Liget førtes til København og begravedes med stor Højtidelighed den 13. Maj paa Garnisons Kirkegaard.

Begravelsen overværedes af hans Fader og Søster og alle i Byen tilstedeværende svenske og norske frivillige.

I Anledning af hans Død afholdtes af hans Krigskammerater i S verrig Midsommerdag 1864, en højtidelig Sørgefest paa Bataillonens Mødeplads, Skedala, i Halland.

Sekondløjtnant Carl Emil Malling fødtes den 8. Januar 1842 i København og var Søn af Grosserer, Direktør Ludvig Theodor Malling (død 1881) og Hustru Anna Frederikke Neve, der døde den 22. August 1864, altsaa kun faa Maaneder efter Sønnens Død.

Fra 1847-56 gik Malling paa det von Westenske Institut. Derefter gennemgik han et Kursus i Grosserer, Kommerceraad Sv. Langkiers Sprog- og Handelsakademi og blev ansat først paa Grosserer D. Borgens Kontor, derefter hos Grosserer Caroe og Kompagni og endelig hos Firmaet C. K. Hansen.

Da han følte stor Lyst til at blive Officer, ønskede han at opgive Handelen og søgte om Uddannelse som Reserveofficer. Fra den 6. Juni 1861 til den 10. Februar 1862 gennemgik han Reserveofficersaspirantskolen paa Frederiksberg Slot og udnævntes den 3. Februar 1862 til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Den 18. Oktober 1862, ved Krigsreserveofficerernes Fordeling til Bataillonerne, ansattes han ved 2. Infanteri Bataillon og med denne rykkede han ud i 1864.

Ved Handelen havde han ikke følt sig tilpas, nu derimod var han i sit Es, især da Krigen kom, og det galdt om at lade Fjenden købe hver Fodsbred

Jord saa dyrt som muligt.

Selv under de vanskeligste Forhold var han i det bedste Humør af Verden.

Natten mellem den 17. og 18. April havde han tilbragt sammen med sin Kompagnichef, Premierløjtnant N. H. Hjort, i Løbegraven mellem Skanse Nr. 4 og 5. Om Morgenen den 18. forøgedes Selskabet med Regimentskommandøren, Oberstløjtnant Dreyer, og hans Adjutant, Premierløjtnant Rønnow, der havde maattet fortrække fra deres Opholdssted, hvor Rønnow havde faaet sin Kappe i den Grad tilredt af Granatstumper og Splinter, at General Scharffenberg senere ved Synet af ham udbrød: »Men Menneske, hvordan ser De dog ud!«

Pludselig hørte Bombardementet op, og en dyb, forventningsfuld Stilhed var udbredt over Egnen.

Da sprang Hjort op og saa Fjenden storme frem mod Skanse Nr. 4. Han raabte: »Til Gevær« og saa Malling løbe forbi sig hen til sin Plads paa højre Fløj af Kompagniet.

Kort efter fik Hjort Melding om, at Malling var falden, ramt af en Kugle i Panden.

Liget førtes til København og begravedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

Malling fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 18. April.

Kaptajn Harald Frederik Vilhelm Meincke fødtes den 15. Januar 1828 i Frederiksværk og var Søn af Kaptajn Arent Johan Vilhelm Meincke, Laboratorieofficer ved Raketkorpset i Frederiksværk (død 1839) og Hustru Louise Mudderspach (død 1864).

Da Faderen flyttede fra Frederiksværk, kom Meincke i Huset hos sin Halvbroder, Kaptajn Laurits Martin Frederik Meincke af Raketkorpset i Frederiksværk. Her fik han Undervisning af en Huslærer til sit trettende Aar, da han kom paa Landkadetakademiet den 1. November 1841.

Den 1. November 1846 blev han Sekondløjtnant med Anciennet af 1. November 1845 og blev som Repetent paa Akademiet til han den 1. November 1847 ansattes ved 7. Linie Infanteri Bataillon.

Hans militære Løbebane var da følgende: 7. Linie Infanteri Bataillon 1847-48, 8. Linie Infanteri Bataillon 1848-49, Premierløjtnant den 26. April 1849, 6. Reserve Bataillon 1849-51, 9. Linie Infanteri Bataillon 1851-62, Kaptajn den 28. August 1862, 8. Infanteri Bataillon 1862-63 og atter 9. Infanteri Bataillon fra den 15. Juni 1863 og til sin Død, som Kommandør for 6. Kompagni.

Han deltog med Hæder i den første slesvigske Krig og fik for sin Deltagelse heri den 13. September 1848 Ridderkorset.

I denne Krig havde han den Sorg at miste sin Broder, Premierløjtnant og Adjutant ved 6. Reserve Bataillon, Johan Christian Meincke, der faldt den 23. April 1849 ved Kolding.

Den 3. Februar 1864 foretoges en Rekognoscering over Over Selk imod Syd. Ved Fremrykningen stødte Rekognosceringskommandoet pludselig paa Fjenden, der viste sig at være af stor Styrke, nemlig 2. østrigske Armeekorps. Rekognosceringskommandoet maatte gaa tilbage og stødte netop paa vore afløsende Batailloner.

Fjenden trængte frem med Heftighed og stor Bravour, som det ses i et for vore Tropper uheldigt Øjeblik, idet de afløste og afløsende Tropper nu vare stærkt sammenblandede. Da Fjenden gik paa med Dristighed og vore trængtes mere og mere, blev, for at skaffe en Standsning og for om muligt at holde Kongshøj, tre Kompagnier, deriblandt Meinckes, beordrede til at gøre et Modangreb. Det lykkedes kun ganske kort at stoppe Fjenden, og her faldt Meincke.

Hans Lig optoges af Fjenden, men udleveredes til den bekendte Madam Esselbach i Slesvig, der lod det begrave paa Hadeby Kirkegaard, satte et Kors paa Graven og meddelte Familjen det.

Meincke omtales i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 3. Februar.

Den 14. November 1854 havde han ægtet Christiane Amalie Selmer, Datter af Provst Selmer, Herrested, Fyn.

Hustruen overlevede ham tilligemed fire Børn.

Premierløjtnant Frederik Vilhelm Meulengracht fødtes den 29. April 1830 i Aarhus og var Søn af Købmand dersteds, Lars Christian Meulengracht (død 1836) og Hustru Jacobine Bech (død 1882).

I sine Drengaar frekventerede Meulengracht Katedralskolen i Aarhus. Den 1. November 1847 blev han Kadet, gennemgik Landkadetakademiet og udnævntes den 31. Juli 1850 til Sekondløjtnant i Fodfolkets Linie, foreløbig dog uden Anciennetet. Den 25. August fik han Anciennetet af 1. November 1849 og den 28. Januar 1851 forsattes han med sin Anciennetet til Kavalleriet og ansattes ved 3. Dragon Regiment. I 1852 forsattes han til 4. Dragon Regiment og her stod han nu til sin Død.

Han havde gennemgaaet Manegen i København og blev Premierløjtnant d. 5. Maj 1861. I 1863 opholdt han sig i Frankrig, men ilede straks, da Krigen udbrød, hjem.

Efter at Kampen ved Mysunde den 2. Februar 1864 var indledet, og Prøjsserne vare komne temmelig nær ind paa vor Stilling, benyttede de paa bedste Maade Gærder og Grøfter for at skaffe sig Dækning. Før Kampen havde vi gjort, hvad der kunne gøres for at rydde og jevne Jordsmonnet, men vi havde ikke haft den nødvendige Tid, og den haarde Frost havde vanskeliggjort Arbejdet. Den Dækning, Fjenden kunne skaffe sig, hindrede os længe i at afgive en virksom Ild, men Forholdene forandrede sig, thi pludselig mærkedes Uro i Fjendens Linier, og de sluttede sig sammen i Karreer, som for at modstaa et Rytterangreb. Denne Frygt blev fremkaldt af et lille Kommando paa omtrent en Deling af vore Dragoner under Anførsel af den modige Premierløjtnant Meulengracht, der red op paa en Bakkekam, hvorfra Fjenden kunne se Kommandoet. Idet Fjenden saaledes formerede Karreer, afgav de et godt Maal baade for vort Fodfolk og vort Artilleri, der afgav udmærket Ild. Dragonerne trak sig tilbage under Skydningen, men hver Gang Fjenden atter spredte sig for at formindske Virkningen af Ilden, rykkede Meulengracht frem og tvang ham til atter at formere Karreer og derved udsætte sig for vor Ild. Saaledes gik det flere Gange, indtil endelig et rungende Hurra over hele den danske Linie forkyndte, at vi havde afvist Angrebet.

Da Meulengracht efter denne Daad med sin Deling gik tilbage og holdt paa Vejen ved Siden af Skansen i Mysundes sydøstlige Udkant, saaredes han af en Granatstump i den venstre Skulder, saa Armen maatte amputeres. Under Transporten til Flensborg den 3. Februar døde han.

Liget førtes til Aarhus og begravedes den 15. Februar paa den derværende Kirkegaard.

Meulengracht var en dygtig og brav Officer, agtet og afholdt af sine Kammerater og elsket af sine undergivne.

Efterretningen om hans Død gjorde et smerteligt Indtryk i Aarhus, hvor han var afholdt i en vid Kreds, og for hans gamle Moder og mange Slægtninge var det et haardt Slag at se den unge livsglade Mand saa pludselig kaldt bort.

Sekondløjtnant Henrik Vilhelm Mogensen fødtes den 30. Oktober 1836 i København og var Søn af Bud ved det kongelige Kapel, Rasmus Christopher Mogensen og Hustru Anna Cathrine Christensen.

Forældrene havde det smaat, hvorfor han maatte nøjes med en tarvelig Almueskoleundervisning. Alligevel lykkedes det ham ved Viljekraft og Udholdenhed, medens han var Korporal i Artilleriet, at tage Adgangseksamen til Landkadetakademiet som en af de øverste.

Den 1. November 1857 blev han Kadet og den 1. November 1859 blev han Sekondløjtnant ved 17. Linie Infanteri Bataillon med Anciennetet af samme Dag. Den 1. November 1860 forsattes han til 3. Infanteri Bataillons 6. Kompagni, og her stod han til sin Død.

Hans stærke Vilje var et af de mest fremtrædende Træk i hans Karakter og den, i Forbindelse med hans Æresfølelse, lod ham overalt, hvor der var Lejlighed dertil, vise sig som en særlig energisk og pligtopfyldende Officer, der tillige havde et trofast Sindelag, et varmt Hjerte og en levende Interesse for sit Kald forenet med et sundt praktisk Blik.

Han var første Gang i Ilden den 2. Februar ved Mysunde og for sit Forhold denne Dag fremhævedes han med Udmærkelse i 3. Regiments Rapport.

Under hele Dybbøls Belejring var han ikke en eneste Dag borte fra sit Kompagni, uagtet han længe var syg; hans Viljekraft besejrede Sygdommen,

For sit Forhold i Forpostfægtningen paa højre Fløj den 13. Marts blev han atter fremhævet i Rapporten.

Den 18. April stod hans Bataillon ved Aabenraavejen. Den blev kastet frem for at standse Fjenden, og ved denne Lejlighed fik Mogensen Kommandoen over det ene Halvkompagni. Under Fremrykningen blev han skilt fra sin Kompagnichef, Premierløjtnant J. B. Hertz, der havde overtaget Kommandoen efter at Premierløjtnant L. W. Duus var bleven saaret den 14. Marts.

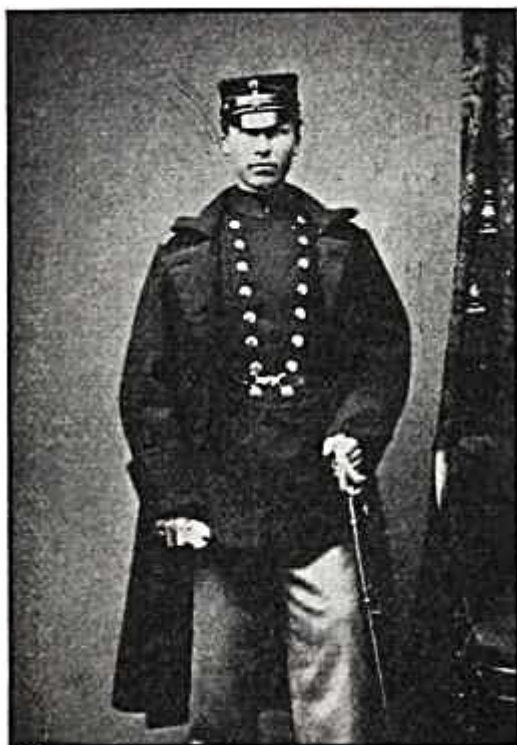
Da Tilbagegangen begyndte tog han, rimeligvis af egen Tilskyndelse, med sin Styrke og en Del forsprængt Mandskab Stilling Vest for Aabenraavejen, hvor det en Tid lykkedes at hindre Fjendens Fremtrængen, og herved gjorde han uberegnelig Nytte. Først da han truedes stærkt med at omgaaes, befalede han Tilbagegang, der ogsaa lykkedes. Men da en saaret Underkorporal bønfuldt ham om at blive ført med tilbage, for ikke at falde i Fjendehaand, gik Mogensen atter frem for at opfylde hans Ønske. Her blev han saaret i Hoften. Han slæbte sig hen til en Grøft og ønskede kun at ligge i Fred.

Rapporten viser, at han har været sin Natur tro til det sidste idet den siger: »Han udviste under Fægtningen samme Ro og Uforfærdethed, som altid har været Løjtnanten egen«.

Han faldt, saaret af fire Skud, i Fjendens Hænder og døde den 9. Maj paa et Lasaret i Flensborg.

Liget førtes til København og begravedes den 18. Maj paa Søetatens Kirkegaard.

Ogsaa i Rapporten om Kampen den 18. April fremhæves han med Udmærkelse for sit gode Forhold.

Sekondløjtnant Rasmus Larsen Møller fødtes den 22. November 1840 i Viby Mølle ved Kerteminde, hvor Faderen Lars Madsen var Møller. Moderen Mette Poulsdatter var Datter af Gaardmand Paul Jensen i Salby.

Han gik i Landsbyskolen til han blev konfirmeret og kom saa i Gartnerlære paa Herregaarden Juelsberg ved Nyborg i nogle Aar. Derefter kom han til en Gartner i København, og inden han kom i Tjenesten tog han den fastsatte Gartnereksamen.

Han havde fremstillet sig paa Sessionen for 1863 og taget Udsættelse til 25 Aar. Hans Lyst var imidlertid at blive Officer, og han søgte derfor om at faa Uddannelse til Reserveofficer paa den Skole, der skulle begynde den 1. Februar 1863, men blev ikke optagen.

Han forberedte sig saa til at tage Præliminæreksamen, men inden han blev færdig hermed, søgte han atter om at komme paa en Aspirantskole. Denne Gang fik han sit Ønske opfyldt, idet han den 8. Januar 1864 ind traadte i Skolen paa det gamle Landkadetakademi.

Den 12. Marts afgik han herfra som Aspirant til 5. Regiments 6. Kompagni. Den 30. Maj udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og blev ved sin Afdeling som Officer.

Den 29. Juni saaredes han under den haarde Kamp paa Als, da 5. Regiment fra Engeshøj søgte frem mod Lykkegaard tæt Vest for Rønhavevej for at forhindre Rigaden Goebens Fremrykning mod Sønderborg Højderne. Under denne Kamp ledes betydelige Tab af saarede og faldne, ligesom ogsaa adskillige toges til Fange.

Iblandt disse sidste var Møller. Han førtes af Fjenden til Augustenborg Lasaret, hvor han døde den 12. August og den 15. samme Maaned begravedes paa Augustenborg Kirkegaard.

I Kirken i Viby have Familje og Venner ophængt en Mindetavle om ham og andre faldne fra Viby Sogn:

MINDE

over trofaste Danmarks Sønner af Viby Sogn. De hengave deres Liv af Kærlighed til Konge og Fædreland og døde Heltedøden i Danmarks anden Kamp for Slesvig Anno 1864.

RASMUS LARSEN MØLLER

Sekondløjtnant i 5. Infanteri Regiment. Født den 22. November 1840, saaret i Kampen paa Als den 29. Juni 1864 og død den 12. August samme Aar.

HANS STEFFEN NIELSEN

menig i 16. Infanteri Regiment. Født den 27. Maj 1830 og faldt i Kampen paa Dybbøl den 12. April 1864.

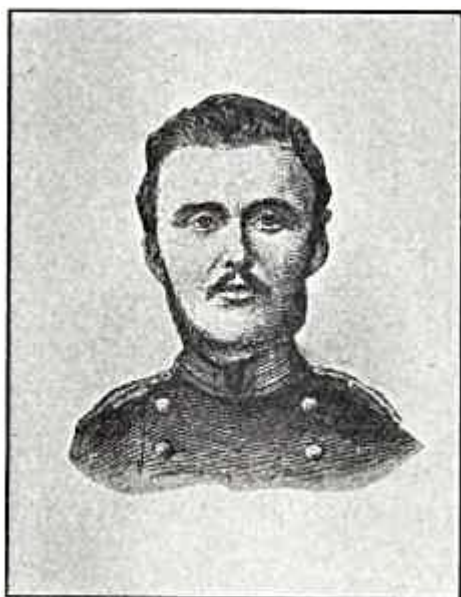
RASMUS HANSEN

menig i 6. Infanteri Regiment. Født den 9. November 1840, død paa Augustenborg Lasaret den 8. Juni 1864.

»Efter Taaresæden kommer Jubelhøst.

Eders Minde være helligt og ukrænkeligt, I tappre!«

Brødre og Venner overdrage herved dette Minde til kommende Slægter.

Sekondløjtnant Johannes Alfred Neergaard

fødtes den 3. Oktober 1839 i København og var Søn af Apoteker, Dr. med. Johan Vilhelm Neergaard og Hustru Laura Marie Elisa Hostrup.

Som Dreng frekventerede han Borgerdydskolen paa Christianshavn til sit 17. Aar, hvorefter han uddannede sig til Lærer, og som saadan underviste han, inden han kom i Tjenesten, samtidig med at han selv fortsatte sine Studier.

Han gennemgik Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 10 December 1861 til den 14. August 1862, da han udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Ved Reserveofficerernes Fordeling til Linieafdelingerne ansattes han den 18. Oktober 1862 ved 20. Infanteri Bataillon, med hvilken han rykkede ud i 1864.

Neergaard var et Menneske med mange, især musikalske og æstetiske Interesser, som yderligere udvikledes under hans Ophold i Mormoderens, Fru Hostrups Hus, hvor han blev stærkt paavirket af den Kreds, der samledes om I.

C. Hostrup.

Inden Neergaard endnu havde slaæet sig til Ro i en bestemt Livsstilling, var det, at han blev Officer, og nu syntes han at være kommen paa sin rette Plads

Han var ualmindelig afholdt, af sine undergivne og denne Hengivenhed holdt sig til del sidste.

Den 18. April ramtes han af en Kugle, der gennemborede Sabelskeden og gik ind i Hoften paa ham. Han faldt i Fangenskab og laa to Maaneder paa et Lasaret i Flensborg, inden han den 22. Juni fik Ende paa sine Lidelser.

Hans Lig jordedes sammen med saa mange andre danske Soldater den 25. Juni paa Flensborg Kirkegaard.

Præmierløjtnant Harald Edvard Petersen fødtes den 1. Maj 1827 i København.

Ved Krigen Udbrud 1848 meldte han sig som frivillig og han ansattes ved 2. Jægerkorps, hvor han avancerede til Overjæger. Under Vaabenhvilen gennemgik han en Kommandoskole, hvorefter han den 10. Marts 1849 udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve med Anciennetet af 1. Januar 1849 og ansattes ved 1. Reserve Jægerkorps. Den 19. August 1849 forsattes han paa Grund af sit gode Forhold under Krigen til Linien med Anciennetet i Linien af samme Dato. Under 26. August 1849 tillagdes der ham sammen med de andre under Krigen udnævnte Løjtnanter Anciennetet af 30. April 1848.

I 1850 forsattes han til 1. Forstærknings Jægerkorps og i 1852 til 4. Jægerkorps. Den 22. Juli 1853 sattes han á la suite og beordredes til at forrette fire Aars Tjeneste ved den vestindiske Hærstyrke.

Den 16. Juli 1857 fik han Premierløjtnants Karakter og udnævntes den 21. Oktober samme Aar til Premierløjtnant, samt ansattes ved sin Hjemkomst fra Vestindien den 26. Oktober 1857 ved 5. Linie Infanteri Bataillon, hvor han stod til Krigen atter var for Døren, da han den 1. Oktober 1863 ansattes ved 10. Infanteri Bataillon som Chef for 8. Kompagni. Under Fjendens pludselige Fremrykning over hele Dybbølstillingen Natten til den 28. Marts, 2. Paaskedag, kæmpede han tappert, idet han med et halvt Kompagni gik frem mod Øster Dybbøl for sammen med fem Delinger af forskellige Kompagnier af 10. Regiment at kaste Fjenden tilhage. Efter gentagne Angreb lykkedes det ogsaa at kaste Fjenden, men under denne Kamp saaredes han dødeligt. Det sagdes, at han forbød Lægen at undersøge og forbinde Saaret og han døde i Løbet af Dagen.

Han omtales i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 28. Marts.

Han var en sjælden jovial og letbevægelig Mand, i sit Indre var han dog ikke saa lidt af en Melankoliker. Han var af et ildfuldt og noget hidsigt Temperament, der iblandt andet engang i Dybbølstillingen gav sig Udslag, idet han med sin Stok gav en respektstridig Artillerist ved Skanse Nr. 1 nogle velfortjente Slag over Ryggen. Han kaldtes af Kammeraterne: »sorte Petersen« muligvis fordi han havde sort Haar og Skæg, maaske dog snarere som Følge af, at hans Ydre mindede om hans Ophold i Vestindien.

Under dette Ophold havde han lært ganske mesterligt at gengive Negersange og tit og ofte fornøjede han sine Kammerater ved at give saadanne til bedste.

Han begravedes den 31. Marts paa Sønderborg Kirkegaard.

Han var ugift.

Sekondløjtnant Harald Hirschfeldt Petersen fødtes den 7. Februar i Nyborg og var Søn af Urmager Andreas Peter Petersen dersteds og Hustru Caroline Cecilie Ørsted. Han mødte som Soldat ved 5. Infanteri Bataillons 4. Kompagni den 2. Juli 1862 og avancerede til Korporal.

Paa Grund af sit gode Forhold under Krigen, indstilledes han til Officer, og den 30. Maj 1864 blev han udnævnt til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve samt ansat ved 5. Regiments 7. Kompagni.

Som Officer deltog han nu i Kampen paa Als den 29. Juni.

Under 5. Regiments Forsøg paa i Terrænet mellem Lykkegaard og Frydendal at forhindre Brigaden Goebens Fremrykning mod Sønderborg Højderne stod hans Kompagni i Begyndelsen i Reserve Syd for Lindegaard. Da Regimentets 4 Kompagnier efterhaanden fra Lykkegaard trængtes tilbage mod Frydendal, sendtes hans Kompagni sammen med endnu to andre af Regimentets Kompagnier frem, og 7. Kompagni naaede til Møllestedgaard, hvor Petersen blev med sin Deling, medens de øvrige Delinger for en kort Tid satte sig fast i Kommunikationsgangen, der var bleven besat af Fjenden.

Da imidlertid de fire Kompagnier ved Frydendal trængtes mod Øst over Rønhavevejen, trængte samtidig Fjenden fra Nord og Nordvest frem mod 7. Kompagni. Petersen havde ikke opdaget den fjendtlige Fremrykning, der skete i Skjul af høje Kornmarker og tætte Hegn, og under det derpaa følgende pludselige og overraskende Angreb faldt han.

7. Kompagni trængtes voldsomt tilbage dels fra Kommunikationsgangen dels fra Møllestedgaard, og da det samtidig fik et Angreb fra Nordøst toges Størstedelen af Kompagniet til Fange.

Petersen er formentlig begravet af Fjenden i en af Fællesgravene paa Als.

Sekondløjtnant Hans Henrik Pingel fødtes den 3. Januar 1838 i København og var Søn af Dr. phil, Christian Pingel og Hustru Ophelia, Datter af Johan Christian Drewsen, Ejer af Strandmøllen.

Pingel gik i det von Westenske Institut til sin Konfirmation 1852, hvorefter han modtog Uddannelse paa Strandmøllen hos sin Morbroder, Christian Drewsen, den daværende Ejer af Papirmøllen, for med Tiden at indtræde i Forretningen. Da Onklen imidlertid mente, at Forretningen muligvis ikke ville forblive i Familjens Hænder, og den unge Pingel derfor ikke var sikker paa at blive i denne Livsstilling, lod han ham forberede sig til at tage polyteknisk Eksamen. I 1856 absolverede han ved Universitetet den almindelige Forberedelseksamen for Polyteknikere, samme Aar Adgangseksamen til den polytekniske Lærestalt og i Efteraaret 1858 første Del af polyteknisk Eksamen i anvendt Naturvidenskab.

Da Krigen mellem Italien, Frankrig og Østrig udbrød i 1859 lagde han Studeringerne paa Hylden. Han var nemlig afen noget eventyrlig Natur og

havde Lyst til at se sig om i Verdenen og opleve noget. Han rejste derfor med en Kammerat, som han studerede sammen med, til Paris for at faa Lov til at deltage i Krigen. Da Vaabenstilstanden i Villafranca imidlertid afsluttedes, kort efter at Pingel havde naaet Paris, lykkedes det ikke at komme til at deltage i Krigen. For dog ikke at have gjort Rejsen forgæves og for dog at opleve noget, lod han sig optage i Fremmedlegionen i Algier med Garnison i Sidi bel Abbés i Nærheden af Oran, Her tjente han 1859-61 og avancerede til Korporal, men fik dog kun Lejlighed til at deltage i Soldaterlivets fredelige Begivenheder. Da Tjenesten her ikke svarede til hans Forventninger, og han ikke

befandt sig vel i det meget blandede Selskab af mere eller mindre uheldige Subjekter, begav han sig atter hjem og fortsatte sine Studier. Sin polytekniske Eksamen absolverede han i Slutningen af 1863, kort før Krigen brød ud.

Efter sin Hjemkomst fra Algier fortalte han i »Fædrelandet«, i en lille Feuilleton gennem nogle Numre, kvikt og livligt om sine Oplevelser i fransk Tjeneste.

Pingel var udvendig set et livsglad Menneske, men i Bunden dog en dyb og alvorlig Natur. Han var i høj Grad elsket og afholdt af alle, med hvem han kom i Berøring.

I sine sidste Aar kom han meget i Christian Winthers Hjem, da denne havde været en god bekendt af hans Fader.

Da Pingel faldt, følte Christian Winther sig derfor stærkt grebet og skrev i den Anledning nedenstaaende Digt til Minde om den faldne. Skønt dette i høj Grad bærer Præget af de da herskende Stemninger og trods Winthers overdrevne Udtryk, saavel hvad Krigen angaar, som angaaende Pingel selv, vil dog dette Digt paa Grund af dets Hensigt og den oprigtige Følelse, der har foranlediget det, altid bevare sit Værd gennem Tiderne.

Pingel gennemgik Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 31. Januar til den 12. Marts 1864, hvorefter han afgik til 4. Regiment som Aspirant.

Den 30. Maj udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og forblev ved 4. Regiment.

Den 29. Juni havde han Feltvagt Nr. 1 ved Arnkilsøre, bestaaende af 36 Mand. Da det begyndte at dæmre, opdagede han den fjendtlige Baadkolonne som fra Snogbæk Hage styrede mod Arnkilsøre. Feltvagten var delt i to Halvdelinger af hvilke den nordligste i Angrebsøjeblikket førtes op til en Stilling mellem Arnkilsøres nordlige og vestlige Pynt. Begge Halvdelinger beskød heftigt Fjenden, der dog ikke lod sig hindre af Skydningen og med forbausende Hurtighed foretog Landgangen. Feltvagten overvældedes og kun Rester af den førtes af Pingel mod Syd gennem Skoven, hvor de optoges af 5. Kompagni, der var ileet mod Nord i Retning mod Feltvagt Nr. 1. Straks ved sin Fremrykning stødte 5. Kompagni paa den fra Arnkilsøre kommende Fjende. Sammen med Resten af Feltvagt Nr. 1 forsøgtes nu et Angreb paa den fremrykkende Fjende, men Angrebet afsloges og Kompagniet splittedes. Her faldt Pingel. Han blev efter Kammeraters Udsigende begravet af Fjenden i en af Fællesgravene paa Als.

Magtens Herre, klar mit Blik:

Hvorfor skulle han da falde?

Han, den stolteste blandt alle,

Drikke Dødens bittre Drik?

Ikke skal jeg vove paa

Frækt med Dig at gaa i Rette

Om Dit Visdomsraad;

men dette Kan mit Hjerte ej forstaa.

Her at vaandes gør ej Skam,

Og det smerter dybt tilvisse,

Naar jeg ser hans Navn blandt disse

Tusend andre Offerlam.

Paa hvis Alter mon de faldt,

For Granater og for Bomber

Disse ædle Hekatomber,
Som med Gru vi have talt?

Hver for sig kan være god
Af de tappre danske døde,
Som for intet maatte bløde,
Mig dog piner mest hans Blod.

Og mit Hjerte hamrer vildt,
Spændt paa Harmens Pinebænke,
Naar forbittret jeg maa tænke:
»Hvi blev al den Rigdom spildt?«

Svøbt i Dødens skumle Flor,
Denne trodsig kække Pande
Maatte bøje sig og vande
Med sit Blod den tabte Jord!

O, lykkelig er Du, Ven I
Tomme staa Dig Smertens Skaaler,
Klart Din Æres Stjerne straalere!
Men vor Ære - hvor er den?
Chr. Winther.

Generalmajor Peter Henrik Claude du Plat fødtes den 28. September 1809 i København og var Søn af Oberstløjtnant Johan Henrik Christian du Plat og Hustru Emilie Wilster.

Den 1. Februar 1818 ansattes han som Volontærkadet ved Landkadetkorpset. I Decbr. 1823 bestod han Officerseksamen med bedste Karakter, tillagdes Sekondløjtnants Anciennetet fra den 21. Decbr, samme Aar og ansattes á la suite ved Kongens Regiment indtil han den 20. December 1825 sattes i Nummer ved Kongens Regiment, nuværende 5. Bataillon, med sin Anciennetet af 21. December 1823. Her stod han til 1847, da han blev forsat til Livgarden. Premierløjtnant var han bleven den 29. Oktober 1829.

Kun 30 Aar gammel, blev han den 28. Juli 1839 Kaptajn og Ridder af Dannebrog den 7. Februar 1848.

1846 ledsagede han Prins Frederik af Glücksborg til Rusland. Her fik han Tilladelse til at træde i russisk Tjeneste, og han deltog 1847 i Felttoget i Kaukasus, hvor han to Gange blev saaret. For sin Deltagelse hædredes han med Guldkaarden for Tapperhed.

I Begyndelsen af 1848 kom han hjem fra Rusland og var først Kompagnichef ved Livgarden, dernæst Stabschef dels ved 2. og dels ved 4. Infanteri Brigade og endelig Adjutant ved Overkommandoen. Den 17. Juli 1848 blev han Major. Fra Slutningen af 1848 og til 1851 stod han som Kommandør for 2. Forstærknings Bataillon, blev dernæst 1851 -60 Chef for 3. Linie Infanteri Bataillon, 1860-63 Chef for 3. Infanteri Brigade. Den 19 Januar 1850 var han bleven Oberstløjtnant og for sin Deltagelse i den første slesvigske Krig fik han den 6. Oktober 1850 Sølvkorset.

Endelig blev han den 12. Marts 1856 Oberst, den 28. December 1858 Kommandør af Dannebrog og den 16. Marts 1860 Generalmajor.

I 1863 var han Chef for 7. Infanteri Brigade og den 8. December 1863 blev han Chef for 2. Arme Division.

2. Forstærkningsbataillon førte han den 6. April 1849 i Kampen ved Ullerup og den 24-25 Juli 1850 i Slaget ved Isted.

General Krogh viste sin Tillid til du Plat ved at ansætte ham som Pladskommandant i Slesvig efter den danske Hærs Indrykning 1850 og ved senere at give ham Kommandoen over Besætningen i Angeln. Ved sin paa engang strenge og retfærdige Optræden overfor civil som militær bidrog du Plat i høj Grad til at opretholde Disciplinen i alle Forhold.

I 1851 fik han Kommandoen over 3. Linie Infanteri Bataillon og rykkede 1852 med denne til Altona, hvor han blev Kommandant.

Hans fornemme Personlighed, sikkre Optræden og ridderlige Karakter bidrog ikke lidt til at hævde de danske militæres Stilling i Altona og den tilstødende store Handelsby Hamborg.

Hans humane Optræden ligeoverfor de underordnede, hvem han ved enhver Lejlighed hjalp med Raad og Daad, og det, at han let kunne tilgive Forseelser, begaaede i Ungdommelighed, medens han strengt paatalte, hvad der stred mod den Takt og den Optræden, der bør forlanges af Officerer, gjorde ham afholdt af alle, der stod i Tjenesteforhold til ham.

Da Krigen udbrød 1864 besatte han med sin Division højre Fløj af Dannevirkestillingen. I Krigsraadet den 4. Februar udtalte han, at Dannevirkestillingens Forsvar laa udenfor vor Hærs Evne.

Efter Tilbagegangen kom han med sin Division til Als og de herværende to Divisionsgeneraler skiftedes til at have Kommandoen i Dybbølstillingen.

Naar du Plat havde Kommandoen var han hver Morgen i Stillingen fra Daggry til Klokken 10-11, red om i Stillingen, talte med de kommanderende og havde altid et opmuntrende Ord til Soldaterne.

Den 17. og 28. Marts var han tilstede under Fægtningerne.

I den sidste Periode af Dybbølforsvaret inspicerede han Stillingen hver Aften efter Afløsningen, som jo sjælden gik for sig uden mindre Træfninger. Den 18. April Kl. 10 Formiddag, da Angrebet skete, begav du Plat sig ud til Tropperne og bidrog ved sin personlige Nærværelse til at støtte dem.

Medens han ved et Gærde foran Barakkejren iagttog Prøjssernes Fremrykning langs Vemmingbund mod vor venstre Fløj og herfra søgte at bringe de i Fronten vigende Tropper til at holde Stand, ramtes han af en Kugle samtidig med Majorerne Schau og Rosen. Han delte ikke Overkommandoens Anskuelse om Nødvendigheden af at fortsætte Kampen ved Dybbøl, men som Soldat lystrede han og faldt under Opfyldelsen af sin Pligt.

Han havde den 16. April opfordret General Gerlach, der var medtagen af Sygdom, til at melde sig syg. I bekræftende Fald ville saa du Plat som ældste Divisionsgeneral have ført Hæren tilbage fra Dybbøl og paataget sig Ansvaret for at undgaa Fjendens Storm paa de til Grushobe sønderskudte Skanser og derved forhindre det uundgaaelige Nederlag.

Hans Lig optoges af Fjenden og Feltmarchal Wrangel hædrede det med en Laurbærkrans.

I 1866 udtalte Wrangel Ønsket om at maatte bidrage til et Mindesmærke over denne Helt.

Hans Lig begravedes den 28. April paa Sønderup Kirkegaard.

Den 25. November 1848 ægtede han Elisabeth Cathrine von Scholten, Datter af Generalmajor og Guvernør i Vestindien, Casimir Vilhelm von Scholten.

De danske Forsvarsbrødre have ladet hans Billede male og ophængt det i Nationalgalleriet paa Frederiksborg Slot.

Premierløjtnant Rasmus Rasmussen fødtes den 20. Marts 1820 ved Brahetrolleborg paa Fyn og var Søn af Smeden der, Rasmus Kristensen og Hustru Ane Marie Prøven, Datter af en Drejlsvæver. Hun skal have været en for sin Tid meget begavet Kvinde.

Otte Aar gammel kom Rasmussen med sine Forældre til Kalhave i Hornborg Sogn, Jylland, hvor Faderen nedsatte sig som Smed. Senere flyttede Familien til Føvling ved Brædstrup, hvor den ejede en lille Gaard.

Rasmussen tjente først som Hyrde i Brejnholm Mølle og lærte derefter Mølleriet i Lundum Mølle. Efter at have udlært i Møllen kom han til Horsens, hvor han lærte at lave Træsko. Her lærte han sin tilkommende Hustru at kende.

I 1848 stod han ved 4. Reserve Bataillon og var avanceret til Kommandersergent, da han den 18. December udnævntes til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, foreløbig dog uden Anciennetet. Denne fik han den 10. Marts 1849 fra 1. Januar 1849 og endelig den 26. August 1849 tillagdes der

ham saavel som alle siden Krigens Udbrud udnævnte Sekondløjtnanter, Anciennetet fra 30. April 1848. Saalænge Krigen varede stod han ved 4. Reserve Bataillon. Efter den permitteredes han.

Den 27. Marts 1852 fik han Premierløjtnants Karakter med Anciennetet af 1. Oktober 1851. Under 17. Maj 1854 udnævntes han til virkelig Premierløjtnant i Krigsreserven.

Han deltog ined Hæder i den første Krig, og Oberst Helgesen satte stor Pris paa denne dygtige Officer, der gentagne Gange udmærkede sig ved Frederikstads Belejring fra 29. September til 4. Oktober 1850. Den 4. Oktober havde han saaledes en væsentlig Del i, at de første Stormangreb afsloges og Fjendens Mod derved knækkedes. Efter Krigen vendte han igen tilbage til Bondestanden.

Den 18. Oktober 1862 ansattes han ved 3. Infanteri Bataillon. Da Krigen atter stod for Døren, indkaldtes han og kom paa Grund af den store Mangel paa ældre Officerer til at føre 20. Regiments 7. Kompagni. Han følte utvivlsomt selv, at han ikke fuldt ud magtede denne Opgave, men han gjorde, hvad han kunne, og aldrig var hans Kompagni ude af hans Tanker. Og manglede han end den fornødne militære (Jddanelse til at befale, saa forstod han at lystre med urokkelig Pligtfølelse og kæk Dødsforagt. Det viste han den 18. April. Da han foran sit Kompagni stormede frem mod Fjenden, segnede han om truffen af en Kugle i Hoften. Han saa sine Folk løbe frem efter sig og forbi sig, og for at opmuntre dem i sidste Øjeblik, raabte han: »Hurra for mit brave Kompagni«.

Han indlagdes af Fjenden paa Flensborg Lasaret, hvor han døde den 10. Maj.

Liget blev nogle Dage efter ført Nord paa, og da dette rygtedes i Haderslev, vandrede hele Byen ud for at vise den faldne Helt den sidste Ære. Kisten blev oversaaet med grønt og den knuste Sabelskede forblev udækket, saa at den vedblivende erindrede om hans Død for Fædrelandet.

Liget førtes over Vejle til Uldum Kirkegaard, hvor det begravedes den 17. Maj. Overalt paa Vejen modtoges det med Blomster og store Æresbevisninger. Unge sørgeklædte Piger strøede Blomster paa dets Vej, og Kisten bares Mil af Vaabenbrødre fra Vejle. Ved Indgangen til Kirkegaarden i Uldum var rejst en Æreport, paa hvilken stod hans Navn og: »sit Løfte har han holdt, den tappre Landsoldat«. Her udtalte Sogneraadsformanden i Sognets Navn et Farvel »til den hæderlig afdøde, omtalte hans Værd, ikke alene som den heltmodige, uforfærdede Krieger, men ogsaa som Menneske og som Medborger, som Ægtemand og Fader og bragte ham Sognets Tak, for hvad han havde været for det«.

Fulgt af unge Mænd, der bar Dannebrogsgflag, og baaren af Sognefogder og Sogneforstandere førtes Kisten til Graven.

Den smukke stemningsfulde Højtidelighed efterlod et dybt Indtryk paa alle tilstedeværende.

Paa Stenen paa hans Grav sattes følgende Inskription:

Ynglinge i Plade

Drenge klædt i Staal

Mænd med faste Hjerter

Det er Danmarks Maal.

Rasmussen ejede selv en lille Gaard i Hesselballe.

Hans Hustru Mariane Mathiassen, Husmandsdatter fra Gylling og Søster til den i sin Tid bekendte Købmand og Raadmand J. Mathiassen i Horsens, samt en talrig Familie overlevede ham.

Premierløjtnant Frederik Valdemar Ravn fødtes den 18. Juni 1829 i København og var Søn af Kommandørkaptajn Vilhelm Frederik Ravn og Hustru Marie Elisabeth Bluhme. Han gik i Scharlings Skole i København, til han den 1. November 1843 blev Kadet. Kort efter Krigens Udbrud afgik han den 21. April 1848 fra Landkadetakademiet som Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. November 1847 og ansattes ved 8. Linie Infanteri Bataillon. Her stod han, til han den 28. Februar 1849 forsattes til 6. Reserve Bataillon, hvor han forblev til den 31. Oktober 1850.

Han kæmpede tappert og deltog med Hæder i Kampene ved Mysunde, Fredericia, Kolding, Isted og Frederikstad.

Den 22. Juli 1849 blev han Premierløjtnant, og for sin Deltagelse i den første slesvigske Krig modtog han den 6. Oktober 1850 Ridderkorset.

Den 1. November 1850 kom han til 5. Linie Infanteri Bataillon, men gik allerede den 1. Januar 1851 til 7. Linie Infanteri Bataillon, for atter den 1. Oktober 1863 at vende tilbage til 5. Bataillon og nu som Kommandør for dens 5. Kompagni. Som saadan rykkede han ud i den anden Krig.

Da han i 1848 rykkede i Felten, var han kun 19 Aar gammel. Da hans Søskende Aaret efter, da hans Bataillon var opstillet paa Christiansborg

Slots Ridebane, tog den sidste Afsked med ham, var de meget sørgmodige, og den ene af Søstrene viste især sin Sorg over at skulle skilles fra Broderen, men Kompagniets gamle Kommandersergent trøstede hende, saa godt han kunne, og lovede: »vi skal nok passe paa den lille Løjtnant«.

Han var en dygtig, uforfærdet og modig Officer og altid forrest, naar det gjaldt, en fast og energisk Karakter; en noget melankolsk anlagt Personlighed. Han deltog i Fægtningen i Sundeved den 17. Marts, og for sit Forhold paa denne Dag nævnes han med Udmærkelse i 2. Armé Divisions Rapport.

Fjenden, som ønskede at anlægge anden Parallel, rykkede Natten til den 6. April 1864 Klokken cirka 10 frem med Hurraraab og angreb vore Forposter, der bestod af 10. og 5. Regiment. Af dette sidste havde Ravn sit Kompagni paa Forpost fra Skanserne 3-6. Han blev ved Fjendens Fremrykning tvungen tilbage, og Fjenden besatte hans Skyttegrave. En livlig Ild vedligeholdtes i flere Timer. Angrebet gav Divisionsgeneralen Anledning til en større Alarmering, idet han ventede, at Fjenden ville benytte Mørket til med større Masser at forsøge et Stormangreb.

Dette blev der dog ikke noget af. Henad Kl. 3 Morgen beordredes Ravn atter frem med sit Kompagni. Det lykkedes ham atter med sit Kompagni at indtage sin Plads i Skyttegravene, men Kompagniet modtoges af en heftig Ild, under hvilken baade Ravn og Kompagniets ældste Løjtnant, Sekondløjtnant Jensen, begge faldt. Ravn blev truffen af en Kugle i det ene Øje og en i Hjertet, saa han døde øjeblikkelig.

Hans Lig førtes til København, hvor det den 20. April jordedes paa Søetatens Kirkegaard.

Sekondløjtnant Frederik George William Reiter fødtes den 9. Juni 1840 i London og var Søn af Skræddermester, Kaptajn i Københavns Borgervæbning, Frederik Gerhardt Reiter og Hustru Jenny Haycham fra London.

Han gik som Dreng i Mariboers Realskole Det var tidligt hans Ønske at blive Officer, hvorfor han forberedte sig til Landkadetakademiet. Han indstillede sig 1858 til Adgangsprøven, men bestod ikke. Han prøvede igen 1859 og bestod Prøven, men blev ikke optaget paa Akademiet.

Han studerede nu til Dyr læge og arbejdede med Flid og Lyst.

Da imidlertid Bestemmelserne om Tilvejebringelse af Reserveofficerer kom frem, fik han atter Lyst til at prøve paa at blive Officer. Han søgte derfor i December 1860 om at maatte indtræde paa den Aspirantskole, der skulle begynde i Foraaret 1861, men hans Ansøgning blev ikke bevilget.

Da det saaledes, trods gentagne Forsøg, ikke lykkedes ham at faa sit Ønske, om at blive Officer, opfyldt, søgte han endelig den 4 Marts 1861 Hans Majestæt Kongen om at komme paa Reserveofficersaspirantskolen, og nu lykkedes det endelig, idet han fra 9. April til 31. Oktober 1861 gennemgik Skolen paa Landkadetakademiet.

Den 1. November 1861 blev han udnævnt til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, og den 18. Oktober 1862 ansattes han ved 2. Infanteri Bataillon, med hvilken Afdeling han rykkede ud i 1864. Under Kampen den 18. April stod 2. Regiments 8. Kompagni i Reserve. Paa Grund af de store Tab Regimentet havde i Kampene ved Dybbøl, førte den unge Reserveofficer denne Dag Kommandoen over 8. Kompagni.

En Ordre fra Bataillonskommandøren, Kaptajn Lundbye, om at rykke frem til Hjælp for Skanse Nr. 4 naaede ikke Kompagniet. Derimod afgav det efter Regimentskommandørens Ordre to Delinger, medens Reiter med de to resterende Delinger skulle rykke frem for at være nærmere ved 3. og 7. Kompagni. Under denne Fremrykning faldt den ene Delingsfører, Sekondløjtnant Toxwerdt, og kort efter saaredes Reiter dødeligt. Kompagniet var nu uden Officerer.

Reiter førtes af Fjenden til Nybbøl Lazaret, hvor han døde den 28. April. Liget overførtes til København og jordedes den 8. Maj paa Garnisons Kirkegaard.

Major Christian Frederik Marius Rohweder fødtes den 19. Februar 1813 i København og var Søn af Major Otto Frederik Rohweder og Hustru Marie Sofie Tange.

Den 30. Januar 1828 blev han Kadet, konfirmeredes 1832 og udnævntes den 1. Maj 1833 til Sekondløjtnant ved 1. jyske Infanteri Regiment, nuværende 7. Bataillon, med Anciennetet af 19. December 1830. Den 28. Juni 1840 blev han Premierløjtnant. Ved 1. jyske Infanteri Regiment stod han til 1842 og var nu ved 8. Linie Infanteri Bataillon 1842-60, ved 6. Infanteri Bataillon 1860 - 61, atter ved 8. Bataillon 1861-63 og endelig 1863 til sin Død ved 10. Infanteri Bataillon, Den 9. Marts 1864 blev han, under Oberst Langes Sygdom, Kommandør for 10. Regiment.

Kaptajn var han bleven den 22. Januar 1849 og Major den 16. Juni 1860.

I den første slesvigske Krig deltog han med Hæder, og for sin Deltagelse i det første Krigsjaar modtog han den 13. September 1848 Ridderkorset.

I 1849 saaredes han ved Fredericia.

Efter at være hjemkommen fra denne Krig havde han den store Sorg at miste en Søn, der Dagen før havde modtaget ham rask og sund. Dette Tab forvandt han aldrig senere.

Han laa i en Række Aar i Garnison i Kiel, og her følte han sig haardt trykket af Tilstandene i denne oprørske By. »Dagbladet« modtog ikke faa Artikler fra hans Haand, i hvilke han skaanselsløst skildrede Forholdene.

Da Hæren mobiliseredes i 1863, forsattes han til 10. Regiment. Det var ham en stor Sorg at skilles fra sin kære 8. Bataillon.

At han var ualmindelig afholdt af sin gamle Bataillon, viste sig hver Gang den under Krigen mødte 10. Regiment, idet der altid fra 8. lød dundrende Hurraraab for ham, ligesom ogsaa hans gamle Mandskab ved hans Død paa forskellig Maade tilkendegav dets gribende Sorg.

Han var en sjælden Mand i sit Hjem og dygtig og tapper som Soldat. Kun faa har saa enstemmigt været elsket og agtet, som han var, og for hans Hjem var Tabet af ham uhyre.

Han nedstammede fra en gammel, tapper Krigerslægt, der i Aarhundreder har indlagt sig uvisnelig Hæder og Ære.

Han var en kærlig Fader for sine undergivne, der saa op til ham med Højagtelse og Tillid.

Natten mellem den 12. og 13. April ramtes han midt i Brystet af en Broagergranat, der efterlod sig et vældigt Hul og dræbte ham paa Stedet.

Hans Lig førtes til København og jordedes den 23. April paa Garnisons Kirkegaard.

Den 10. Juli 1840 ægtede Rohweder Thora Marie Bruun, Datter af Vognmand, Oberstløjtnant ved Københavns borgerlige Artilleri, Johannes Severin Bruun og Hustru Hendrine Margrethe Brandt.

Kendte Du ham paa hans Ungdoms Dag?

Saa Du ham i glade Venners Klynge?

Hørle Du ham hjertele og synge?

Altid Sjælen i del muntre Lag.

O, da maa Dit Bryst en Streng bevare,

Som paa Sorgens Bud kan venlig svare.

Hvis Du saa ham som den ædle Søn

Sende Flammer fra sit Hjertes Varme

Til de dyrebare i hvis Arme,

Han kun søgte Kærlighedens Løn,

O, da maa Dit Bryst i Dag bemærke

Genskinsstraaler, flammende og stærke.

Det var Ynglingen. Men nu som Mand:

Saa Du ham ved Arnens stille Hygge,

Lig en Sol forjage hver en Skygge,

Tænde Lykken luefuld og sand?

Saa Du ham ved Børns og Hustrus Side?

O, da maa Dit Bryst sig nu udvide!

Har den lille Officer Du kendt,

Med det tætte, sorte Skæg om Kinden?

Ud fra Blikket gik en sælsom Skinnen,
Som har mangt et Bryst elektrisk tændt,
O, hvis Dit en Funke tog i Gemme,
Maa det Virkningen endnu fornemme.

Saa Du ham hin 6. Julidag,
Da han bandt en Blomst til Sejrskransen,
Som blev flettet højt paa Fjendeskransen
Under Riflers og Kanoners Brag?
Hvis Du ej saa, det dog er blevet
Med hans Blod hin 6. Juli skrevet.

Han blev saaret, ja! men værre Saar
Fik han midt i Sejrens lyse Glæde:
Næppe skulle han sit Hjem betræde,
Førend Døden ved hans Arne staar.
Ak, hans Søn, som kom ham karsk i Møde,
Paa hint Gensyns anden Morgen døde.

Da for dunkel Alvor i hans Sind,
Glædens Streng var brat for stedse bristet,
Mindet om det gyldne Haab, han misted,
Kaldte ofte Taaren paa hans Kind.
Saaret har vel maattet bløde siden,
Det fandt ingen Lægekraft i Tiden.

Dog det røved ej hans ædle Sans!
Bitterhed blev ej i Sorgen blandet;
For de Kære og for Fædrelandet
Havde Hjertet ufordunklet Glans;
Det beviste han i Færd og Talen,
Til han nylig segnede paa Valen.

Hos sin Søn han nu sig glæde kan.
Hustru! Datter! gamle Moder! Søster!

Lad den Tanke være Eders Trøster,
At han døde for sit Fædreland.
Ej blot I nu fælde Smertens Taare,
Fædrelandet sørger ved hans Baare.
C. B.

Svensk frivillig Sekondløjtnant Carl Leonard Roos var født den 26. November 1821 i Stockholm. Om hans tidligere Liv haves ingen Oplysninger. Det vides, at han blev Sergent den 16. November 1838 ved det svenske Lifbeværings Regiment. Den 30. Septbr. 1839 blev han Elev paa Militærlæroværket paa Gottland og tog den 13. Maj 1843 Linieofficerseksamen. Den 10. Januar 1846 fik han Afsked fra Lifbeværings Regimentet.

Han deltog som frivillig i den første slesvigske Krig med Hæder, idet han først som menig, senere som Sergent stod ved 12. Linie Infanteri Bataillons 4. Kompagni fra 28. Juni til 30. August 1848 og ved 2. Forstærknings Bataillon fra 30. Maj til 30. August 1849.

Efter at have været i dansk Tjeneste ansattes han ved det svenske Toldvæsen.

Den 16. Maj 1851 fik han »Underløjtnants Rang, Hæder og Værdighed«. Det var dog kun en Titel, thi som Officer har han aldrig gjort Tjeneste i den svenske Hær.

I 1851 blev han gift med Friherreinde Anna Christina Ottilia von Vegesack (1821-58).

Det formenes, at det er hendes Slægt, der har skaffet ham forannævnte Oflicerstitel.

Ingen af de efterlevende frivillige svenske Officerer fra 1848 - 50 har kendt noget til Roos,

Den svenske adelige Slægt Roos tilhørte han ikke.

I Familien Vegesacks Stamtavle er han lige nævnt som Underløjtnant Carl Leonard Roos uden videre Oplysninger.

Den 19. Marts 1864 antoges han af det danske Krigsministerium atter til Tjeneste som Sekondløjtnant og ansattes ved 20. Regiment i Fredericia. Han fulgte med Regimentet til Dybbøl, hvor han den 18. April fandt Heltedøden, idet han faldt under 8. Brigades Storm.

Prøjerne udleverede Liget i Sønderborg, men da 20. Regiment straks efter Kampen var overført til Fyn for at reorganiseres efter det store Mandefald, var der ingen dér, som kendte den kraftigt byggede Officer med det store Fuldsæk. Han blev derfor fotograferet, og saaledes oplystes det senere, at det var Roos.

Han var en godmodig, ikke særlig livlig Mand. Udtalelser fra hans foresatte gaar ud paa, at han har opfyldt sine Pligter med Punktlighed og Akkuratesse, og at hans Forhold i enhver Henseende var rosværdigt.

Han blev den 19. April begravet paa Sønderborg Kirkegaard, hvor en Granitsten med Marmorplade bevarer Navnet Roos for Efterverdenen tillige med Navnene paa tre andre svenske frivillige: Sergent L. A. Lundström, Korporal G. R. Göransson, den første af de faldne svenske frivillige, og menig P. C. Lindblad.

Premierløjtnant Carl Gustav Rosen fødtes den 26. Marts 1822 og var Søn af David Rosen, Sognepræst til Lille Lyngby og Ølsted, Frederiksborg Amt (1791 - 1857), og Hustru Anna Christine Meyer.

Han var oprindelig Typograf. Fra Korporal ved 7. Linie Infanteri Bataillon udnævntes han den 11. November 1848 til Sekondløjtnant af Fodfolkets Krigsreserve. Han deltog i Resten af Krigen som Officer, dels ved 5., dels ved 4. og dels ved 2. Forstærkningsbataillon, ved hvilken sidste han stod til den opløstes, og derefter fra 1. Maj 1852 overgik til 2. lette Bataillon.

Den 19. August 1849 blev han forsat til Linien, og den 26. April 1857 blev han Premierløjtnant samt forsat til 14. lette Bataillon.

1860- 63 var han Vagtmesterløjtnant paa Kronborg, og ved Mobiliseringen i 1863 ansattes han ved 9. Regiment som Chef for 8. Kompagni.

Den 18. April, ved 9. Regiments tappre Fremrykning paa begge Sider af Flensborgvejen mod Højderne ved Dybbøl Mølle under Fjendens voldsomme og ødelæggende Ild, blev han haardt saaret i Underlivet, og idet han faldt, raabte han til sit Kompagni: »Farvel, Børn.«

Det er Rosen, som Forfatteren, Oberst P. F. Rist efter egen Opgivelse skildrer som Kompagnikommandøren i »En Rekrut fra 1864«

Rosen havde i Fredericia solgt noget opsaret Brændsel til et andet Kompagni. Det Beløb, der herved indkom, var det hans Agt at anvende til Fordel for sit Mandskab ved en eller anden passende Lejlighed. Det blev imidlertid ikke ham, der kom til at raade over dette Beløb, men derimod hans Mandskab, der anvendte det til at rejse deres Kompagnichef en Mindestøtte paa hans Grav som Tegn paa den sjældne Hengivenhed, han havde vidst at vinde hos sine undergivne, for hvem han, i de strenge og alvorlige Tider, havde været som en Fader.

Efter at være saaret førtes Rosen til Lazarettet i København, hvor han døde den 24. April.

Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 18. April.

Han jordedes den 29. April paa Store Heddinge Kirkegaard. Byens Brand- og Politiofficerer samt Vaabenbrødrene bar Liget fra Broderens, Læge Rosens, Hjem til Kirken, hvor Pastor Visby fremdrog flere Træk af den afdødes Liv og navnlig omtalte hans store Kærlighed til sine undergivne og disses ubegrænsede Tillid og Hengivenhed for ham.

Hustruen Rosa Fog overlevede ham.

En ægte trofast Kammerat,

En bramfri ægte dansk Soldat

Nys lagdes ned i Muld.

Ej Kongen ejed bedre Mand!

Hans ganske Sjæl var ren og sand,

Hans Hjerte prøvet Guld.

Se, derfor sørger den, han lød,

Og derfor sørger den, han bød,

Men allermest hans Viv;

Dog er end Øjet nok saa vaadt,

Gudsordet gemmer hun saa godt:

Det er et evigt Liv.

H.....g.

Major Carl Ludvig Sigismund Rosen fødtes den 23. Februar 1827 i Segeberg og var Søn af Kammerherre, Amtmand i Segeberg, Wilhelm Carl Ludvig von Rosen og Hustru Sophie von Decher.

Rosen blev Kadet den 1. November 1844 og Sekondløjtnant ved 5. Jægerkorps den 1. November 1845 med Anciennet af 1. November 1844. Den 1. August 1846 kom han paa Højskolen. Da Krigen imidlertid brød ud, afgik han fra Højskolen til 1. Jægerkorps den 27. Marts 1848.

Som ganske ung Officer deltog han nu i den første slesvigske Krig og lagde her de bedste Krigerdyder for Dagen. Han blev som Følge af sin Deltagelse i det første Krigsjaar den 13. September 1848 Ridder af Dannebrog. Den 22. Januar 1849 blev han Premierløjtnant. I 1849 var han Adjutant ved Artillerikommandoen paa Als.

Den 13. April dette Aar forsøgte Fjenden en Fremrykning for at sætte sig i Besiddelse af Dybbølhøjderne.

Denne Dag toges to sachsiske Kanoner. At dette lykkedes, trods Fjendens heftige Ild og det vanskelige Terræn, skyldtes i en væsentlig Grad den Uforfærdethed og Omsigt, der udvistes af Løjtnant Rosen.

Efter Krigen kom han atter paa Højskolen 1851- 53, blev derefter Generalstabsaspirant 1853-57, Stabschef ved 3. Generalkommando 1857-64 og fra 4. Januar 1864 til sin Død Souschef ved Overkommandoen.

Den 22. Januar 1855 blev han Kaptajn, den 6. Oktober 1862 Dannebrogsmænd, og den 19. Marts 1864 fik han Majors Karakter.

Fra 1853 til sin Død var han saaledes hele Tiden i Generalstaben. Her erhvervede han sig sine Foresattes Tillid, og alt som Kaptajn blev han ansat i den ansvarsfulde Stilling som Stabschef ved den holstenske Generalkommando, i hvilken han stod, da i 1864 de to tyske Stormagter overfaldt Danmark.

Den som Stabschef ved Overkommandoen ansatte Oberst Kauffmann satte megen Pris paa Rosen og satte igennem, at han ansattes som Souschef ved Overkommandoen.

Rosen omfattede med varme Følelser Fædrelandets Sag og det Ansvar, som hver indgribende Beslutning i Hærens Ledelse medførte.

Beslutningen i Krigsraadet den 4. Februar 1864 om at forlade Dannevirke, var ham et haardt Slag, og det var kun med Nød, at han formaaede at tilkæmpe sig den Sindslige vægt og Ro, som var nødvendig i hans Virksomhed i Overkommandoens Stab. Han var en udmærket Støtte i Staben og trods det byrdefulde Arbejde her, fandtes han tit og mange Gange om Natten, og endnu mellem den 17. og 18. April, ude i Dybbøllstillingen til den lyse Morgen.

Da han den 18. om Morgenen Kl. ca. 08 kom ind i Brohovedet, fandt han 3. Brigadestabe samlede, og paa deres Spørgsmaal om, hvorledes det stod til ude i Stillingen, svarede han: »Udmærket.«

Kort efter væltede Stormkolonnerne frem, og Rosen, der lige havde naaet Hovedkvarteret i Sønderborg, maatte nu snarest ile tilbage til Sundevedsiden.

Han sluttede sig til Divisionskommandøren, Generalmajor du Plat, og hans Stabschef, Major Schau, og med disse faldt han dødelig saaret under Forsøget paa at faa de over Bjerget fremrykkende fjendtlige Styrker standsede.

Han blev fangen og bragt til Nybbøl Lasaret. Da han her af en prøjssisk Ambulancelæge havde hørt, at hans Tilstand var haabløs, vendte han sig paa sit Leje, talte ikke mere og døde kristelig ydmygt, sikkert med Bevidstheden om at have tjent Fædrelandet tro til Døden.

Hans Lig førtes til København og begravedes den 26. April paa Holmens Kirkegaard tæt Syd for Kæmpehøjen.

Kammerater og Venner rejste en Mindestøtte paa hans Grav.

Rosen havde den 7. Juli 1853 ægtet Francisca Henriette Wiborg, Datter af Departementschef i Marineministeriet, Generalkrigskommissær Niels Wiborg.

Hustruen og seks Børn overlevede ham.

Han følte en dyb, en brændende Trang
At stevne didhen, hvor Sværdene sang.

Han følte en Længsel mod den Bedrift
Som skrives i Mindet med evig Skrift.

Han ejed en Tro paa en Retfærds Gud,
Det var hans Brynje, da han drog ud.

Han vendte ikke tilbage,
Kun Rygtet - en dødstræt
Fugl Vækker den dybe Klage,
Der fødes ved Gravens Skjul.

Det melder, han forrest mødte,
Da Fjenden stormede frem,
Det melder, han forrest blødte
For Danmarks elskede Hjem.

Det gaar til den sørgende Kvinde
Iblandt de forladte smaa,
Som taler om Faderens Minde,
Naar til hans Grav de gaa.

Det gaar til den gamle Moder,
Der elsked sit Barn saa ømt;
Det gaar til Søster og Broder,
Med hvem han har haabet og drømt.

Det gaar til Landet, som ejer
Kun Minderne om den Søn,

Der bad for Danmarks Sejr
Og modned til Daad sin Bøn.

Ja, til en Daad, som binder
For Helten en Sejrskrans
Indflettet med stolte Minder,
Der straalet med Ærens Glans.

J. i

Sekundløjtnant Frederik Harald Christian Saande fødtes den 25. Maj 1839 i Helsingør og var Søn af Overkommandersergent, Dannebrogsmænd, Jørgen Olsen Saande (død 1880) og Hustru Marie Nielsen.

Som Korporal ved 1. Artilleri Regiment fik han Lov til som Underofficer og med Bibehold af sin Lønning - dog uden Adgang til efter bestaaet Officerseksamen at udnævnes til Officer - at gennemgaa det toaarige Kursus ved Landakademiet fra Januar 1800. Han bestod sin Officerseksamen ved den i 1861, ved Landkadetkorpsets Ophævelse, sidst afholdte Eksamen, fik den 4. November 1861 Tilladelse til at deltage i Øvelserne ved det kongelige militære gymnastiske Institut og overgik herfra til Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet den 10. December 1861.

Den 12. Maj 1862 afgik han herfra og udnævntes til Sekundløjtnant i Infanteriets Linie med Anciennet af 1. November 1861 samt ansattes ved 9. Infanteribataillon, med hvilken han rykkede ud i 1864

Han var, alt medens han gennemgik Akademiet, alvorlig og mere moden end Kammeraterne. Han havde strenge Begreber om sine Kaldspligter og saa medlidende ned paa sine samtidige, naar disse i deres Ungdommelighed spøgede med noget, der vedrørte Tjenesten. Han var praktisk dygtig, og alle holdt af ham.

Om hans Deltagelse i Kampen den 18. April udtaler en ham nærstaaende, at hans sidste Ord, henvendte til Fanebæren, var: »Giv mig Fanen (Kvartermærket, som dengang var et Dannebrogflag) og brug De Deres Gevær.«

Med Kvartermærket i venstre Haand og den dragne Sabel i højre Haand stormede han frem med sit Regiment.

Kort efter saaredes han af en Kugle i venstre Side. Ambulancebærerne, der førte ham bort, blev begge saarede, og Saande faldt i Fjendehaand.

Han døde samme Dag og er vistnok begravet i en af Fællesgravene paa Dybbøl.

Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen paa hin sørgelige Dag.

Major Sophus Peter Larsenius Schack fødtes den 21. Januar 1812 i København og var Søn af Generalfiskal, Kammeradvokat, Etatsraad Gregers Schack (1781 - 1840) og Hustru Anna Sofie Kirksteen (1788 - 1854).

Den 1. Januar 1821 blev han Kadet, gennemgik Akademiet og blev den 1. Januar 1830 udnævnt til Sekondløjtnant ved 2. jyske Infanteri Regiment med Anciennetet af 21. December 1828.

Den 16. Juni 1838 blev han Premierløjtnant.

Ved Hærens Omordning i 1842 traadte han den 1. Juli ud af Hæren, da han følte Kald til og havde Talent for Malerkunsten, og sattes paa Vartpenge.

Han helligede sig nu sin Kunst, og man fik fra hans Haand flere værdifulde Arbejder.

Som Elev af Kunstakademiet erhvervede han sig baade den lille og den store Sølvmedaille samt Rejsestipendium.

Ved Krigens Udbrud 1848 meldte han sig ufortøvet atter til Tjeneste og fik den 17. Juli samme Aar Kaptajns Karakter. Han ansattes ved 3. Reserve Bataillon, hvor han stod til 1. April 1850, da han blev forsat til 7. Linie Infanteri Bataillon.

Han udmærkede sig ved Ullerup, hvor han blev let saaret, men især ved Indtagelsen af Frederiksstad den 7. August 1850, hvor han med sit Kompagni havde Fortroppen og stormede de fjendtlige Skanser paa Diget Nord for Byen. Ved denne Lejlighed saaredes han haardt i venstre Skulder.

Til Belønning for sit Mod og sin brave Optræden optoges han den 22. August 1850 i Hærens Linie. Kaptajns Anciennetet havde han faaet den 1. Januar 1849.

Endvidere dekoreredes han den 9. September 1849 med Ridderkorset, og den 6. Oktober 1850 med den russiske St. Anna Ordens Ridderkors. Fra 1860-63 stod han á la suite som Kaptajnvagtmester i Rendsborg Fæstning. Den 15. April 1860 blev han Major.

Han kastede sig nu over Litteraturen, og Frugten heraf var hans bekendte »Portrætparallel« og »Fysiognomiske Studier«, der udmærkede sig ved original Opfattelse. Endvidere udgav han en »Karakteristik af den danske Soldat«, samt nogle mindre militære Afhandlinger.

Saasnt det atter tegnede til Krig, søgte han om at komme til aktiv Tjeneste og blev ansat ved 20. Infanteri Bataillon den 1. Oktober 1863.

Under Krigen var han Chef for Regimentets 1. Bataillon, i hvilken Stilling han gentagne Gange under Felttoget gav Beviser paa at være en modig og dygtig Officer.

Saaledes fremhæves han i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen foran Dannevirke den 3. Februar.

Den 18. April blev han under Regimentets Fremrykning skudt gennem Lungen, og idet han, støttet paa en menig, gik tilbage, knuste en Granatstump hans højre Arm og tre Ribben.

Skønt haardt saaret, havde han dog Haardførhed og Selvbeherskelse nok til under Transporten til København, ombord paa Skibet, at læse sine Aviser.

Han blev indlagt paa Lazarettet paa Sølvgadens Kaserne, hvor han døde den 21. April omgivet af sin Konge, sin Hustru og sin bedste Ven.

Han begravedes den 29. April paa Garnisons Kirkegaard.

Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 18. April.

I 1853 ægtede han Vilhelmine Bothilde Olsen, Datter af Oberst Olaf Nicolaj Olsen, tidligere Chef for Generalstabens topografiske Afdeling.

Major Ernst Frederik Schau fødtes den 27. Juli 1826 i Odense.

Indtil 1842 stod ved fynske Dragon Regiment i Odense en hæderlig Oberst, Hans Schau, født Slesviger, som med udpræget Originalitet hævdede sin Stands formentlige Fortrin.

Om ham fortæltes, at han ved en Kur, som daværende Prins Christians Gemalinde, Caroline Amalie, gav Regimentets Officerskorps, i barsk Tone berigtigede flere af Prinsessens umilitæriske Udtryk og endelig paa hendes Forespørgsel om, hvor mange Sønner han havde, svarede: »Jeg har syv, hvoraf de seks er flinke Dreng, som skulle være Officerer, men Nr. 3 er et Bæst, han skal være Præst.

Præsteemnet maa dog senere have rettet sig for at komme med paa den Bane, som Faderen ansaa for den hæderligste; thi det var den her nævnte Major Schau. Moderen hed Dorothea Catharine Bojesen (død 1878).

Den 1. November 1841 blev han Kadet, gennemgik Landkadetakademiet og udnævntes den 1. November 1844 til Sekondløjtnant ved 5. Jægerkorps med Anciennet af 1. November 1843.

Den 1. August 1846 blev han sat á la suite og indtraadte i Højskolens yngste Klasse. Ved Krigens Udbrud forlod han Skolen og blev den 27. Marts 1848 ansat ved 1. Jægerkorps, ved hvilket han, i den lille Træfning ved Rinkenæs, blev indviet i Kampens Alvor, idet Jægeren Sejer, den første faldne Soldat i 1848, faldt ved hans Side. I Slaget ved Fredericia blev hans Hest skudt under ham. Den 17. Juli 1848 blev han Premierløjtnant, og for sin Deltagelse i Krigens fik han den 6. Oktober 1850 Ridderkorset.

Efter Krigens kom han atter paa Højskolen, fortsatte med Flid og Iver sine militære Studier, tog Generalstabseksamen med Udmærkelse og blev Generalstabsaspirant.

Efter Prøvetiden ved Staben blev han den 22. Januar 1855 Kaptajn og ansattes nu i forskellige Stillinger ved Generalstaben i Resten af sit Liv. 1855-59 var han tillige Adjudant hos Krigsministeren, 1862-63 Stabschef ved 2. Generalkommando og fra 8. December 1863 Stabschef ved 2. Arme Division. Den 6. December 1863 blev han Dannebrogsmænd og den 24. samme Maaned Major.

Ærgerrighed parret med Livlighed og Flid førte ham frem til disse ekseptionelle Stillinger i en ung Alder.

Som Stabschef ved 2. Arme Division erhvervede han sig Divisionsgeneralens, du Plats, fulde Tillid.

Den 18. April saaredes han, sammen med sin General, under Forsøget paa at faa vore vigende Tropper til at holde Stand mod de ad Dybbølbergets Skraaninger fremstormende fjendtlige Tropper. I samme Time og paa samme Kamplads faldt hans Broder, Ernst Victor Schau.

Majoren var i alle Maader Herre over de bedste militære Former.

Man har sagt, at den gamle Obersts martialske Tone genfandtes hos hans Sønner.

Efter at være saaret, faldt han i Fangenskab og førtes til Flensborg Lasaret. Da Prøjssernes Konge besøgte de saarede her, og Schau fik at vide, at Kongen ønskede at se ham, udbrød han med opblussende Fædrelandssind: »Jeg ville gerne dø i Fred.«

Den 24. April døde han. Liget førtes til København og jordedes den 2. Maj paa Garnisons Kirkegaard.

Den 7. Oktober 1856 havde Schau ægtet Frederikke Louise von Krogh, Datter af Kammerherre, Major, Toldkasserer i Odense Gregers Christian Frederik von Krogh.

Hustruen og tre Børn overlevede ham.

Premierløjtnant Emil Victor Schau fødtes den 30. Oktober 1831 i Odense og var Søn af Oberst ved fynske Dragon Regiment dersteds, Hans Schau og Hustru Dorothea Catharine Bojesen (død 1878).

Han var saaledes Broder til Major Ernst Frederik Schau, der saaredes samme Dag og paa samme Kampplads, hvor han selv faldt. Den 1. November 1846 blev han Kadet, gennemgik Akademiet og udnævntes den 1. November 1849 til Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. November 1848. Han forblev dog paa Akademiet som Repetent til den 2. Juni 1850. Fra den 3. Juni ansattes han ved 5. Reserve Bataillon og deltog nu, dels med denne, dels med 4. Linie Infanteri Bataillon hæderligt i Krigsbegivenhederne i 1850. Den 1. September 1862 forlod han 4. Bataillon, idet han blev ansat som Adjutant ved 1. Infanteri Brigade.

Den 30. April 1858 blev han Premierløjtnant og den 6. Oktober 1860 Ridder af Dannebrog.

Den 1. Oktober 1863 blev han forsat til 16. Infanteri Bataillon og var i 1864 Chef for Regimentets 8. Kompagni.

Hans Regiment, hørende til 3. Infanteri Brigade, stod den 18. April paa yderste højre Fløj. Klokken ca. 11.30 Formiddag modtog Regimentets 2. Bataillon, hvortil hans Kompagni hørte, Ordre til langs Stranden at søge tilbage til Brohovedet. Efter at 8. Brigades Angreb var afslaaet, trængte de fjendtlige Tropper stærkt paa og vanskeliggjorde Troppernes Tilbagegang fra Stengaard langs Stranden til Brohovedet, idet en stærk Beskydning nu fandt Sted, og det sumpede Terræn tillige vanskeliggjorde Tilbagegangen. Bataillon foretog sin Tilbagegang med mønsterværdig Ro og Orden, men under denne faldt Schau, ramt af to fjendtlige Kugler, idet han, efter at have passeret en stor, stærkt beskydt Slugt, ville ordne sit Kompagni.

Hans Lig førtes til København, hvor det den 28. April begravedes paa Garnisons Kirkegaard.

Schau fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 18. April.

Han og hans Broder mindes i Hæren som soldatermæssige, slanke Skikkelser af et noget nervøst Naturel.

Den gamle Moder fandt ved Meddelelsen om begge Sønnernes Død Sjælsstyrke i sin Kærlighed til Fædrelandet. Hun havde mistet syv Sønner, der alle vare Officerer; de tre af dem faldt paa Valpladsen. Af disse tre var den ældste, Kaptajn i Artilleriet, Hans Boe Schau, falden ved Mysunde den 12. September 1850.

I 1856 havde Schau giftet sig. Hans Hustru fødte Bruun og fire Børn overlevede ham.

Sekondløjtnant Johan Georg Frederik Schlegel fødtes den 12. November 1843 i Klampenborg og var Søn af Skovridder i Klampenborg Ulrik Anton Schlegel (død 1852) og Hustru Andrea Weisler.

Schlegel gik paa Sorø Akademi, blev konfirmeret 1858 og tog 1859 Præliminæreksamen.

I 1859 ansattes han i Toldvæsenet og kom til Tjeneste i Odense.

Fra den 10. December 1861 til den 14. August 1862 gennemgik han Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet, bestod sin Eksamen som Nr. 15 af 102 Elever og udnævntes den 14. August til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Ved Fordelingen af Krigsreserveofficererne blev han den 18. Oktober samme Aar ansat ved 3. Infanteri Bataillon og ved denne Afdeling stod han nu til sin Død.

Efter at være bleven Officer ansattes han den 1. Januar 1863 som Toldfuldmægtig i Køge.

Ved Mobiliseringen mødte Schlegel ved 3. Regiments 1. Kompagni, som med Regimentet den 4. December 1863 afgik til Slesvig.

Han deltog i forskellige Kampe, i Dybbøls Forsvar og i Kampen paa Als. Her blev han den 29. Juni i den heftige Kamp om en af Gaardene i Kjær By haardt saaret og fangen. Han førtes til Sandbjerg Lasaret, hvor han døde den 2. Juli. Liget begravedes den 4. Juli paa Sottrup Kirkegaard.

Schlegel var et forstandigt og godt Menneske, udrustet med gode Kundskaber og samvittighedsfuld i Opfyldelsen af sine Pligter.

Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold i Kampen den 18. April ved Dybbøl.

Premierløjtnant Ernst Ferdinand Møsting Schmidt fødtes den 7. Marts 1832 i Nakskov og var Søn af Apoteker dersteds, Lauritz Schmidt og Hustru Emilie Kjergaard.

Den 1. November 1851 blev han Kadet, gennemgik Landkadetakademiet og udnævntes den 1. November 1853 til Sekondløjtnant ved 9. Linie Infanteri Bataillon med Anciennetet af 1. November 1852. Ved denne Afdeling stod han til sin Død.

Livsglad, smuk og sympatetisk var han de ældres Yndling og Genstand for de unges Beundring.

Indtil 17. April førte han 3. Kompagni, efter at hans Kompagnichef, Grev Ahlefeldt-Laurvig den 9. Marts havde overtaget Kommandoen over Regimentets 1. Bataillon. Den 17. April om Eftermiddagen afgav han Kommandoen til Premierløjtnant P. L. C. F. Hansen. Under Bataillonens, med stor Bravour og under den morderiske fjendtlige Ild udførte Fremrykning mod

Dybbøl Mølle, Syd for Flensborgvejen, saaredes Schmidt haardt. »Fremad Kammerater!« var sidste Ord han udtalte, da han førte sine Folk mod Fjenden.

Han saaredes i Brystet og blev længe liggende paa Valpladsen, inden han optoges af Fjenden, der førte ham til Stenderup Lasaret. Her døde han samme Dags Aften.

Medens han laa paa Valpladsen, havde han endnu Kraft nok til at give et Blad ud af sin Tegnebog og derpaa skrev han nogle Ord som sidste Hilsen til sine Forældre.

Han jordedes den 21. April paa Nybbøl Kirkegaard.

Han fremhæves i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 18. April.

I Ministeriet var man ukendt med hans Skæbne, og 7. Dage efter hans Død forfremmedes han den 28. April til Premierløjtnant. Først i Begyndelsen af Maj Maaned fik Overkommandoen ved Parlamentær Underretning om hans Død.

Hans retsindige og uegennyttige Tænkemaade, hans elskværdige og beskedne Væsen gjorde ham elsket og agtet af enhver.

Sekondløjtnant Theodor Christoph Carl Schmidt fødtes den 3. December 1811 i Rendsborg. Hans Forældre kendes ikke. Han indtraadte som femten Aars Dreng den 6. Juli 1826 i Hæren som Spillemand ved oldenborgske Regiment, nu 16. Bataillon, og avancerede gennem de forskellige Grader til han den 24. Marts 1848 blev Oversergent. Den 30. Juni 1842 blev han forsat til 15. Linie Infanteri Bataillon og ved sin Udnævnelse til Oversergent til 1. Linie Infanteri Bataillon.

Under den 1. slesvigske Krig var han med ved Bov, Slesvig, Isted og Mysunde. 16 Aars Hæderstegnet fik han den 31. Marts 1844.

For sin hæderlige Deltagelse i Krigen blev han den 6. Oktober 1850 udnævnt til Sekondløjtnant i Linien og ansat ved 12. lette Bataillon. Fra den 1. April 1851 stod han dels ved 3. og dels ved 1. Bataillon af det holstenske Kontingent, indtil denne sidste fra den 1. April 1852 gik over til at blive 15. Linie Infanteri Bataillon. Ved denne Bataillon stod han saa til sin Død.

Schmidt - eller gamle Schmidt, som Kammeraterne kaldte ham - var en af de stille; han henlevede et ensomt, glædeløst Liv, havde kun faa Fornødenheder og faa Interesser Han var en brav, pligtopfyldende og dygtig Soldat, var altid sirlig paaklædt og vel pudset. Hvor man hørte ham omtale, var det altid med Ros, men han hørte jo ogsaa til de gamle Underofficerer, der havde været Soldater fra de vare Dreng.

Han blev gift den 12. April 1846.

Efter at Bataillon i 1852 var flyttet til Helsingør, levede han ikke sammen med sin Familie, der nu opholdt sig i Altona, hvor Hustruen maatte sørge for sig selv og sine to Børn. Han havde af sin ringe Lønning kun lige nok til selv at leve for. Fattigdom og de uheldige Forhold, hvorunder han levede, udøvede et stærkt Tryk paa ham, og for ham var det som en Befrielse, da Krigen atter kom og dermed Døden.

Han saaredes den 5. April om Eftermiddagen under Artilleribeskydningen haardt af en Granat.

Han førtes under usigelige Smerter til Augustenborg Lasarel, hvor han døde den 8. April. Den 10. samme Maaned jordedes han paa Augustenborg Kirkegaard.

Oberstløjtnant Jobst Gerhard Scholten fødtes den 28. Januar 1814 i København og var Søn af Kaptajn, vestindisk Regeringsraad, Jobst Gerhard Scholten og Hustru Karen Glerup Holst von Schmidten.

Den 1. Januar 1824 blev Scholten Kadet, gennemgik Akademiet og blev den 1. Januar 1830 Sekondløjtnant i sjællandske Jægerkorps, 18. Bataillon, med Anciennetet af 21. December 1828.

Ved Krigens Udbrud 1848 var han Premierløjtnant og Adjudant ved Korpset.

Den 24. Maj 1837 var han bleven Premierløjtnant, og den 27. Maj 1848 blev han Kaptajn.

I Slaget ved Fredericia, den 6. Juli 1849, stormede han med sit Kompagni sammen med to andre Kompagnier Redouterne Nr. 3 og 4 og overlog. efter at Chefen for Korpset og Cheferne for de to nævnte Kompagnier var saarede, Kommandoen over Korpset.

Den 9. September 1849 blev han Ridder af Dannebrog.

I 1850 førte han sit Kompagni i Angrebet paa Helligbæk den 24. Juli og forfulgte Fjenden til hen imod Bøgholt.

Den 8. August deltog han i den haardnakkede Kamp ved Stenten Mølle.

Efter Krigen stod han endnu nogle Aar ved sit gamle Korps, indtil han den 16. Juli 1857 blev Major og forsattes til 3. Linie Infanteri Bataillon.

Den 1. Oktober 1861 blev han Chef for 20. Infanteri Bataillon, som han førte med stor Bravour under Krigen 1864 som 20. Regiment, saavel under Kampen den 3. Februar og under Tilbageetoget, hvor Regimentet en Tid dannede Hærens Bagdækning, som senere ved Fredericia og paa Dybbøl. Her ledede han den 18. April med stor Dygtighed og Uforfærdethed

Angrebet paa venstre Fløj mod en der liggende afbrændt Gaard og senere dens Forsvar. Kort forinden Gaarden maatte forlades, blev han truffen i Hjertet og døde paa Stedet.

Liget førtes til København og begravedes den 27. April paa Garnisons Kirkegaard.

Den 22. December 1863 var han bleven Oberstløjtnant, og den 26. Marts 1864 fik han under Kongens Besøg i Fredericia Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Den 12. April 1851 ægtede han Nicoline Magdalene Petersen, Datter af Looper ved Øresunds Toldkammer, Krigsraad Johan Peter Petersen.

Der er nogle Smaatræk fra hans Krigerliv, der tydeligere end mange Ord karakteriserer hans Personlighed.

Det berettes, at en Officer kom til ham lige før Bortmarchen fra Dannevirke og fandt ham omgivet af Mandskab, der under hans Tilsyn var travlt beskæftiget med at rengøre Kvarteret. Til Officerens forbavsede Udraab svarede Scholten: »Her kunne jo komme en tysk Stabsofficer i Kvarter, han skal dog ikke tro, at en dansk Oberstløjtnant har boet i en saadan Svinesti!«

En anden Gang modtog han Melding af nogle Officersaspiranter, der lige var komne til Regimentet. Da de gik, sagde han halvhøjt til Adjudanten: »Aa, Herregud, Kanonføde!« Denne triste Spaadom gik i Opfyldelse, idet de alle faldt den 18. April paa en eneste nær, der blev saaret. Denne ene traf Scholten om Morgenen den 18. April i Færd med at udtage et sirligt og velforsynet Toiletetui af sit Tornyster »Se, der er dog endnu en Mand, der sætter Pris paa sit Ydre, det er en Sjældenhed herovre. Der er min Tro ogsaa Pomade. Laan mig lidt af den!«

Af disse Træk tegner sig hans Billede som den fine, lidt pilne Aristokrat, hvis rolige, kølige Naturel vel ikke forstaar at opildne Folkene, men som gennem sine Ord og sit Eksempel viser dem Pligtopfyldelsens Ideal. At han savnede Udtryk for det varme, det begejstrende, laa dog ikke i Karakterens Kulde, men snarere i en Frygt og Afsky for alt, hvad der var hult, tomt og larmende.

Et Bevis paa, at hans Sind kunne være blødt og medfølelse, kan efterfølgende lille Episode give. Han skulle bo paa en Gaard, der i Forvejen havde stærk Indkvartering. Af en Fejltagelse kom han ind i et Rum, hvor to Børn laa syge, og hvor alle Familjens Senge og meget andet Bohave var sammenstuvet, og dette Syn gjorde et saadant Indtryk paa ham, at han med Taarer i Øjnene vendte sig bort og gik ud af Gaarden for at søge sig et andet Kvarter. Han ville ikke yderligere forøge Byrden.

Kaptajn Ludvig Carl Christian Maximilian Schow fødtes den 15. Februar 1828 i København og var Søn af Kammerherre, Generalmajor Henrik Maximilian Schow (død 1847) og Hustru Ingeborg Elisabeth Nielsen (død 1871).

Schow blev Kadet den 1. November 1844, gennemgik Landkadetakademiet og udnævntes den 1. November 1846 til Sekondløjtnant ved 1. Linie Infanteri Bataillon med Anciennet af 1. November 1845. Den 12. November samme Aar tillodes det ham at bytte Plads med en anden Officer, saaledes, at han blev ansat ved 4. Jægerkorps. Fra 5. April 1848 til 24. April 1849 forrettede han Tjeneste ved 1 Espingolbatteri. 1849-54 stod han ved 3. Jægerkorps, men var i 1849-51 Vaglmesterløjtnant i Nyborg, 1854-58 ved 1. Jægerkorps, 1858 - 62 Adjutant ved 1. Infanteri Brigade og fra 1862 til sin Død ved 18. Infanteri Bataillon som Chef for 2. Kompagni.

Den 26. April 1849 blev han Premierløjtnant og den 12. April 1861 Kaptajn.

Han deltog med Ære i den første Krig. I Kampen ved Dybbøl den 5. Juni 1848 fik han en Kugle i højre Arm. Den 23. April 1849 ved Kolding saaredes han igen i samme Arm, der derefter blev amputeret paa Lasarettet i Billeshave. Skønt Invalid deltog han dog i Felttoget det følgende Aar.

Schow var en brav og retskaffen Karakter, en trofast Kammerat og en ualmindelig dygtig og paalidelig Officer, der fordrede streng Pligtopfyldelse af sine undergivne, men ogsaa selv foregik dem med et godt Eksempel

Han var stille og af et noget melankolsk Sind.

For sin Deltagelse i Krigsaaret 1848 fik han den 30. September Ridderkorset.

Man skulle tro, at Tabet af den højre Arm generede ham, men det var saa langt fra Tilfældet, at man endog sagde om ham, at han med sin venstre Arm udrettede mere end andre med to Arme. Med en mageløs Viljekraft havde han lært sig at skrive med venstre Haand, og det endda smukkere end de fleste med højre. I det hele var det forbavsende, med hvilken Lethed han klarede sig med sin venstre Haand. Man kunne ikke let gøre ham mere vred, end naar man ville hjælpe ham Overfrakken paa. Han frabad sig det vel paa en høflig Maade, men dog saaledes, at man ikke let oftere tilbød sin Hjælp. Hans Orden og Akkuratesse under Feltforhold syntes ofte noget vidtdreven, men han naaede altid derved, at Kompagniet var i en udmærket Stand og fortrinlig disciplineret.

Han var en fuldendt Gentleman i sin Optræden, og overalt hvor han kom, blev han behandlet med særlig Hensynsfuldhed og Respekt, naar Folk først havde lært ham at kende. Hans undergivne ærede ham højt og holdt af ham, fordi de følte, at han altid ville deres Vel, og fordi de vidste, at de altid kunne stole paa ham. Han var af et smukt og imponerende Ydre.

Kort før hans Regiment i 1864 skulle afgaa til Slesvig, var han samlet med nogle Venner i en selskabelig Kreds, og her yttrede han: »Jeg længes kun efter, at det skal gaa løs for Alvor, og at jeg kan komme med. Gud ved, hvad jeg denne Gang skal miste!«

Han havde ligesom en Anelse om, at han ikke ville vende tilbage fra Felttoget, men det gjorde intet Skaar i hans Mod. Han gik altid med Frejdighed Faren i Møde, naar Fædrelandet kaldte.

Han faldt - som den første Officer - den 2. Februar 1864 i den sydvestlige Skanse ved Mysunde og »gav sit Liv hen for det dyrebare Fædreland, hvis Ære, Ret og Selvstændighed hans trofaste Hjerter omfattede med inderlig Varme.«

Under Kampen var han stadig ved Brystværnet, søgte aldrig Dækning, uagtet han opfordredes til at være mere forsigtig; men Fjenden var for nær og hans Vaaben for gode, til at han i Længden kunne undgaa sin Skæbne. Han havde netop staaet og talt med Artilleriløjtnant Bache, til hvem han beklagede sig over, at 3. Regiment saa hurtigt var kastet tilbage, da han saa Prøjsserne trække betydelige Forstærkninger frem i Ilden. Han skønnede da, at Skansens Besætning var for ringe og raabte ned til Fodfolket mellem begge Skanser om Forstærkning, men i det samme styrtede han død om i Armene paa Løjtnant Brock-Rasmussen, der stod ved hans Side.

Hans Lig førtes til København og begravedes den 9. Februar paa Garnisons Kirkegaard.

Han omtales i 18. Regiments Rapport med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 2. Februar.

DEN FØRSTE FALDNE.

Svøb Dannebrog omkring den tappres Lig,

Flet ham en Krans af Laurens grønne Blade,

Affyr en Salve ved hans Grav og sig:

Tag Hilsen med fra os til Ryes Brigade!

Du var den første. Du har med Dit Blod

Det røde Segl paa Krigens Budskab stemplet,

Men Fjenden dyrt skal give Mandebod.

Nu ved vi Vejen - Du os gav Eksemplet.

Og mange vandre vil den samme Vej,
Før Krigen bort fra os sin Gang vil bøje,
Men ingen gaar med Frygt i Hjertet - Nej,
Med Sang paa Læben og med Smil i Øje!

Thi der er Kræfter i en ædel Sag,
Og alle frejdigt gaar til Kampens Stævne;
Og rammer Dødens Bud paa Slagets Dag
For hver, som falder, er der ti, som hævnne.

Men vi som aandeløst med Lytten staa,
Mens Hjerterne i stum Forventning pines,
O, maatte vi dog alle tænke paa,
Hvor ringe dog vor Gerning er mod hines.

Thi alt, hvad vi kan virke, høj og lav,
Alt, hvad vi gør med Raad og Daad og Pleje,
Er alt kun smaat, imod hvad denne gav:
Han gav sit Liv, hvor vi kun gav vort Eje.

Velsignet hvile da Dit Støv i Fred!
Gem Navnet, Danmark, som en kærlig Moder!
Ti ingen viser større Kærlighed
End den, der offerer Livet for sin Broder!
P. H.

Sekondløjtnant Adam Frantz Valdemar Schultz fødtes den 30. April 1838 i København og var Søn af Krigsassessor, Dannebrogsmænd, Graver ved Assistents Kirkegaard, J. F. W. Schultz og Hustru Marie Schultz.

Han blev Kadet den 1. November 1858 og udnævntes den 1. November 1860 til Sekondløjtnant ved 5. Infanteri Bataillon. Den 22. April 1861 blev han forsat til 9. Infanteri Bataillons 6. Kompagni, og med dette rykkede han ud i 1864.

Han hørte til de begavede yngre Officerer, som i mere end almindelig Grad ville savnes i Armeens Rækker.

Han var et sympatetisk Menneske, hvis smukke tiltalende Smil vandt ham alles Hjerter.

I Kampen ved Bustrup, den første Kamp, hvori han deltog, lagde han stor Uforfærdethed for Dagen, og da hans Kompagnichef, Kaptajn Meincke faldt, tog han Kommandoen og førte Kompagniet med megen Konduite i Resten af Fægtningen.

Under Tilbageetoget fra Dannevirke forstod han mærkværdig godt at vedligeholde Modet hos sine Folk, af hvem han var særdeles afholdt. Regimentet dirigeredes til Fredericia og vendte først tilbage kort før Dybbøldagen

Henimod Slutningen af 9. Regiments Angreb den 18. April, nær ved de forskudte Skanser, blev han haardt saaret i Underlivet.

Sammen med sin saarede Kompagnikommandør, Premierløjtnant Voigt, optoges han paa Valpladsen af Fjenden og bragtes til Johannitter Lasarettet i Nybbøl, hvor han døde efter at have ligget 36 Timer i bevidstløs Tilstand.

Liget førtes til København og begravedes den 26. April paa Garnisons Kirkegaard, fire Dage før hans 26-aarige Fødselsdag.

Premierløjtnant Christian Frederik Valdemar Secher fødtes den 4. December 1828 i Aarhus og var Søn af Proprietær Hans Christian Secher til Kjergaard (død 1834) og Hustru Ingeborg Blichert (død 1848).

Secher var Student og havde taget Philosophicum. Han studerede Jura og var Underofficer i Kongens Livkorps. Han forlod sine Studeringer, meldte sig frivilligt, gennemgik en Kommandoskole og udnævntes den 24. Maj 1848 til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve. Han ansattes ved 1. Forstærknings Jægerkorps, hvor han stod til Slutningen af 1850.

I Krigen udmærkede han sig ved Mod og Dygtighed, hvorfor han den 19. August 1849 forsattes til Linien og tillagdes Anciennet af 30. April 1848. Den 6. Oktober 1850 fik han Premierløjtnants Karakter og dekoreredes samtidig for sin hæderlige Deltagelse i Krigen med Ridderkorset af Dannebrog og af den russiske St. Anna Orden. Endelig den 19. April 1854 blev han virkelig Premierløjtnant.

1850- 61 stod han ved 10. lette Bataillon, 1861 en kort Tid ved 15. Infanteri Bataillon.

Fra 1857-61 og atter 1861-63 forrettede han Tjeneste i Krigsministeriet som Intendant.

Den 1. Oktober 1863 ansattes han ved 2. Infanteri Bataillon som Chef for 5. Kompagni og rykkede ud med dette.

Den 28. Marts forsøgte Fjenden Klokkerne om Morgenen et overraskende og yderst voldsomt Anløb mod Dybbøllstillingens venstre Fløj for at forsøge at anlægge den første Parallel. Imellem Klokkerne 5-6, henimod Kampens Slutning, beordredes Secher til med et halvt 5. og et halvt 7. Kompagni af 2. Regiment, understøttet af et Par Delinger af

1. og 4. Kompagni, at foretage en Fremrykning for at jage de sidste Afdelinger af Fjenden bort. Det lykkedes, men ved denne Lejlighed faldt Secher omtrent paa samme Sted, hvor faa Timer i Forvejen Sekondløjtnant Dickmeiss var falden.

Da den gamle Feltvagtstilling her indtoges, fandtes sidstnævnte Officers Lig og bragtes ind.

Sechers Lig førtes til København og jordedes den 6. April paa Garnisons Kirkegaard.

Han ansaas for en af Hærens intelligenteste yngre Officerer.

Secher var Enkemand og efterlod sig en lille Pige.

Paa Valpladsen hist, hvor Kuglerne sang,

Hvor Dødsenglen atter nu Leen svang

Mod de kæmpende Danmarks Sønner,

Der stod han, den brave, med usvækket Mod,

Med Sejren for Øje - det kostede Blod

Men, tænkte han, det sig vel lønner.

Ja, Lønnen den kom - men desværre ej saa

Man Secher nu længer i Rækkerne staa.

En fjendtlig Kugle kom susende brat

Og førte ham straks ind i Dødens Nat,

Men længe vil leve hans Minde!

Thi vil man ham savne i Danmarks Hær;

Dog Frænder og Venner ham savne især

Og kun daarligt i Tabet sig finde.

Men maa det dem være en Trøst saa stor,

At Krigeren nu i Valhalla bor.

L.

Sekondløjtnant Peter Nicolai Carl Christian de Seue fødtes den 15. December 1839 i København og var Søn af Kaptajn, Toldassistent i København, Christian Jørgen Werner de Seue og Hustru Marie Caroline Harboe.

De Seue frekventerede først Fr. Friis's Skole, dernæst det von Westenske Institut i København.

I 1858 fik han Ansættelse som Skriver i Generalpostdirektoratets 2. Sekretariat. I denne Stilling havde han en Sommer Orlov for at skaffe sig Lejlighed til praktisk at uddanne sig i de ved et Postkontor forefaldende Forretninger.

Han mente, det var vanskelig for ham at avancere i Postetaten uden at være Reserveofficer, hvorfor han i December 1860 indgav Ansøgning om at komme paa Reserveofficersaspirantskolen. Hans Andragende bevilgedes, og han gennemgik Skolen paa Landkadetakademiet fra 8. Marts til 31. Oktober 1861.

Den 1. November 1861 udnævntes han efter bestaaet Eksamen til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, og ansattes den 18. Oktober 1862 ved Krigsreserveofficerernes Fordeling til Bataillonerne ved 16. Infanteri Bataillon, med hvilken Afdeling han rykkede ud i 1864.

Han faldt den 16. April under Fjendens Beskydning af Dybbølstillingen.

Liget førtes til København og begravedes den 28. April paa Holmens Kirkegaard.

Premierløjtnant Gustav Wenzel Rothkirk Kaas Seyffarth fødtes den 1. Maj 1830 i Rendsborg og var Søn af Oberst Gustaf Lukas Vilhelm Henrik Seyffarth, Chef for 14. Bataillon og Kommandant i Rendsborg (død 1858) og Hustru Augusta Marie Lankenau.

Fjorten Aar gammel blev Seyffarth den 1. November 1844 Kadet, gennemgik Landkadetakademiet og udnævntes den 31. Juli 1850 til Sekondløjtnant ved 5. Reserve Bataillon med Anciennetet af 1. November 1849.

Her stod han til Bataillonens opløstes i Maj 1852 og kom saa til 15. Linie Infanteri Bataillon.

Premierløjtnant blev han den 5. Maj 1861 og fra April 1861 til sin Død stod han ved 3. Infanteri Bataillon.

Da 3. Regiments 1. Bataillon den 2. Februar Kl. ca. IP/g Formiddag ankom til Mysunde, sendtes tre af Kompagnierne frem ad forskellige Veje for at skaffe Oplysning om Fjendens Styrke og Forehavende, hvilke Forhold man, paa Grund af den stærke Taage, ikke havde kunnet komme paa det rene med. 2. Kompagni, ved hvilket Seyffarth stod, gik frem ad Koselvejen og blev straks heftig beskudt i det aabne Terræn. Her faldt Seyffarth. Hans Lig fandtes om Aftenen af 5. Kompagni, der var paa Forpost.

Hans Ansigt havde i Dødens Øjeblik antaget et saa lykkeligt og smilende Udtryk, saa det saa ud, som havde han gentaget Hans Boe Schaus Ord, da han den 12. September 1850 faldt ved Mysunde: »Det gør ingenting, Folk, bliv kun ved,«

Seyffarth havde udvist særligt Mod og Raskhed, idet han i Spidsen for sine Folk søgte at drive Fjenden bort fra en nærliggende Bakkekam.

Han var en dygtig og elskværdig Mand.

Liget førtes til Flensborg og begravedes den 6. Februar paa den derværende Kirkegaard.

Sekondløjtnant Laurits Marius Stephensen fødtes den 30. Marts 1839 i Hostrup ved Varde og var Søn af Claus Christian Stephensen, Skolelærer i Kokspang, senere i Aadum ved Ringkøbing og Hustru Maren Lauridsdatter.

Indtil sit 15. Aar opholdt Stephensen sig i Hjemmet og deltog udenfor Skoletiden i alt forefaldende Arbejde i Marken og i al den Slags Arbejde, der ellers falder for paa Landet.

Han kom derefter et Aar i Huset hos en Præst, hvor han dels modtog og dels var med til at give Undervisning.

Senere var han et Par Vintre Biskolelærer, tjente en Sommer som Bondekarl, forberedte sig nogle Maaneder og kom endelig Sommeren 1857 paa Seminariet i Jellinge, hvor han blev til midt i Sommeren 1860. Kort efter ansattes han som Hjælpe lærer hos Skolelæreren i Ulfborg, og her opholdt han sig til 1863.

Han mødte til Session i Ringkøbing, først 1861 og tog Udsættelse og dernæst i 1862 og tog ligeledes dette Aar Udsættelse.

I Slutningen af 1862 søgte han om at maatte faa Uddannelse som Reserveofficer, og han gennemgik nu Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet fra den 2. Februar til den 15. Oktober 1863 og udnævntes sidstnævnte Dag til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve samt ansattes ved 5. Infanteri Bataillon, ved hvilken Afdeling han stod til sin Død.

Den 17. Marts om Formiddagen, da 5. Regiment beordredes frem til en Rekognoscering mod Ragebøl Skov, foran Dybbølstillingens højre Fløj, faldt Stephensen.

Hans Lig førtes til Sønderborg, hvor det begravedes den 24. Marts. Han nævnes i 2. Arme Divisions Rapport med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen ved Ragebøl Skov.

Det vides, at han paa Grund af sin tapre Færd under Krigen skulle have været indstillet til Linjeofficer.

Kaptajn Frederik Hannibal Edvard Harald Stockfleth fødtes den 27. April 1829 i Kolding og var Søn af Major i Vejkorpset Joachim Godske Stockfleth (1780-1831) og Hustru Wibeke Ida Margrethe Worsoe (1788-1860).

Tretten Aar gammel blev Stockfleth den 1. November 1842 Kadet, gennemgik Landkadetakademiet og blev den 1. November 1847 Sekondløjtnant med Anciennetet af 1. November 1846, men forblev paa Akademiet som Repetent indtil Krigens Udbrud, da han den 30. Marts 1848 ansattes ved 4. Linie Infanteri Bataillon.

Han deltog i den første slesvigske Krig med Hæder og udmærkede sig især i Istedslaget ved sin Kækhed og Snarraadighed, saa at han som enogtyveaarig Løjtnant den 6. Oktober 1850 udnævntes til Ridder af Dannebrog.

Den 22. Juli 1849 var han bleven Premierløjtnant. 1853-54 stod han å la suite som Lærer og Skoleofficer ved Landkadetkorpset, 1854-60 ved 2. Linie Infanteri Bataillon og fra 17. September 1860 ved 20. Infanteri Bataillon, hvor

han ved sin Udnævnelse til Kaptajn den 28. August 1862 blev Chef for 2. Kompagni.

I 1864 udmærkede han sig ved enhver Lejlighed, hvor han stod overfor Fjenden. I Kampen ved Selk og Kongshøj den 3. Februar førte han sit Kompagni med stor Dygtighed og bidrog væsentlig til, at Østrigernes Angreb paa Saxarmen blev afslaaet. Han fremhæves derfor ogsaa i Rapporten med Udmærkelse for sit Forhold paa denne Dag.

Under Forsvaret af Fredericia var han skiftevis med Kaptajn J. P. Beissenherz Forpostkommandør.

Den 29. Marts ledede han det vellykkede Overfald paa de prøjssiske Gardehusarer i Assendrup, hvor han tog 22 Fanger og 23 Heste. Som Belønning for dette dristige Foretagende blev det ham tilladt selv at føre sine Fanger til København, og han fik saaledes en under Krigen sjældent Lejlighed til at hilse paa Slægt og Venner. Det var sidste Gang, de saa ham.

Den 18. April deltog han i Regimentets Angreb. Hans Kompagni trængte tæt ind paa Fjendens Linier, men blev nedslaet af den voldsomme Kugleregn, saa at kun to Korporaler af samtlige Befalingsmænd slap derfra. Stockleth selv blev under Fremløbet let saaret. Lidt senere blev en Officersaspirant, som han satte stor Pris paa, saaret og faldt sammen med de Ord: »Aa, Gud hjælpe mig!« »Det vil han nok, lille Ven,« sagde Stockleth, idet han bøjede sig over ham. I det samme fik han selv en Kugle i Baghovedet, faldt og rørte sig ikke mere.

Han fik saaledes det Ønske opfyldt, som han engang havde udtalt til en Ven: »Det maatte være herligt at falde ung, ikke i en lille Forpostfægtning, men hvor Kanonerne sang Gravsalmen!«

Hans Lig, der fandtes aldeles udplyndret paa Valpladsen, begravedes den 24. April paa Augustenborg Kirkegaard.

Kammeraterne satte paa hans Gravsten: »Han var brav, tapper og ædel.«

Han fremhævedes med Udmærkelse i Rapporten for sit Forhold under Kampen den 18. April.

I ham gik en Fremtidsmand bort, som ville have bragt det vidt. Foruden en levende Interesse for sit Fag havde han en betydelig Sans for Litteraturen, ogsaa i andre Retninger end rent militært. Allerede som Kadet var han H. P. Holsts Yndling for de gode danske Stile, han skrev og viste derved de første Tegn paa den Lyst og Evne til litterær Virksomhed, som senere bar Frugt i en meget forskelligartet Produktion. Han har saaledes skrevet baade lyriske Digte, smaa Noveller og militære Lærebøger.

Han tog sig meget af sine undergivne og havde en stor og gavnlig Indflydelse paa de yngre Officerer, som han holdt meget af at samle hos sig. Saaledes indbød han paa Aspirantskolen i Helsingør, hvor han i 1861 var Lærer, ofte de unge til The, hvad de i Begyndelsen kimsede af; men hans lærerige og interessante Underholdning lod dem snart skatte disse Sammenkomster højt.

Men han var ikke blot æstetisk anlagt, han var tillige en etisk udviklet Personlighed, der intet Middel skyede for at bekæmpe Mangel paa Moral, og han foragtede den Ungdom, der kun søgte Forlystelser. Han var en meget smuk Mand, kraftigbygget med brune Øjne, Haar og Skæg.

Fra Barndommen var han tungsindig, og der saas kun sjældent et Smil paa hans Læber. Livet havde paa forskellig Maade taget lidt haardt paa ham, saa at hans sensible Natur havde faaet et Knæk, der svækkede hans Livsmod, hvad blandt andet hans Digte bare Vidnesbyrd om. Kun naar han bevægede sig blandt sine Soldater, var der altid en stille Glæde udbredt over ham.

Premierløjtnant William Brown Stonor fødtes den 6. September 1828 paa Nygaard i Tikøb Sogn og var Søn af Gaardejer Charles Stonor og Hustru Hellen Clementine Brown, der var Skotte. Efter sin Konfirmation kom han paa et Skibsklarererkontor i Helsingør. Hans Lyst stod imidlertid til at blive Soldat; derfor var han i 1848 en af de første frivillige, der meldte sig. Han rykkede ud med 2. Jægerkorps, deltog med Hæder i dette Korps's Fægtninger i det første Krigsaar og avancerede til Overjæger. Han uddannedes derefter til Officer, og 10. Marts 1849 udnævntes han til Sekondløjtnant i Linien med Anciennetet af 1. Januar 1849. Senere fik han, som alle Løjtnanter udnævnte i 1848-49, Anciennetet af 30. April 1848.

Som Officer ansattes han ved 2. lette Bataillon og deltog med denne i Slaget ved Fredericia den 6. Juli 1849. I 1850 stod han ved 10. lette Bataillon og var med ved Mysunde den 12. September og udførte her et vellykket Angreb. Den 10. September 1850 blev han Premierløjtnant. I 1851-52 stod han ved det holstensk-lauenborgske Forbundskontingent (holstenske Jægerbataillon), men

da dette i April 1852 indlemmedes i den danske Hær, overgik han til 5. Jægerkorps, som holstenske Jægerkorps nu kom til at hedde.

Den 1. Oktober 1863 blev han forsat til 5. Infanteri Bataillon og med den rykkede han atter i Felten som Kommandør for 1. Kompagni.

Han fremhæves med Udmærkelse i 2. Arme Divisions Rapport om Kampen i Sundeved den 17. Marts og dekoreredes den 27. Juni 1864 med Ridderkorset for sit Forhold under Belejringen af Dybbølstillingen og Kampen den 18. April. Ved Indtagelsen af Als den 29. Juni blev han let saaret, og man antog ham allerede for næsten rask, da et uforudset Tilfælde hurtigt gjorde Ende paa hans Liv.

Han døde den 19. Juli paa Lasarettet i København og begravedes den 24. samme Maaned paa Asminderød Kirkegaard.

Hans Død vakte almindelig Deltagelse i hans Hjemstavn. Derom vidner den talrige Sørgekære fra hele Egnen, som tilfods fulgte ham til hans sidste Hvilested fra Fredensborg Slotskapel.

Hæren mistede i ham en i høj Grad uforfærdet og brav Soldat, en besindig og rolig Fører, og hans Bortgang var saa meget sørgeligere, som hans gamle Moder og to ugifte Søstre i ham mistede en væsentlig Støtte. Han var Beskedenheden selv og hørte hellere til end talte. Han gjorde altid sin Pligt, og var en sjælden hæderlig Karakter. Enhver, som kendte ham, ville med Tryghed lægge hele sin Velfærd i hans Haand.

Sekondløjtnant Andreas Frederik Walter Toxwerdt fødtes den 23. August 1841 i Rendsborg og var Søn af Kammerjunker, Overauditør, Etatsraad, By og Herredsfoged i Storeheddinge Niels Peter Diderich Toxwerdt og Hustru Mimi født Harbou.

Toxwerdt frekventerede Sorø Akademi og blev 1861 Student herfra og 1862 filosofisk Kandidat fra Universitetet.

Fra den 2. Februar til den 15. Oktober 1863 gennemgik han Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet og udnævntes sidstnævnte Oag til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve, samt ansattes ved 2. Infanteri Bataillon.

Den 18. April 1864 faldt han under Forsøget paa at tilbageerobre Skanse Nr. 4. Liget bragtes Dagen efter til Afdelingen, og det saas nu, at han havde faaet et Skudskaar i Hjertet og et i Underlivet. Han var en god Kammerat, livlig og afholdt og sine Forældres eneste Søn.

Hans Lig førtes til Storeheddinge, hvor det begravedes den 27. April fulgt af en uoverskuelig Menneskemasse, der følte sig dybt bevæget ved denne sørgelige Højtidelighed. Liget bares til Graven af Byens Brandkorps

og Vaabenbrødre, Haandværkerforeningen var fuldtallig til Stede og 12 sortklædte unge Piger med Kranse og Blomsterkurve gik foran Kisten. Efter at Liget var sænket i Graven bestrøede de unge Piger Kisten med Blomster, og der affyredes 9 Kanonskud.

Saa Du var ogsaa blandt dem, der kækt

Stred Kampen ud,

Der trodsed Voldsmandens Hær, som frækt

Svang Dødens Bud!

Saa Du var ogsaa blandt dem, der alt

For Danmark gav,

En af de tapre, som frygtløst faldt!

Fred i Din Grav.

Jeg husker Dig end i Skolen: Du var

Lidt tavs og sen.

Lidt overskygget Dit Øjes Glar:

En underlig en!

»Han vinder aldrig sig Navn og

Ry Som Officer!«

Saa lød det trindt om, dengang af By

Du drog med fler.

Men hisset ovre, hvor Sværdet sang

I blodigt Slag,

Hvor Kuglen suste, Granaten sprang

Med rædsomt Brag,

Der retted Ryggen sig, der fik Ord

Til Læben naa,

Og Blikket lyst, da frem Du for

Først blandt de faa!

Nej vist, Du vandt Dig ej Navnet stort

I Tidens Elv!

Det ønskede Du ej.- Hvad der er gjort,

Du gjorde selv:

Paa Danmarks hellige Uskyldskrans

Saa ren og god,

Der skrev Du Dit Navn med Straaleglans

Af eget Blod!

Hil være Dig, Ædle, som kækt har stridt

For Retfærds Sag!

Har end Du i Mulm og Taage lidt:

Det bli'r vel Dag!

Det lysner engang: Gennem hele Nord

Gaar Sagn og Sang

Om dem, der bandt Slesvigs dyre Jord

Til Dannevang!

V. M.

Toxwerdt sammen med to andre faldne Officerer, Færch og Trepka, alle Studenter fra 1861, mindedes i 1886 ved 25. Aars Studenterjubilæet paa følgende smukke Maade:

Først holdtes en kort Tale til Ære for dem, derefter oplæstes nedenstaaende Digt.

Medens de tilstedeværende Studenter i Stilhed drak et Mindebæger for de faldne, spillede Orkestret: »Slumrer sødt i Slesvigs Jord«.

DE TRE SOM FALDT

De tre, som faldt

Dem Brødre vil i denne Stund vi mindes,

Og mens af Vemods Flor vor Tanke bindes,

Dog deres Dages Rad saa hurtig talt,

Af Ungdoms friske Syners Glans beskinnes!

Mens Kugler føg

Og hvirvled Jorden op paa Dybbøls Banker,

Og slog Faskiner sønder, sprængte Planker,

De stod med løftet Mod i Brand og Røg,

Et enkelt Maal kun fyldte deres Tanker!

Et enkelt Maal:

At tugte ham, som vil vor Ret forøde,

Og, hvis det brister, da med Smil at bløde.

Saa svunge mandigt de det skarpe Staal,

Og gav saa deres unge Liv - og døde!

I Røg og Brand,

Vi andre staa i Kampens Nød tilbage,

Og vrede Skygger over Himlen jage,

Og Luften sløres til i Fjernets Rand,

Og Hjertet krympes af en ordløs Klage.

De tre, som faldt,

De var blandt dem, som milde Guder kaared,

Og de fik Livets bedste Lod beskaaret:

At staa med frejdig Vished, hvor det gjaldt,

Og blive bort med samme Vished baaret.

I tre, som faldt,

I Nuets Trængsel se vi op mod Eder:

O, følger os, hvem Hvirvelstormen spreder,

Og maner frem det Sind, der samler alt,

Og mod et fælles Maal paany det leder.

Rudolph Schmidt.

Sekondløjtnant Christian Trepka fødtes den 20. Juni 1842 i København og var eneste Søn af Oberst Johan Christian Mathias Trepka, der faldt den 25. Juli 1850 ved Øvre Stolk, og Hustru Ida Louise Mathilde Falbe, Datter af Kammerherre C. T. Falbe.

Trepka gik som Dreng i Borgerdydskolen i København. I 1856 havde han bestaaet Adgangseksamen til Søkadetakademiet og samme Aar sejlet med Kadetskibet. Han opgav dog denne Vej og fortsatte Læsningen. 1861 blev han Student og 1862 tog han Philosophicum ved Universitetet med 1. Karakter; derefter studerede han Kemi.

Fra 8. Januar til 16. Marts 1864 gennemgik han Reserveofficersaspirantskolen paa Landkadetakademiet, afgang sidstnævnte Dag som Aspirant til Tjeneste ved 18. Regiment og deltog med dette i Dybbøls Forsvar.

Den 30. Maj udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve og forblev ved 18. Regiment.

Natten til den 29. Juni var han med sine Folk paa Skansearbejde paa det Sted, hvor Landgangen paa Als skete. Om Morgenen tidlig, da Regimentet rykkede frem til Understøttelse for 4. Regiment, blev han haardt saaret, faldt i Fangenskab og indlagdes paa Snogbæk Lasaret, hvor han døde den 9. Juli.

Den 11. Juli begravedes han paa Sottrup Kirkegaard, men Liget optoges senere og førtes til København, hvor det begravedes den 22. August paa Søetatens Kirkegaard.

Han besad et Sind, der var aabent for alt stort og ædelt, og hans ualmindelige Aandsevner berettigede til de lyseste Forhaabninger. Alt som Dreng ragede han op over sine Kammerater og var sine Læreres udprægede Yndling.

Trepka sammen med to andre faldne Officerer, Færch og Toxwerdt, alle Studenter fra 1861, mindedes i 1886 ved 25. Aars Studenterjubilæet i Studenterforeningen. »Se: Toxwerdt«.

Premierløjtnant Carl Frederik Thomsen Varberg fødtes den 11. Marts 1832 i Aalborg og var Søn af Købmand Nicolai Frederik Breckevoldt Varberg og Hustru Amalie Svendsen.

Fjorten Aar gammel blev Varberg den 1 November 1846 Kadet, gennemgik Akademiet og udnævntes den 1. November 1851 til Sekondløjtnant ved 6. Linie Infanteri Bataillon med Anciennetet af 1. November 1850.

Her stod han i 10 Aar og forsattes den 22. April 1861 til 11. Infanteri Bataillon.

Den 11. Juni 1863 blev han Premierløjtnant.

Da Varbergs Kompagnichef, Kaptajn Licht, den 3. Februar 1864 blev saaret, overtog han Kommandoen over 1. Kompagni. Han kom just fra Flensborg, hvorhen Regimentet havde sendt ham for at hente de indkaldte Forstærkningsmænd. I høj Grad beklagede han sig over, at han derved var gaaet glip af Lejligheden til at deltage i Kampen om Dannevirke.

Hans Kammerater trøstede ham med, at der nok kom mere af den Slags, og det slog kun altfor godt til. Et Par Dage senere saaredes Varberg ved Sankelmark. I denne for vore Vaaben saa hæderlige Træfning stod han i Slagets Brændpunkt, da hans Regiment, der i Begyndelsen af Kampen havde staaet i anden Linie, for Alvor kom i Ilden.

Kompagniet stod tværs over Chausseen, der gaar forbi Sankelmark Skov. Brigadechefen, Max Müller, lod blæse: »Gaa paa« til sine Jyder, da Østrigerne angreb. Tre Kompagnier under Varberg, Stricker og Scheel gik dels frem gennem Skoven, deis ad Chausseen, og fem Kompagnier gik frem i det aabne Terræn mellem Chausseen og Munkvolstrup og standsede de fjendtlige Kolonner, som stormede op ad Bakkerne. Efter at Østrigernes Angreb var afslaaet, posteredes Varbergs ene Halvkompagni paa Chausseen lige midt for Skoven og afslog her et Bajonetangreb af en østrigsk Kolonne, der paany gik frem ad Vejen. Her understøttedes han fortrinligt af sit andet Halvkompagni under Løjtnant Ivar Leth og af en Deling af 6. Kompagni under Løjtnant Möller Holst. Varberg kæmpede som en rasende og stødte en østrigsk Fører ned. Tillige med sin Vaabenmester, Obel, og nogle menige omringedes han. De kastede Fjenden til Side, men under Kampen dræbtes Vaabenmesteren, og Varberg ramtes af en Kugle i venstre Side.

Han faldt om, rejste sig atter, gik et Par Skridt mod Syd, men styrtede igen til Jorden. Nu faldt de fjendtlige Soldater over ham og røvede hans Kikkert og Ur. Efter hans Fald førtes Kompagniet af Overkommandersergent Silkeborg, der nu var Kompagniets ældste Befalingsmand.

Varberg førtes af Fjenden til Gottorp Lasaret, hvor han døde den 10. Februar. Han begravedes formentlig den 12. Februar paa Slesvig Kirkegaard.

Hans Dødsdag er dog ikke ganske sikker, fra anden Side menes denne at være den 7. Februar.

Fra sine Kammerater havde Varberg det Lov paa sig, at han var pligtopfyldende og højtbegavet. Han havde et stridbart Sind, der skaffede ham Tilnavnet: »Tjørnen«. Han var meget hidsig og angreb alle dem, der var forknytte. Han sagde ofte: »Det, der giver Manden Værd, er, at han opfylder sin Pligt, og det er hver dansk Mands Pligt at vove Livet for sit Fædreland, hvis Selvstændighed vi have opretholdt i over 1000 Aar, navnlig mod Tyskerne«, et Folkeslag, som Varberg hadede, fordi de overfaldt os.

Dette Karaktertræk gør ham Ære og er en Hæder for hans Minde.

Hans Regimentschef, Major Rist, der ogsaa saaredes ved Sankelmark, skrev til hans Fader: »Som Kommandør for det Regiment, i hvilket Deres Hr. Søn kæmpede saa kækt og offrede det højeste, nogen kan ofre paa Fædrelandets Alter - sit Liv - være det mig tilladt at bevidne Dem min saavel som hans Kammeraters inderlige Deltagelse og Sorg over at skulle miste en saa brav Kammerat, en saa hæderlig og dygtig, nu savnet Officer.

Han havde nylig modtaget Kommandoen over Regimentets 1. Kompagni, hvis tidligere Officerer var saarede. Han førte sine Folk godt og var en Officer, af hvis Fremtid Regimentet lovede sig meget godt.

Regimentet skænkede ham sin fulde Tillid og saa altid hans Færd med Tilfredshed.

Jeg antager, dette usminkede Vidnesbyrd vil være Dem en Tilfredsstillelse og liden Lindring i Deres Sorg og tunge Skæbne.

I det Haab og med Bøn om, at Altstyrelsen vil give Dem Styrke til at bære Korset, han har lagt paa Deres Skuldre, og bevidnende Dem Regimentets inderlige Deltagelse og Bedrøvelse over Løjtnantens Bortgang, tegner jeg mig, Dem ukendt, med Deltagelse.

Garnisonshospitalet, den 26. Februar 1864.

Deres ærbødige Rist.

Sekondløjtnant Viggo Theodor Voldby fødtes den 1. September 1839 i København og var Søn af praktiserende Læge Frederik Ludvig Voldby og Hustru Ida Florentine Sehrens.

Den 1. November 1856 blev Voldby Kadet, gennemgik Akademiet og blev den 1. November 1859 udnævnt til Sekondløjtnant ved 17. Linie Infanteri Bataillon med Anciennet af 1. November 1858, idet han den 1. November 1858 var ansat som Kadetunderofficer ved Korpset.

Den 1. November 1860 blev han forsat til 18. Infanteri Bataillon, med hvilken han rykkede ud i 1864. Den 15. Marts opholdt han sig i Blokhuset i Skanse Nr. 2 sammen med adskillige andre, da en Granat slog ned i det og anrettede en Del Ødelæggelse. Voldby blev ramt, medens han sad i en Vagtstol, og han saa ganske ud, som om han sov. Da han blev tiltalt, gjorde han et Forsøg paa at aabne Øjnene og bevæge Læberne, men i det samme banede en smal Blodstrib sig Vej ud fra den ene Mundvig. Det var forbi med det samme; han havde faaet en let og en smertefri Død.

Voldby var en ung, køn Mand, med et venligt, tiltalende og frejdigt Udseende, en Mand, der ved sit livsglade og aabne Væsen var afholdt saavel af sine Kammerater blandt Officererne som af sine undergivne. Disse sidste holdt især af ham, fordi han, trods han krævede streng Pligtopfyldelse, altid forstod at gøre det paa en halv spøgende, halv alvorlig Maade, som var uimodstaaelig elskværdig. Han var, paa Grund af sin venliee Maade at være naa overfor Folkene, altid en Slags Mellemand mellem disse og den strenge Kompagnichef, Kaptajn Schow. Hvor tit havde han ikke trøstet en stakkels Synder, der havde forset sig, naar denne af Kaptajns Miner spaaede sig det værste. Men Voldby kendte Kaptajnen saa godt og vidste, at denne ikke mente det saa slemt, som det saa ud til.

Voldby, der var en dygtig, ung Officer, gik med store Forventninger i Krigen, haabende i den at bringe det til noget; han havde den faste Tro, som det var Kammeraterne umuligt at faa ham fra, at han ikke kunne blive saaret.

Han var i den Henseende en fuldstændig Modsætning til Kaptajn Schow, der altid sagde, at han var vis paa at blive truffen i den første Kamp, hvilket jo ogsaa skete.

Voldbys Lig førtes til København og begravedes den 23. Marts paa Garnisons Kirkegaard.

Han omtales i 18. Regiments Rapport med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen ved Mysunde den 2. Februar.

Aaben, ærlig var Din hele Stræben,

Smil i Øjet, venligt Ord paa Læben,

Svulmende af Mod, af Liv og Lyst,

Banked Hjertet i Dit unge Bryst.

Kærlig Søn Du var og kærlig Broder,

Trofast Ven, som aldrig glemmes skal.

Ædel Sans for Livets bedste Goder,

Varm Begejstring for Dit tunge Kald.

Saadan var Du, saadan vil Dit Minde
Leve iblandt os, som elsked Dig.
Selv naar disse tunge Tider svinde,
Naar vor mørke Himmel klarer sig,
Vil dog mangt et Suk og mangen Tanke
Søge Dig vor ædle tabte Ven,
Og da vil Du til vor Trøst og Lindring
Staa for os i lysende Erindring.
H. D.

Premierløjtnant Barthold Detlef Melchior Walter fødtes den 21. Maj 1828 i Ratzeborg og var Søn af Etatsraad, Amtmand og 1. Embedsmand i Lauenborg Amt, Friedrich Eduard Walter.

Walter var i 1851 tilgaaet Hæren med den lauenborgske Jægerbataillon, senere 14. Bataillon. Han havde Sekondløjtnants Anciennetet af 16. Januar 1851.

Den 13. Maj 1852 blev han forsat til 3. Linie Infanteri Bataillon, hvor han stod til sin Død. Premierløjtnants Karakter og Anciennetet fik han den 10. Oktober 1863 og til Premierløjtnant udnævntes han den 28. April 1864. Han var med ved Mysunde, hvor han saaredes let, og ved Dybbøl den 17. Marts og den 18. April.

Den 28. Juni om Aftenen havde Walter været sammen med flere af Officererne, der i Barakkerne paa Als havde haft et lille Sold. Drikkevarerne vare kun faa, men Stemningen var, for enhver, der havde været med, uforglemmelig. Selv temmelig tørt anlagte Personer kom der forunderligt Liv i den Aften, og hver gav sit Bidrag til Underholdningen, men intet gav en saadan Genlyd hin Aften, som en kort Tale, Walter holdt for »gamle Dannebrog som Symbol for Sandhed og

Ret«, trods det, at Walter oprindeligt var Tysker, født i Lauenborg, og havde hele sin Slægt i Tyskland.

Klokken var bleven henad to mellem den 28. og 29. Juni; nogle vare gaaede til Ro, andre, deriblandt Walter og en Kammerat, gik i Samtale udenfor Barakkerne. Han havde gentagne Gange udtalt, at han var vis paa, at Prøisserne ville angribe den Nat.

Pludselig udbryder han til sin Kammerat: »Hører De?« Kammeraten hørte endnu intet, men Walter fo'r straks hen og allarmerede først sit Kompagni, første, og derefter de andre Kompagnier, saaledes at de, der alt vare gaaede til Ro, hurtigt kom i Klæderne igen, klar til at gaa mod Fjenden.

Kort efter laa Walter paa Kamppladsen, ramt af et Skud i Brystet, bedækket med Dannebrog i Form af Ridderkorset, som var tildelt ham den 27. Juni og netop samme Dag var kommet ham i Hænde.

Han faldt i Fangenskab og førtes til Augustenborg Lasaret, hvor han døde samme Dag.

Den 8. Juli blev hans Lig begravet paa Augustenborg Kirkegaard. Senere rejstes paa hans Grav et Mindesmærke, med Inskriptionen: »Dette Minde sattes ham af Venner og Kammerater.«

Walter var en meget lovende og tapper Officer, der i Rapporten var fremhævet med Udmærkelse for sit Forhold under den sidste Kamp ved Dybbøl, den 18. April.

Sekondløjtnant Ludvig Waldemar Weitemeyer fødtes den 19. Juli 1841 i København og var Søn af Mekanikus Ludvig Leonhard Weitemeyer og Hustru Anna Catharina Zimmer.

Efter Konfirmationen kom Weitemeyer i Smedelære hos Faderen for at uddannes i dennes Forretning, men han fik hurtig Lyst til at læse, som det gode matematiske Hoved han var.

Den 26. Januar 1863 fik han fra polyteknisk Lærestalt Bevis for at have taget Eksamen som polyteknisk Kandidat med 2. Karakter i Mekanik.

Han ønskede nu at blive uddannet som Reserveofficer og erholdt Tilladelse til at indtræde i Artilleriets Reserveofficersaspirantskole fra den 11. Maj 1863. Paa Grund af Mobiliseringen afgik Weitemeyer ved Skolens Ophævelse den 31. December 1863 til praktisk Tjeneste ved Artilleriet.

Som Aspirant var han med ved Tilbageetoget fra Dannevirke, og her viste han en resolut Optræden. Han kom nu til Nordborg og i sine Breve til Hjemmet beklagede han sig over sin Uvirksomhed her. Han havde ønsket at komme til Dybbøl Endelig fjorten Dage før han faldt, fik han sit Ønske opfyldt om at komme til Dybbøl.

Den 13. April 1864 blev han udnævnt til Sekondløjtnant i Artilleriets Krigsreserve,

Han faldt allerede den 14. April under Fjendens heftige Beskydning af Dybbølstillingen. Han ramtes i Skulder og Baghoved af en Granat, der dræbte ham øjeblikkelig

Han var en ung Mand med meget gode Kundskaber og med en i enhver Henseende hæderlig Karakter.

Han begravedes paa Sønderborg Kirkegaard, men da Faderen fik Meddelelse om hans Død, førtes Liget til København og blev den 24. April begravet paa Assistents Kirkegaard.

Med Smil paa Læben han fremad drog,

I Livet som og i Døden,

Med Smil paa Læben han for os slog

Og værnede om os i Nøden.

Nu er han død, men Smilet ej,

Det spiller ham end om Munden.

En Kugle standsede ham paa hans Vej,

Men han har dog Sejr vunden.

Med Hjertet fuldt og Øjet vaadt

Vi standse nu ved Din Baare;

Kun et kan gøre Sindet godt

Og standse Vemodens Taare:

Det er Din lysende Idræt, som

Fra Mund til Mund skal vandre

Og minde de kommende Slægter om:

Du offred Dit Liv for os andre!

Berl. Avis d. 23.4.1864.

Premierløjtnant Jens Peter Thorvald Westberg fødtes den 23. Januar 1829 i København og var Søn af Brygger Christen Jensen Westberg (død 1847), Ejer af det dengang meget bekendte Ølbryggeri i Magstræde, og Hustru Abelone Kristine Nielsen.

Han blev Student kun 16 Aar gammel, hvorfor der maatte søges om særlig Tilladelse for ham til at tage artium. Senere blev han teologisk Kandidat.

Han meldte sig frivillig i 1848 og ansattes ved 3. Reserve Bataillon, hvor han efterhaanden avancerede til Kommandersergent. Den 10. Marts 1849 udnævntes han til Sekondløjtnant i Infanteriets Krigsreserve med Anciennetet af 1. Januar samme Aar. Den 19. August 1849 forsattes han til Linien med Anciennetet af samme Dag. Men fik den 26. August 1849 sammen med samtlige under Krigen udnævnte Løjtnanter Anciennetet af 30. April 1848.

Han stod ved 3. Reserve Bataillon til 1850, ved 3. Linie Infanteri Bataillon 1850-57, udnævntes til Premierløjtnant den 16. Juli 1857 og forsattes til 15. Linie Infanteri Bataillon. 1858-60 var han Vagtmesterløjtnant paa Kronborg, stod ved 18. Infanteri Bataillon 1860-61 og forsattes endelig i 1861 til 4. Infanteri Bataillon.

Han var af Naturen stille og ingen ivrig Selskabsmand, dog var han i Besiddelse af et eget tørt Lune. Han var ualmindelig afholdt af alle, baade Over- og Undermænd.

Ved alle Stridigheder mellem Kammeraterne valgtes han som en Selvfølge til Forligsmægler.

I Krigen 1864 var han Kommandør for 4. Regiments 7. Kompagni.

Noget hen i Krigen blev han syg af Typhus og bragtes til København. Trods Lægens Forbud maatte han dog afsted til Krigsskuepladsen, inden han endnu var helt rask. Otte Dage efter faldt han.

Den 29. Juni stod han med sit Kompagni i Reserve bag højre Fløj af Stillingen paa Als. Da Landgangen tidlig om Morgenen begyndte, og de forskellige Feltvagter blev tvungne bort fra deres Standpladser, ilede han med sit Kompagni frem mod Løbegravslinien, men naaede ikke længere end til Arnkils Skovs vestlige Udkant, hvorfra han i Forbindelse med to Feltpiecer af 9. Batteri, der havde fulgt Kompagniet til Skovkanten, beskød Fjenden.

Her blev Kompagniet dog kun kort Tid, da Fjendens stærke Fremtrængen i Front og højre Flanke tvang det til at gaa tilbage mod Gaarden lige Syd for Skovens sydøstlige Hjørne. Under denne Tilbagegang led Kompagniet store Tab, navnlig ved Ilden i dets Flanke, og inde i Skoven faldt Westberg. Han segnede bag over; Ansigtet var ligblegt, Fraaden stod ham om Munden, og Øjnene stod stive. Folkene forsøgte at faa ham med tilbage, men Fjendens Fremtrængen forhindrede det.

Folk af hans Kompagni udtalte, at han altid og lige til det sidste udviste en mageløs Ro og Koldblodighed forenet med Tapperhed, og hans Død beklagedes smerteligt i Kompagniet.

Liget blev liggende i Skoven og fandtes først meget længe efter i stærk opløst Tilstand og fuldstændig udplyndret, endog Knapperne vare skaarne af Uniformen.

Det førtes til København og begravedes den 15. August paa Garnisons Kirkegaard.

I 1858 havde Westberg ægtet Albine Kohl, Datter af forhenværende Kaptajn i Marinen C. Kohl.

Hustruen overlevede ham. Der var ingen Børn.

Som Yngling kaldtes han Minervas Søn;

Til Fredens Gerning han sit Liv indvied;
Han elsked, og i Hjertets stille Bøn,
Indsluttet han vor Moder, Danmark skøn,
Som fostred ham, og af hvis Bryst han died.

Han elsked Frihed, thi han vidste godt,
At Frihedsaand ej fødes af Trældkvinde,
At den gør lyst i Hytten som i Slot
Og falder ej for Trældes Haan og Spot,
I den kun Gud og Livet vi kan finde.

Hist Myriader af Svartalfer stod,
Herodes og Pilatus Venner sanke
Med Løgn forraadte de uskyldigt Blod
De Frihedsaanden traadte under Fod
Og rusked Løven i dens stolte Manke.

Han Sværdet drog - for Frihed Livet gav.
Tak for Din Daad i Kampen for det sande!
Naar Fjender over Sandhed bryder Stav,
Skal Ærens Blomster spire paa Din Grav
Og vokse op af Blodet paa Din Pande.

J. H.

Premierløjtnant Frantz Ludvig Winsløw fødtes den 4. August 1831 i København og var Søn af Justitsraad Peter Johan Christian Winsløw og Hustru Elisabeth Sophie Jacobsen.

Tretten Aar gammel blev han den 1. November 1844 Kadet, gennemgik Landkadetakademiet og udnævntes den 1. November 1849 til Sekondløjtnant ved 1. Jægerkorps (20. Bataillon) med Anciennet af 1. November 1848.

I Krigsaaret 1850 stod han dels her, dels ved 1. Forstærknings Jægerkorps. 1851-53 stod han ved 3. Jægerkorps, var á la suite 1853-56 for at tage Landinspektørexamen og kom tilbage til 3. Jægerkorps 1856-58. Han var derefter igen et Aar á la suite for at arbejde som Landinspektør, men fra 1859 atter ved 3. Jægerkorps. Den 1. Oktober 1863 ansattes han som Kompagnikommandør ved 4. Regiments 8, Kompagni.

Den 15. August 1858 var han bleven Premierløjtnant.

Ved Forpostfægtningen den 17. Marts foran højre Fløj af Dybbølstillingen lærte 4. Regiment for Alvor Prøjssernes Tændnaalsgevær at kende og ved Fremrykningen mod dette mistede Winsløws

Kompagni snart alle sine Officerer. Her faldt den tappre Kompagnikommandør selv, ramt af en Kugle, der gik ind ad højre Tinding og ud bag venstre Øre, saa Døden indtraadte med det samme.

Fjenden lagde hans Lig ind i Dybbøl Kirke sammen med Ligene af 25 prøjssiske Officerer.

Alt, hvad der fandtes paa Winsløw af Værdisager, bragtes samme Aften af en prøjssisk Officer til Forposterne og blev senere tilstillet Familjen.

Hans Ur var indsvøbt i Papir, i hvilket tillige var indlagt en afklippet Lok af den faldnes Haar.

Liget førtes til Nyborg, hvor det modtoges af Familjen.

Hans Ansigtstræk var ganske som til daglig, ikke Spor af forandrede, og paa hans Mund ligesom spillede endnu et Smil.

Han var en meget religiøs Mand, der havde mange nære Venner blandt Grundvigionismens Bærere.

Han begravedes den 26. Marts paa Nyborg Kirkegaard.

Winsløw fremhæves i 2. Arme Divisions Rapport med Udmærkelse for sit Forhold under Kampen den 17. Marts.

I 1858 ægtede han Sophie Schalburg, Datter af Commerceraad Schalburg i Nyborg.

Hustruen og to Døtre overlevede ham.

I Krigen 1864 døde af deres Saar eller faldt paa Slagmarken ialt: 106 Officerer, nemlig 1 Sekondløjtnant af Flaaden og 105 Officerer af Hæren.

Hærens Officerer fordele sig saaledes:

Fodfolket:

1 Generalmajor.

4 Oberster.

1 Oberstløjtnant.

6 Majorer.

14 Kaptajner.

24 Premierløjtnanter (heraf 1 svensk).

49 Sekondløjtnanter (heraf 4 svenske).

Ingeniørerne: 1 Sekondløjtnant.

Artilleriet: 1 Kaptajn, 2 Sekondløjtnanter.

Rytteriet: 1 Premierløjtnant.

Læger: 1 constitueret Overlæge.

Tabet paa Afdelingerne fordeler saaledes:

Overkommandoen: Major af Generalstaben C. L. S. Rosen.

2. Arme Division: Generalmajor P. H. C. du Plat, Major af Generalstaben E. F. Schau.

3. Armé Division: Major J. A. F. Hoffmann.

Infanteri Brigade: Oberst G. H. Lasson, Prm.ltn. P. F. V. Hansen.

4. Infanteri Brigade: Oberst T. C. Faaborg.

8. Infanteri Brigade: Sekond.ltn. C. I. F. Irminger.

Infanteri Regiment: Kaptajn J.O. Hansen, Sv. Prm.ltn. P. J. C. Betzholtz, Sekond.ltn. J. C. E. Baron Dirckinck Holmfeld, Sekond.ltn. H. P. C. E. V. Hjort.

Infanteri Regiment: Kaptajn S. W. R. Lundbye, Prm.ltn. C. F. V. Secher, Sekond.ltn. V. H. B. Dickmeiss, Sekond.ltn. C. E. Malling, Sekond.ltn. A. F.V. Toxwerdt, Sekond.ltn. F. G.V. Reiter.

Infanteri Regiment: Prm.ltn. G. V. R. K. Seyffarth, Prm.ltn. B.D.M. Walter, Prm.ltn. A. H. Drastrup, Svensk Sekond.ltn. H. V. Berzelius, Sekond.ltn. C. A. V. Bluhme, Sekond.ltn. C. L. Barner, Sekond.ltn. H. V. Mogensen, Sekond.ltn. J. F. G. Schlegel, Sekond.ltn. N. A. Færch, Sekond.ltn. V. E.G. Buchhave.

Infanteri Regiment: Major P. J. F. Bauditz, Kaptajn C. P. D. Bügel, Prm.ltn.F. L. Winsløw, Prm.ltn.J. P. T. Vestberg, Prm.ltn.J. P. Hindenburg, Sekond.ltn.P. Gersdorff, Sekond.ltn. J. N. Breyen, Sekond.ltn. H. H. Pingel.

Infanteri Regiment: Prm.ltn. F. V. Ravn, Prm.ltn. W. B. Stonor, Sekond.ltn. L. M. Stephensen, Sekond.ltn. T. A. Jensen, Sekond.ltn. R. L. Møller, Sekond.ltn. H. H. Petersen,

6. Infanteri Regiment: Sekond.ltn. H. F. S. Benzon, Sekond.ltn. A.V. Hansen, Sekond.ltn E.J. Lassen.

Infanteri Regiment: Ingen.

Infanteri Regiment: Oberst M. O. B. Hveberg.

Infanteri Regiment: Kaptajn H. F. V. Meincke, Kaptajn E. C. F. Greve Ahlefeldt-Laurvig, Kaptajn C. V. Knauer, Kaptajn H. J. V. Hansen, Prm.ltn. V. F. Gram, Prm.ltn. C. G. Rosen, Prm.ltn. P. L. C. F. Hansen, Sekond.ltn. P. D. Lund, Sekond.ltn. A. F. V. Schultz, Sekond.ltn. J. H. Lindhard, Sekond.ltn. F. H. C. Saande, Sekond.ltn. E. F. M. Schmidt.

Infanteri Regiment: Major C. F. M. Rohweder, Kaptajn H. S. Gyldenfeldt, Kaptajn E. B. M. Hansen, Prm.ltn. H. E. Petersen, Sekond.ltn. O. Carlson, Sekond.ltn. H. A. C. Goldschadt.

Infanteri Regiment: Prm.ltn. J. F. Lund, Prm.ltn. C. F. T. Varberg, Sekond.ltn. J. T. Bech, Sekond.ltn. N. S. M. Holst.

12., 13. og 14. Infanteri Regiment: Ingen.

15. Infanteri Regiment: Sekond.ltn. T. C. C. Schmidt.

16. Infanteri Regiment: Prm.ltn. E. V. Schau, Sekond.ltn. P. N. C. C. de Seue.

17. Infanteri Regiment: Oberst A. Bernstorff, Prm.ltn. E. A. Bruhn, Prm.ltn. A. E. L. Eising, Sekond.ltn. F. P. Q. Gløerfeldt.

18. Infanteri Regiment: Kaptajn L. C. C. M. Schow, Prm.ltn. F. V. Bruun, Prm.ltn. C. R. Lommer, Sekond.ltn. V. T. Voldby, Sekond.ltn. G. Faye, Sekond.ltn. C. Trepka, Sekond.ltn. H. C. J. Haxthausen.

19. Infanteri Regiment: Ingen.

20. Infanteri Regiment: Oberstløjtn. J. G. Scholten, Major S. P. L. Schack, Kaptajn F. H. E. A. Stockfleth, Prm.ltn. R. Rasmussen, Sekond.ltn. L. C. H. Brønnum, Svensk Sekond.ltn. C. L. Roos, Sekond.ltn. E. F. Köhler, Sekond.ltn. J. A. Neergaard.

21. Infanteri Regiment: Sekond.ltn. C. P. C. Christensen.

22. Infanteri Regiment: Kaptajn C. F. V. H. Baland, Kaptajn O. P. T. Grüner, Kaptajn C. V. Jensen, Prm.ltn.J. P. Behrens, Sekond.ltn. V. C. Kemp, Sekond.ltn. R. H. G. Gradhandt, Svensk Sekond.ltn. G. H. von Knorring, Sekond.ltn. J. S. G. Lundegreen.

Læger: Overlæge H. J. Boesen.

Ingeniørerne: Sekond ltn. H. P. Larsen.

Artilleriet: Kaptajn J. C. Johansen, Sekond.ltn. L. G. F. Klübien, Sekond.ltn. L. W. Weitemeyer.

Rytteriet: Prm.ltn. F. V. Meulengracht.

Flaaden: Sekond.ltn. W. B. Jespersen

Kilder:

Blade fra 1864, saavel fra København som fra Provinserne.

Kundgørelse for Hæren med tilhørende Haandbøger.

Parolbefalinger 1864.

Krigsministeriets Arkiv: Indgaaede Skrivelser, Ansøgninger, Stambøger, Kadetbøger Sygehusjournaler m. m. m.

Søofficersskolens Arkiv.

Vort Forsvar.

Dannebrog 1880-1884. Ugeblad for Hær og Flaade.

Bricka: Biografisk Leksikon.

W. Møller: Berättelser från 1864 Aars danska Krig.

Birger Schellsröm: Svenske under Dannebrog.

P. F. Risl: En Rekrut fra 1864.

Karl Larsen: Under vor sidste Krig.

Beretning om Kampene fra den 2. Februar til den 29. Juni 1864 samt Lister over Rapporten fremhævede Officerer m. fl.

Generalstaben. Krigen 1848-50 og 64.

Theodor Herlz: 6 Feltprædikener og nogle Gravtaler over faldne Krigere fra For aaret 1864.

Lütken og Kragh: Mindeskrift ved 25 Aars Jubilæum for Officerer af Aaret 1859.

Provinsarkivet Kirkebøger m. m.

Thor Petersen: 20. Bataillons Historie.

Cohn: De faldnes Minde. 1864.

Korrespondance med efterladt Slægt, Venner eller Kammerater af de faldne.

